

BURMESE
CLASSIC
CD

အိမ်

အမိုးထိုက်
အမိုးတန်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းကမ်းညီညွတ်စွာ မပြိုကွဲရေး
အချစ်အမြင် အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဝိစာရေး
ဝိစာရေး
ဝိစာရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပကားကို ပုဆိန်နိုး စာဆိုအပြင်ပါပီများစား၊ ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်စောင့်ရှောက်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖက်ဆီးသူများ

အား ဆန့်ကျင်ကြ၊

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား

ဆန့်ကျင်ကြ၊

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ၊

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၅)ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာစောင့်ရှောက်ရေး၊ အာဏာပိုင်များနှင့် တရားဥပဒေ ခိုင်မာရေး၊

အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊

နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ပေါ်လာရေး၊

ပြင်ပပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံ
တော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၅)ရပ်

ဒို့တိုင်းဖွဲ့စည်းမှုကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း သတ်မှတ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်
တည်ဆောက်ရေး၊

စေ့ကွက်စီးပွားရေးနှင့် ဝိပြင်စွာ ပြင်ပေါ်လာရေး၊

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
စေရန် တည်ဆောက်ရေး၊

နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား
ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမူမှုများ၊

အမျိုးသား၊ လက်ဝတ်ပြုမူမှုများနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာ
များ မပျောက်ပျက်စေရန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊

တစ်မျိုးသားလုံး တွန့်အားကြိုးပမ်းမှုနှင့် ပညာရည်ပြုမူမှုများ၊

မျှော်

အမိုးထိုက် အမိုးတန်

(အချစ်မေတ္တာဘွဲ့၊ နှစ်ချင်းသန့်သန့်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၀၀၀၇၀၈

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၁၄၀၈၀၈

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်ကြည်(ခ)ဦးသစ်လွင် (ကံ့ကော်မြိုင်စာပေ)

(၀၉၄၈) အမှတ်(၁၁၃) ရွှေပြည်သာလမ်း။

(၆)ရပ်ကွက်၊ သာကောတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့် မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိမ့်သက်လွင် (၆-၀၈၀၄၂) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း။

တာမွေကြီး (က+ဂ)ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - ကိုအောင်လွင် (CONQUEROR)

ကွန်ယူတာ - ပန်းအိမ်

ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး - ခင်မာဆွေ

ဖြန့်ချိရေး - မြတ်မာမာမင်း၊ မင်းလေး၊ အေးအေးအောင်

အတွင်းဖလှယ် - ကိုသောင်းမြင့်

စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre

အမှတ် (၂၁၁) ဒုတိယထပ်၊ ၃၂-လမ်း(အထက်)

ရန်ကုန်မြို့၊ Ph - 541421 မှ

တာဝန်ယူ စီစဉ်သည်။

အိုးထိုက် အိုးတန်

အခန်း » ၁

“အင်း... ကံဆိုးမနှစ်ကောင်တော့ နာကုန်ကြပြီ၊ ဘယ်
ဒုက္ခက အရင်ထွက်မလဲ မသိဘူး။”

“အမေကလည်း ပြောတော့မယ်၊ ကလေးတွေက လူမဖြစ်
သေးဘူး၊ မဦးမချွတ်။”

“ဦးချွတ်နေလည်း မိဘသမိုင်းမကောင်းခဲ့တဲ့ ဒီကလေး
တွေ ဘာဖြစ်လာမှာမို့လို့လဲ၊ အလကား အမျိုးယုတ်တွေ”

ဒေါ်မေသိန်းက စီးကရက်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်စွာပြီး လွှင့်
ပစ်လိုက်သည်။

သီတာက မွေးလူနာအတွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းတွေကို
လက်ဆွဲခြင်းထဲ စုထည့်နေရင်း...

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဒါ အမေ့မြေးဦးပဲ၊ အမေ မချစ်ဘူးလား”

“မြေးဦး ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါမွေးထားတဲ့ သားသမီး တောင် ဆုံးမလို့ရရင်ရ၊ မရရင်သွားပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သံယောဇဉ်မထားဘူး”

ဒေါ်မေသိန်းက နဖူးကျယ်ကျယ်၊ မျက်ခုံးတန်း ခပ်မျှင် မျှင်လေးနှင့် ကျွမ်းမြောင်းသော မျက်ဝန်းများလည်း ရှိလေသည်။ နှုတ်ဆီလွင်ကာ ပါးလှသေးငယ်သော နှုတ်ခမ်းတို့နှင့် သူမမျက်နှာကိုမြင်ရုံနှင့် သံယောဇဉ်နည်း၍ ရက်စက်တတ်သူမှန်း အကဲခတ်မိနိုင်သည်။

“သီတာရေ... ဆေးရုံသွားတော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီစန်း၊ အခုသွားမလို့”

သီတာက တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ လည်ပင်းလေးရှည်၍ လှမ်း ပြောသည်။

“အေးကွယ်... နင်သွားရင် ပီတောက်အတွက် ဆွဲခြင်း လေးပါ ယူသွားပေးပါဦး”

“ဟာ... အန်တီစန်းတို့အိမ်က တစ်ယောက်မှမလိုက် တော့ဘူးလား”

“မွေးသေးတာမှမဟုတ်တာ၊ ဆေးရုံမှာ လိုက်မနေချင်ပါ ဘူးကွယ်၊ ညနေလောက်မှပဲ ရတနာတို့ လာကြလိမ့်မယ်၊ မောဒီမှာ ငွေသုံးထောင်ထည့်ပေးလိုက်တယ် သိလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

စကားပြောနေရင်း ဆွဲခြင်းနှင့်အတူ လူပါရောက်လာ၏။ ခြံနှစ်ခြံကပ်လျက်က စစ်ကြားမှာ မလွယ်ပေါက်ရှိသည်။ အလွယ်တကူ ကူးလာလို့ရသည်။

ခေတ်စန်းယဉ်က ထိုအပေါက်မှ ကူးလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူမက ဒေါ်မေသိန်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်၍

“အိမ်မှာက သီတယ်မဟုတ်လား၊ မိသားစုကများ၊ လူများ သလောက် ပွဲမစည်ဘူး၊ ချက်ပြုတ်ဖို့၊ လျှော်ဖွတ်ဖို့ဆို ကျွန်မနဲ့ အေး မရှိလို့မဖြစ်ဘူး အဒေါ်၊ ဆေးရုံသွားပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလို့မရ ဘူး၊ အမေကဆို အဲဒီဗိုက်ကို လိုက်ကြည့်ဖို့နေနေသာသာ ကလေး ငိုသံတောင် မကြားပါရစေနဲ့လို့ ကြိမ်းနေတယ်”

သီတာက မအေ့ဖြစ်သူနဲ့ ခေတ်စန်းယဉ်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်၍ သက်ပြင်းချသည်။

“မမနဲ့ အစ်မပီတောက်လည်း တော်တော်ကို ဝဋ်ကြွေး ကြီးကြတယ်နော်၊ ကံတူအကျိုးပေးပဲ”

သစ်ခွက မိဘတွေနဲ့ နေရပါသည်။

ဒါပေမယ့် ယောက်ျားဖြစ်သူက ချောချောလှလှ၊ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုက မန်နေဂျာ...

ပွဲရင်း ရှုပ်ရင်း ကလေးကိုယ်ဝန် ငါးလလောက်ရတော့ မယားငယ်ယူ၍ ပျောက်သွားခဲ့သည်။

မိန်းမရသွားပြီဆိုကတည်းက မျက်နှာပင်မမြင်ရတော့ဘူး။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒါကို ဒေါ်မေသိန်းက မကျေနပ်ပေ။

“ဒီမျိုးမသန့်တဲ့ကောင်ရဲ့ဗိုက်ကို ဖျက်ချစမ်း”

ဟု ဆိုကာ ရှိသမျှဗိုက်ဆံတွေ ချပေးသည်။

ယောက်ျားကိုချစ်သော သစ်ခွခမျာ မအေကိုကြောက်ပေ
မယ့် ကလေးကိုတော့ အတိုက်အခံလုပ်၍ မရရအောင်မွေးဖို့ ကြိုး
စားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သမီးပေမယ့်လည်း ဒေါ်မေသိန်းက သစ်ခွကို
မျက်နှာချင်းမဆိုင်။

စကားလည်းမပြောဘဲ ဗိုက်ကိုပဲ မျက်စောင်းတထိုးထိုးဖြစ်
နေခဲ့၏။

ဒေါ်မေသိန်းသည် သားသမီးသုံးယောက်ရှိသည့်အနက်
သားအကြီးတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် ကျောင်းမှာ ဆေးရှူ ရန်ဖြစ်၍
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက မိဘကိုခေါ်ခဲ့စဉ်က ကျောင်းကိုသွား၍
တောင်းယူဖြေရှင်းပေးခြင်းမပြုဘဲ သားကို တစ်ခါတည်း ကျောင်း
ထုတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် အိမ်ကိုလည်း လုံးဝမလာရ။

“ကိုယ့်အပေါ်မှ မကောင်းဘူးဆိုရင် တောင်းစုတ် ပလုံး
စုတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သားဆိုး သမီးဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ပစ်ရမှာပဲ၊ ပစ်တာ
တောင် မမြင်ကွယ်ရာရောက်အောင် အဆုံးလွှင့်ပစ်လိုက်မှာ၊ မီးဆို
ဘယ်မီးမှ သိယောဇဉ်ထားနေမှာမဟုတ်ဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒေါ်မေသိန်းက ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ခဲ့သည်။

သားတစ်ယောက်လုံးကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းပေးဖို့ မကြိုးစား
ဘဲ အိမ်တစ်ခုချကာ လုံးဝစွန့်ပစ်ခဲ့သဖြင့် သစ်ခွတို့ အစ်ကိုအကြီးဆုံး
ဟာ လေလွင့်ပျက်စီးရင်း သေမှန်းရှင်မှန်းမသိတော့လောက်အောင်
ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

“ငါ မုဆိုးမဘဝနဲ့ သင်းတို့ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တာ၊
ငါ့အမေ မုဆိုးမပါလားဆိုတာမျိုး မသိတတ်ဘဲ ဒုက္ခပေးလို့ကတော့
တစ်ယောက်မှမထားဘူး”

ဟုလည်း မကြာခဏ ကြိမ်းဝါးနေပါသည်။

ထိုကြားထဲက သမီးအလတ် သစ်ခွက အိမ်ထောင်ကျကာ
ခုလို ယောက်ျားဖြစ်သူက အငယ်နောက်ပါသွားတော့ ဒေါ်မေသိန်း
စွေစွေချန်သွားသည်။

သစ်ခွကို ပြတ်ပြတ်သားသား တင်းမာစေချင်ပေမယ့်
သစ်ခွက ဖျော့တိပျော့ဖတ်... လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး...

ကလေးကို ဖျက်ခိုင်းတော့လည်း နားမထောင်။

သမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်မေသိန်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ကာ မွေး
လာသည့်ကလေးကိုပဲ တစောင်းစောင်း တမြောင်းမြောင်း ဖြစ်နေခဲ့
၏။

ခုလို မွေးဖွားမည်ဆိုတော့လည်း စောင်း၍မျှမကြည့်ဘဲ
နေနိုင်ခဲ့သည်။ ညီမဖြစ်သူ သိတာက မနေနိုင်။

သစ္စာမွန်စာပေ

အစ်မအတွက် အစစ လိုအပ်တာ အားလုံးစီစဉ်တည့်ယူပြီး
 ပိတောက်အတွက် ဆွဲခြင်းကိုပါ ယူ၍ထွက်လာခဲ့သည်။
 မမ ဘာလေးများ မွေးမှာပါလိမ့်...
 မကြည်ဖြူ ငြူစွာ လောကဓာတ်လာရှာမည့် ကလေး
 ငယ်ကို သိတာကတော့ တွေး၍ပင် ချစ်နေမိခဲ့လေသည်။

အအအ

အခန်း » ၂

“ဟင်... ဘယ်သူမွေးတာလဲ ဆရာမ၊ မနက်အစောကြီး
 က ရောက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လေ၊ ဘယ်သူမွေးတာလဲ
 ဟင်”

ပိတောက်မွေးသွားပြီဆိုတာကို မယုံနိုင်စဉ် ကြားလိုက်ရ
 သော သီတာ အငမ်းမရ လိုက်မေးမိသည်။

မနက်က ဆေးရုံမှာ မွေးတော့မယ့်အတိုင်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်
 ဗိုက်နာကျန်ခဲ့သူက မမသစ်ခွ...

မွေးတော့ ပိတောက်...

ပိတောက်က ဗိုက်နာလို့ ဆေးရုံရောက်လာကြတာချင်း
 တူပေမယ့် ဆေးရုံရောက်တယ်ဆို အနာလည်း ပျောက်သွားပါသတဲ့။

သစ္စာမွန်စာပေ

ခုတော့...

“ပိတောက်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးမွေးတာ မိန်းကလေး၊ မျက်
တောင်ကြီးတွေ အရှည်ကြီးတွေပဲ၊ ကလေးက အရမ်းလှတာ”

ငယ်သူပီပီ ကိုယ့်အစ်မမွေးတာမဟုတ်တော့ ဆရာမက
ချီးမွမ်းပေမယ့် သိတာ ရှင်လန်းမသွားခဲ့ပါ။

မွေးဦးမှာမဟုတ်ပါဘူးဟု ကြားကောင်းအောင်ပြော၍
လိုက်မလာခဲ့သော ခေတ်စန်းယဉ်တို့ တာဝန်ငြိမ်းလျက်...

သီတာပဲ ပိတောက်အတွက် ဟိုဖြေးရ ဒီဖြေးရနှင့်
ဖတ်ဖတ်မောသွားသည်။

မွေးလူနာအတွက် ငွေသုံးထောင်က ဘာမှလုပ်မရပါ။

မမသစ်ခွအတွက် စီစဉ်လာသော စားစရာနဲ့ ငွေတွေပါ
ပိတောက်အတွက် ဖြစ်ကုန်၏။

ပြီးမှပဲ ပြန်တောင်းရတော့မှာပဲဟုတွေးကာ သီတာ စိုက်
သုံးခဲ့ရသည်။

နောက် သုံးနာရီကြာမှာ သစ်ခွမွေးတော့ ယောက်ျား
လေး... ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကြားမှာ ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေသူက
သီတာတစ်ယောက်ပဲရှိလျက်...

ချောချောလှလှ၊ ဖွေးဖွေးစင်စင်လေးတွေ ဖြစ်ကြသော
ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ဘေးမှာ ချစ်ခင်ယုယမည့်သူ ရှားပါးလှစွာ။

၃၁.၁၁.၁၁

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း » ၃

“ဟော... လာ လာ ပိတောက်၊ နေမကောင်းဘူးလား၊
တော်တော်ကို ပိန်သွားတာပဲ”

ပိတောက်က ကလေးကိုမူလျက် သစ်ခွရဲ့အိပ်ရာဘေးမှာ
ဝင်၍ထိုင်သည်။

ပြီးတော့ ပုခက်လေးထဲက ကလေးကို ငုံ့ကြည့်၏။

“ပိန်သွားဆို မွေးပြီးကတည်းက မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ မူးစာတိ
နေတာ၊ ဘာဖြစ်မှန်းကိုမသိပါဘူး သစ်ခွရယ်၊ ညညလည်း အိပ်လို့
မပျော်ဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ရှိကာစကလို စားသောက်ပြီး အန်ချင်နေတာက
လည်း အခဲရခက်ပါ”

“အစာအိမ်များလား ပိတောက်ရယ်”

“မသိပါဘူးဟာ၊ အိပ်လို့မပျော်၊ စားလို့မဝင်နဲ့၊ ကလေးက
နို့ဆွဲတော့ ဘယ်လိုလုပ်ဝနိုင်ပါ့မလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦးဟယ်၊ ငါတို့ကလေးတွေမှာ ချစ်ခင်ယုယမယ့်သူ ငါတို့ပဲရှိတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပိတောက်က ကလေးကို ငုံ့ကြည့်နေဆဲမှ...

“နင့်သားလေးလည်း ချောတာပဲနော်၊ မျက်ခုံးကြီးက လည်း ဓားနက်နေတာပဲ၊ နှာတံကဆို တင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“နင့်သမီးကလည်း မလှလို့လား၊ လူမမြင်ရသေးဘူး၊ မျက်တောင်ကြီးတွေ အရင်မြင်ရတယ်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးနဲ့”

ပိတောက်က အားနည်းစွာပြုံး၍

“ငါတို့တွေနော်... လူကြီးချင်းကလည်း နာမည်ချင်း လာဆင်နေတယ်၊ ပိတောက်နဲ့သစ်ခွတဲ့၊ အိမ်ထောင်ကျတဲ့နှစ်က လည်း အတူတူပဲ၊ လင်ကမကောင်းကြတာချင်းလည်း တူတယ်၊ နင့်ယောက်ျားက နောက်မိန်းမယူသွားတယ်၊ ငါ့ယောက်ျားက မှောင်ခိုမှုနဲ့ ထောင်ထဲမှာ၊ နင့်ယောက်ျားကြောင့် နင့်အမေက ဒီ ကလေးကို မုန်းနေတယ်၊ ငါ့ယောက်ျားကလည်း ဒီကလေးကိုယ်ဝန် ရမှ သူ့သား ထောင်ထဲရောက်ရတယ်ဆိုပြီး ကလေးကို အသံ တောင် မကြားချင်ဘူးတဲ့၊ ငါ့မှာ ကလေးငိုရင် ကလေးပါးစပ်ကို ပိတ်ပြီး နောက်ဖေးဝင်ပြေးရတဲ့အထိပါပဲ သစ်ခွရယ်”

“ငါ့သားလေးလည်း ဒီလိုပဲပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမယ့် ငါက တော့ အမေဆိုတော့ နင့်လောက်မဆိုးပါဘူး၊ သိတာကလည်း

သစ္စာမွန်စာပေ

သူ့တူကို ချစ်တယ်”

“ငါက ပိုကဲဆိုးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သမီးလေးက ငါ့ရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ရတနာပဲ၊ သမီးလေးကို ငါ နာမည်ပေးပြီး ပြီ သိလား၊ အခု အဲဒါလာပြောတာ”

“ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး... ဘာတဲ့လဲ၊ ငါတို့မိန်းကလေး ချင်း၊ ယောက်ျားလေးချင်း မွေးလိုက်ရင် ကောင်းမှာနော်၊ နာမည် ဆင်တူကလေးတွေ ပေးလို့ရအောင်၊ ခုတော့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ်”

ပိတောက်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“သမီးလေးက တနင်္ဂနွေသမီးလေးလေ၊ ပြီးတော့ ငါ ခံစားချက်နဲ့ ငါ့သမီးလေးကို ‘အဖိုးထိုက်’ လို့ နာမည်ပေးလိုက် မယ်”

“အဖိုးထိုက်”

“အင်း”

“တမျိုးကြီးလိုပဲ”

“ငါ့ကြိုက်တယ်၊ သမီးလေးက ငါ့ဘဝရဲ့ရတနာပဲ”

သစ်ခွက လှစ်ခနဲပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သားဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကာ...

“တနင်္ဂနွေချင်းအတူတူပဲဟာ... တစ်ရက်တည်းမှာ မွေး ကြတာပဲဥစ္စာ၊ နင့်သမီးက ‘အဖိုးထိုက်’ ဆိုရင် ငါ့သားက

သစ္စာမွန်စာပေ

“အဖိုးတန် ပေါ့”

“ဟယ်... အဖိုးတန်”

“အင်းလေ”

“နင့်စိတ်ကူး ကောင်းလှချေလား သစ်ခွရယ်၊ ငါ့မှာဖြင့် သမီးနာမည်ကိုရွေးလိုက်ရတာ တစ်လပဲပြည့်တော့မယ်၊ နင်ကတော့ ကောက်ခါငင်ခါ ရသွားတာပဲ”

“အဲဒါ နင့်နာမည်ကြောင့်ပါဟာ၊ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ‘အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်’ လေ”

“သိပ်ကောင်းတယ်”

ပိတောက်က အိပ်ပျော်နေသည့်ကလေးကို သစ်ခွရဲ့ပုခက် ကလေးထဲ ဘေးမှာကပ်၍ ကလေးနှစ်ယောက် ယှဉ်သိပ်ကာ သူ့က မူ သစ်ခွနဲ့ဘေးမှာ ခွေခွေလေး လှဲလိုက်သည်။

“နေမကောင်းဘူး သစ်ခွရယ်၊ ထိုင်နေရတာတောင် မောနေသလိုပဲ၊ ငါလေ တကယ်လို့များ သမီးလေးအရွယ်မရောက်ခင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် နင် ငါ့သမီးလေးကို ခေါ်မွေးပေးပါဟယ်”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ပိတောက်ရယ်၊ ပြောကြကြေးဆို ငါ့မှာလည်း သွေးတိုးရှိတာပဲ၊ ကလေးမွေးတုန်းကများ အမေဆိုတာ ငွေတွေကုန်လိုက်တာ သောက်သောက်လဲပဲ၊ ငါကတော့ စိတ်ကိုတင်းထားတာ၊ ကိုယ့်သားသမီးမှာ ကိုယ်ပဲချစ်မယ့်သူ ရှိတာ၊ ကလေးတွေဘဝ ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ ငါ ဘာမှမဖြစ်ရဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပိတောက်က ကလေးနှစ်ယောက် အိပ်မောကျနေသည်ကို ငေးကြည့်ကာ

“ငါကတော့ မဟန်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ယောက်ျားက ငြူစူ၊ ယောက်ျားက ဆောင့်အောင့်စောင်းချိတ်၊ အစ်ကို့ထောင်ကျနေတော့ ငါ့မှာ အားကိုးမဲ့သလိုဖြစ်ပြီး ငါ့သမီးလေးကို ငါ သိပ်သနားတာပဲ၊ သူ့ခမျာ ဘာမှသိရှာတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါလေ အဲဒီလို စိတ်ဆင်းရဲရတာတွေကို ခံစားနိုင်တော့မယ်မထင်ဘူး”

“လောကခံလို့ပဲမှတ်ပါ ပိတောက်ရယ်၊ နင်က ယောက်ျားက ရက်စက်တာပါ၊ ငါ့မှာ အမေအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးက ရက်စက်နေတာ၊ ငါ အစက သူ့မြေးမျက်နှာမြင်ရင် အမေ ဒေါသပြေသွားမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ၊ ဒီနေ့ထိ မြေးကို အနီးတစ်ချက် လှန်ကြည့်ဖော်မရဘူး”

“အေးလေ... ငါတို့နှစ်ယောက်က ကံတူအကျိုးပေးတွေပါ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေကိုတော့ ငါတို့လိုမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း အနာဂတ်ကိုဆောင်ပြီး နာမည်လှလှလေးပေးထားတာ၊ သစ်ခွ...”

“ဟင်”

“ငါတို့ ညီစေနော်”

“ဘာလဲ”

“တစ်ယောက်မရှိတဲ့အခါ တစ်ယောက်က ကလေး”

သစ္စာမွန်စာပေ

နှစ်ယောက်လုံး မွေးရမယ်”

“အေးပါ”

ပီတောက်တစ်ယောက် စိတ်ချသွား၍ ထင်သည်။

အဖိုးထိုက်လေး တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ သစ်ခွ ကတိမတည်နိုင်ခဲ့ပါ။

သူမမှာလည်း ကလေးတစ်ယောက်ကို အမေလုပ်သူက မကြည်ဖြူ၍ ထိုးထိုးကြိတ်ကြိတ် မွေးခဲ့ရတာဖြစ်သည့်အပြင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကလေးကို သူ့ဘွားအေး၊ အဒေါ်တွေဆီက ကိုယ်က ဘာမှမဆိုင်ဘဲ တောင်းယူလိုသင့်မလား။

အခက်အခဲ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် သစ်ခွ အဖိုးထိုက် လေးကို နို့ပြေးတိုက်လိုက်...

ပြီးတော့ ပြန်ပြေးလာ...

ငိုသံကြားတိုင်း ပြေးကြည့်...

ကိုယ်အားတဲ့အခါ ခေါ်ထိန်း။

အနားမှာ ခေါ်မမွေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူမလည်း ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ကံမကောင်းခဲ့သော နှစ်ယောက်သည် အစစအရာရာ တူညီနေကြလျက်...

နောက်နှစ်နှစ်ကြာသောအခါ သစ်ခွ သွေးတိုးရောဂါနှင့် ရုတ်တရက် ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

မိဘမဲ့သွားခဲ့ကြသော လူမမယ်ကလေးလေးနှစ်ယောက်
၏ ကံကြမ္မာသည် အလူးလူး အလိမ့်လိမ့် ကြီးပြင်းခဲ့ကြရင်း...

၁၂၁

သစ္စာမွန်စာပေ

အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်

အခန်း » ၄

“ကဲ... ကဲဟယ်၊ ကျောင်းပြေးချင်ဦး၊ ကျောင်းလစ်ချင်ဦး၊ ကဲ... ကဲ...”

တန်တန် အံ့ကြိတ်၍ ကျောတောင့်ခံထားသည့်ကြားမှ ဝါးစိမ်းပြားရဲ့အရှိန်ပြင်းပြင်းကြောင့် တွန့်ခနဲ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သိတာက ရိုက်နေရတာပင် အားမရနိုင်သလို တန်တန် ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်ကာ

“တန်တန်”

“ဗျာ”

“နင်က ဘာအားကိုးရှိလို့ ပညာမသင်ချင်တာလဲဟင်”

“ဘာအားကိုးမှမရှိလို့ မသင်ချင်တာပါ အန်တီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

တန်တန်က ဒက်ခနဲ ပြောချလိုက်သည်။

တင်ပါးတွေ၊ ကျောပြင်တွေမှာ ကျိန်းစပ်နာကျင်နေသမျှ ခခံစားနိုင်သော ဒေါသ၊ ဝမ်းနည်းခြင်းများကြောင့် တပ်နာရမှာကို လည်း မကြောက်တော့ပေ။

“ဘယ်လို... ဘယ်လိုတန်တန်၊ ပြန်ပြောစမ်း”

“ကျောင်းမှာ စာအုပ်လိုလို့ ဝယ်ရမယ်ဆိုလည်း အန်တီတို့ ပေးခဲ့လို့လား၊ ဘာကြေး ညာကြေးကောက်ပြီဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှမပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ရှက်တယ် အန်တီ”

“ဟဲ့... ကိုယ်ဆင်းရဲတာ ကိုယ်သိတာပဲ၊ ဆရာမကို ပြောပြပေါ့”

“အဲဒါ အန်တီ ကိုယ်ချင်းမစာတာ၊ ကျွန်တော် ဆယ်တန်း နောက်နေပြီ၊ ကျောင်းသားတွေအများကြီးရှေ့မှာ အန်တီပြောသလို ပြောရဲပါ့မလား”

“အေး... နင့်ကို ဆယ်တန်းရောက်အောင် မရှိမဲ့ရှိမဲ့နဲ့ ပညာသင်ပေးခဲ့ရတဲ့ ငါ့ကိုကျတော့ မစာနာဘူးလား၊ အမေသာ နှီးသေးရင် နင့်ကို သင်ပေးပါလိမ့်မယ် ပညာ၊ ငါ့မှာ လင်က စာချိုကချောက်ပြောတာ တစ်မျိုး၊ ကလေးတွေ ကျောင်းစရိတ်က တစ်ဖက်၊ နင့်ကို ငါ့မှာ ယောက္ခမနဲ့ လင်ရဲ့ ငြူစုခံပြီး ကျောင်းထား ခဲ့တာ”

သိတာ တန်တန်ကို ချစ်ပါသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

သို့သော် သားသမီးတွေနဲ့ယှဉ်တော့ သားသမီးတွေရဲ့စရိတ် စကကုပ် ဦးစားပေးခဲ့ရသည်။

ကလေးသုံးယောက်မှာ အကြီးဆုံးက ငါးတန်း၊ အလတ်က သုံးတန်း၊ အငယ်ဆုံးလေးက နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။

မိဘတွေလက်ထက်ကတည်းက မြဲကြီးဝန်းကြီးနဲ့ နေခဲ့ကြပေမယ့် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံးသာ ပိုင်ခဲ့သည်။

ပြည့်စုံပိုလျှံခဲ့ပေမယ့် မချမ်းသာပါ။

ဒေါ်မေသိန်းက ဈေးထဲမှာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ဖွင့်သည်။ ငွေတိုးချေးသည်။ အမေဆုံးသွားတော့ အားလုံးကျန်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူက ကြောကြောလေးနေကာ လက်ကြောမတင်းခဲ့သူနဲ့ ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြုတ်ကုန်သည်။

ခု အားလုံးကုန်ပြီဆိုမှ ယောက်ျားလုပ်သူက အငှားကားထွက်မောင်းသည်။

သူတို့လုပ်စာလေးနဲ့ ဖြစ်လာတော့ တစ်သက်လုံးက အတူနေ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့သည့် တန်တန်လေးကို လက်ညှိုးထိုးလာခဲ့သည်။

သူမမှာ တန်တန် ဆယ်တန်းထိရောက်လာဖို့ အခက်အခဲများစွာထဲက ဆွဲတင်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်းမှာတော့ တန်တန်ဘက်ကို ဘာမှ

သစ္စာမွန်စာပေ

ထည့်မတွက်နိုင်ခဲ့တော့တာလည်း အမှန်ပဲဖြစ်လေသည်။

ခုဖြစ်ရသည့်ကိစ္စမှာ တန်တန်မမှားပေမယ့် သူမလည်း မှန်ခဲ့သည်သာ။

“မင်း အခု ကျောင်းမတက်တော့ဘူးဆိုတော့ ဘာလုပ်မလဲ ပြော”

“ဘာလုပ်ဖို့မှ စိတ်ကူးမရှိသေးဘူး”

“မရှိလို့မရဘူး၊ နင် ကျောင်းသားမဟုတ်တော့ဘူးဆိုရင် ငါ့ယောက်ျားက နင့်ကို ကြည်ဖြူမလား”

တန်တန်က သိတာမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်၏။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ နီရဲကာ မျက်ရည်တွေစုလျက်...

“မကြည်ဖြူရင် မနေရဲဘဲ အန်တီ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ လူပါးဝဦး... ဝဦး၊ ကဲ... ကဲဟယ်”

သီတာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် တအားလွှဲရိုက်နေသမျှ တန်တန်အံကြိတ်ခံသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ အစိုးရာတွေ ထပ်လျက်...

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း " ၅

"ဘာပြောတယ်၊ ကျောင်းထွက်မယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သေချာ စဉ်းစားပြီးပြီလား"

"စဉ်းစားပြီးပါပြီ"

ဆတ်စန်းယဉ်က သေချာစူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဒေါ်ခင်ခင်စိုး ဘက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်စိုးက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်သည်။

"ကောင်းတာပဲ၊ ထွက်ချင်ထွက်ပေါ့၊ အိမ်မှာ ညည်း ပြေလည်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်တန်းဆိုတာ အင်မတန် ပညာလိုချင်တဲ့ သူတွေတောင်မှ အောင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ပုံမျိုးနဲ့ ဆက်ထား

သစ္စာမွန်စာပေ

လည်း အောင်မှာမှ မဟုတ်တာ"

"ထိုက်ထိုက်က ပညာမကြီးစားချင်လို့မဟုတ်ဘူး အဘွား၊ ကျောင်းမှာ ဘာအကြောင်းဖြစ်ဖြစ် စာမနိုင်တာ စာအုပ်မရှိလို့ ဘာသာတွေရောသောရေးပြီး ဆရာလာတိုင်း အဆူခံရတာ၊ လှည့်မကြည့်နဲ့ ထိုက်ထိုက်ပဲ၊ အဖိုးထိုက်နဲ့ အဖိုးတန် နာမည်ကိုကြီးနေတာပဲ"

ဒေါ်ခင်ခင်စိုးက မဲ့သည်။

"နာမည်ကြီးမှာပေါ့၊ ညည်းတို့က ဖွားဖက်တော်တွေပဲ၊ ကံတူအကျိုးပေး အကုသိုလ်တွေလေ"

ထိုက်ထိုက်က ဆံပင်တိုလေးတွေ ခါထွက်သွားတဲ့အထိ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

"ညည်းက ကျုပ်ကို ဘာကြည့်တာလဲ၊ ပြောတာမဟုတ်လို့လားဟင်၊ ညည်းကိုရမှ ငါ့သား ထောင်ထဲရောက်တယ်၊ ကြီးလာတော့ ထောင်ထဲမှာ သေသွားခဲ့တယ်၊ အကုသိုလ်တောင်မှ သေးသေးအကုသိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ လက်ကြီးကြီးနဲ့ လည်မျိုညှစ်တဲ့ အကုသိုလ်"

ထိုက်ထိုက် နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့စေ့က ဘွားအလုပ်သူကို နာကျင်ကြေကွဲစွာကြည့်၍ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။

"အဲဒါတွေ ပြန်ပြောမနေနဲ့တော့ အမေ၊ သူ ကျောင်းနေတော့ဘူးဆိုတော့ ယောက်ျားပေးစားလိုက်၊ သူ့ကို တအားလိုချင်

သစ္စာမွန်စာပေ

နေတဲ့ သုံးဆယ့်ငါးလမ်းက တီဗီ၊ အောက်စက်၊ စီဒီစက် ဆားဗစ်
က ကိုမိုးမြင့်ဦးနဲ့ ပေးစားလိုက်မယ်”

“ဟင်”

ထိုက်ထိုက် မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သီတင်းလည်းကျွတ်တော့မှာ၊ ဒီတစ်ခါ
သူ့အဒေါ်လာပြီး စကားစရင် ခေါင်းသာညိတ်လိုက်”

“အဲဒီလူကြီးကို ထိုက်ထိုက်မယူဘူး”

“အံ့မာ... ကောင်မလေးက လက်တောက်လောက်နဲ့
ဘွားအော့ကို ခံပြောလား၊ ပြန်ပြောလား... ကဲ... ကဲဟာ”

ခေတ်စန်းယဉ်ကျေး ထိုက်ထိုက်ဆံပင်ကို နောက်ကနေ
ဆောင့်ဆွဲ၍ မျက်နှာမော့ချကာ ပါးကို ပိတ်ရိုက်သည်။

ထိုက်ထိုက် သတိလစ်မတတ် နာကျင်လျက် မျက်ရည်
တွေ ဖြာခနဲ ကျလာကြ၏။

“သွား... အဲဒီဟာမကို အခန်းတံခါးပိတ်ထည့်ထား၊
ဒီလောက်ဖြစ်တဲ့ကောင်မ၊ ချက်ချင်းကို ပေးစားပစ်မယ်”

ထိုက်ထိုက် အသားလေးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော်
လည်း...

အခန်း ၁၆

“နင်ကလည်း လာငိုမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီမှာ ကျောက နာရ
တဲ့အထဲ”

“နင်က ကျောပဲနာတာ၊ ငါက လင်ပါယူရမှာ သိလား၊
ပါးလည်း အရှိက်ခံရသေးတယ်၊ ဆံပင်လည်း အဆွဲခံရသေးတယ်၊
အဲဒါကြောင့် ငါ ဒီဆံပင် အရှည်မထားတာ၊ ခုကြည့် ဒီတိုနဲ့နဲ့လေး
ကိုပဲ ဆွဲလွှဲရိုက်တာ၊ တော်ပြီ... ခေါင်းတုံးသွားတုံးပစ်မယ်”

“သွားတုံး”

“တုံးမှာ”

ထိုက်ထိုက်က မျက်ရည်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်ထုတ်ပစ်
ကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။

ပြန်ဆင်းလာတော့ လက်ထဲမှာ သင်တုံးစာနဲ့ ရေတစ်ဝက်
နဲ့ ဖလားတစ်လုံး မှီလာသည်။

ရေခွက်ကို တန်တန်ဘေးမှာချ၊ လက်ထဲကို သင်တုံးစား
ကို ထိုးထည့်ပေးကာ သူက တန်တန်ရှေ့မှာ ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်ချ
လိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ပေးလိုက်သည်။

“တုံးပေး”

တန်တန် တအံ့တဩ မျက်လုံးပြူနေ ငုံ့ကြည့်သည်။

“ထိုက်ထိုက် နင်ရှုနေသလား”

“ဘာရူးတာလဲ၊ မရှုလို့ နင်ရှေ့မှာထိုင်ပြီး ခေါင်းတုံးတုံး
ခိုင်းနေတာပေါ့၊ ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးရိုက်ခံရတိုင်း ငါ အရမ်းခံစားရ
တယ်၊ ဒီဆံပင်မရှိမှအေးမှာ၊ တုံးဟာ မြန်မြန်တုံးပစ်”

ထိုက်ထိုက်က အတင်းတုံးခိုင်းကာ သစ်မြစ်ဆုံပေါ်မှာ
ထိုင်နေသည့် တန်တန်ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲ ဝင်တော့မတတ် ခေါင်း
ထိုးပေးနေသည်။

“နင့်ကိုယ်နင် ကလေးမှတ်နေသလား ထိုက်ထိုက်၊ ခေါင်း
တုံးကြီးနဲ့ မရှက်ဘူးလား”

“မရှက်ဘူး၊ နင်မတုံးပေးဘူးလား”

“မပေးဘူး”

“ဒါဆို ဓားပေး”

“မို့ထိုက်”

တန်တန်က ဓားကို ကွေ့ပတ်ရှောင်ပစ်၍ မပေးဘဲ အတင်း
ကိုင်းထားကာ

“ငါ့မှာစိတ်ညစ်လို့ သူ့ကိုများ တိုင်တည်ငြီးတွားရမလား
မှတ်တယ်၊ သူ့ကိုပဲ ပြန်ပြီးတားဆီးနေရသေးတယ်၊ သေချင်တယ်”

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ လာ... သွားသေမယ်”

“ကြည့်”

တန်တန်က ဓားကို သေချာဝှက်ထားပြီးမှ

“နင် ကျောင်းမတက်တော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်”

ထိုက်ထိုက်က မျက်ရည်လည်နေဆဲ...

“နင်ကလည်း ပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန်၊ မာကျောကျောနဲ့
မျက်ရည်က လွယ်ပါ”

“ဝမ်းနည်းရင် မျက်ရည်ကျတာပဲ၊ မငိုတဲ့သူ ဘယ်သူရှိ
သလဲ”

“အန်တီ ငါ့ကိုရိုက်တာ ညက ငါ ပက်လက်တောင်
မအိပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျပါဘူး”

“နင်မကျပေမယ့် ငါကျတယ်၊ ဘာလဲ... လိုင်စင်ဆောင်
ရဦးမှာလား”

တန်တန်က ခေါင်းကုတ်သည်။

“စကားကောင်းကို မပြောဘူး၊ ငါ ညစ်လာပြီ”

“လဲသေလိုက်”

“လောလောဆယ် သေချင်နေတာက နင်ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါသေချင်တယ် တကယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုလည်း သတ်မသေရဲဘူး”

ထိုက်ထိုက် သူမလည်ပင်းကို ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်နှင့်
ပြန်စမ်းကြည့်ကာ...

“ကြီးဆွေချသေရင်လည်း လျှာကထွက်ဦးမယ်၊ မျက်လုံး
ကြီးကပြူးနေဦးမှာ၊ သေရတာတောင် လှလှပပရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ... ဪ... လှချင်ရှာသေးသကဲ့”

“အဆိပ်သောက်သေတော့လည်း ဗိုက်ထဲက အူတွေ
အတစ်လိုက်ပြတ်ထွက်ပြီး သေတာဆိုတော့ အူတွေ အတစ်လိုက်
အတစ်လိုက် ပြတ်ထွက်နေတဲ့အချိန်မှာ အမလေး လူးလို့ခံနေရမှာ”

“ရုပ်ရှင်ထဲမှာကျတော့ မင်းသမီးတွေသေနေတာ လှလှ
ပပလေးပါ၊ စိတ်မလွဲနဲ့၊ အဲဒီနည်းကောင်းတယ်”

ထိုက်ထိုက်က တန်တန်ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်ကာ

“ဓားနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိုးချလိုက်ရင်လည်း သွေးတွေက
နေပူပူနဲ့ ရှိသမျှ အကုန်ထွက်မှာ၊ ဒီကြားထဲ ဓားနှုတ်လိုက်ရင်
အူတွေက ထွက်လာဦးမယ်၊ သေတာတောင် ရွံစရာကြီးဆိုပြီး
သူများ ကပ်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ်ပိတ် သေတာ၊ ရုပ်
မပျက်တော့ဘူး”

“အဲမယ်... မပျက်ဘူးလို့ နင့်ကို ဘယ်သူကပြောသလဲ၊

သစ္စာမွန်စာပေ

နှာခေါင်းကိုပိတ်ထားတော့ အသက်ရှူလို့မရတော့ဘဲ အထဲမှာ
သွေးတွေ ပြောင်းပြန်စီးကုန်ပြီး မျက်စိထဲကထွက်၊ နားထဲက ထွက်
ကုန်တာ”

“နင် မြင်ဖူးလို့လား”

“ကြားဖူးတာပေါ့၊ နင်သာ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မြင်ဖူးတဲ့
ဗဟုသုတ မျက်ရည်ပေါက်လောက်နဲ့ ရမ်းစွတ်ပြောတာ”

“ဪ... နင့်မှာ ဗဟုသုတတွေ သိပ်ရှိနေရင်လည်း
လှလှပပသေလို့ရမယ့် နည်းလေးဘာလေး ရှာကြံစဉ်းစားပါတော့
လား”

“တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မသေခင် Beauty Saloon ကိုသွား၊
ကျကျနုနုပြင်၊ အိပ်ယာပေါ်မှာ လှလှပပလေး လှနေပြီးမှ အိပ်ဆေး
သောက်”

“ဒါဆို Beauty Saloon ကို အခုသွားမလား၊ ငါ့မှာ
ပိုက်ဆံပါတယ်”

“သေနာ၊ ငါ့ကို အဲသလောက်သေစေချင်နေတာ၊ နင်
သေပါလား”

“ငါက သေချင်တဲ့လူမှမဟုတ်တာ၊ နင်က သေချင်တာ
လေ၊ ပြောပါဦး၊ လင်မလိုချင်လို့ သေချင်တာလား၊ အရိုက်ခံရလို့
သေချင်တာလား”

“နှစ်ခုလုံးပဲ၊ ထစ်ခဲနဲ့ရှိ ဆံပင်ဆွဲရိုက်၊ ဆံပင်ဆွဲရိုက်၊

သစ္စာမွန်စာပေ

ငါ့မှာ တစ်သက်လုံးခံလာခဲ့ရတာ၊ ခုကျတော့ ကျောင်းမနေချင်တော့
ဘူး ပြောလိုက်တာနဲ့ပဲ လင်ပေးစားမယ်တဲ့၊ ငါလေ ခုနေသာ
ညှင်းစားရှိရင် လိုက်ကိုပြေးတယ်”

“ဘယ်တော့မှလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲမယ်... ဘာဖြစ်လို့မရှိရမှာလဲ၊ မကြိုက်ချင်လို့”

“နင့်ကိုနင် ပြန်ကြည့်ဦး၊ ဆံပင်က တိုနဲ့နဲ့၊ စုတ်ဖွားဖွား၊
hair style ကြော်ငြာထဲက Photo Sket တွေထဲကလို မျက်နှာက
အချိန်ပြည့်ပြောသလင်းခါလို့၊ အင်္ကျီက တီရှပ်တိုနဲ့နဲ့၊ ကြည့်လိုက်
တိုင်း ရှော့ပင်က မချ...”

ထိုက်ထိုက်က တန်တန်ပြောသမျှကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ကြည့်ကာ

“ကြည့်စမ်း... နင်ပြောချလိုက်တာ တိုနဲ့နဲ့ချည်းပဲ၊ ရှည်
တာ တစ်ခုမှမပါပါဘူး”

“ရှည်တာရှိပါတယ်၊ အရပ်လေ၊ ဟဲ ဟဲ...”

“တန်တန်”

“ဘာလဲ”

“နင် ငါ့စိတ်ကို ဆွမ်းပေးနေရဲ့၊ ချက်ချင်း ရည်းစား
ကောက်ထားပစ်လိုက်မှာ၊ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့”

တန်တန် ရယ်နေသည်။

သယ်ဆောင်လာခဲ့သည့် သောကတွေ ခဏလေးပျောက်
ကုန်ကြ၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

တစ်ယောက်ယောက် စိတ်ညစ်ပြီးဆို သူတို့ ဒီလိုပဲ မျက်နှာ
ချင်းပြေးဆိုင် ရန်ဖြစ်လိုက်ကြတာနဲ့ ဖြေပျောက်ခဲ့ကြရသည်။

ရန်တွေ ခဏခဏဖြစ်နေကြသလောက် မုန်းတီးသွားကြ
တာလည်း မဟုတ်။

“တန်တန်... နင့်မှာ ပိုက်ဆံပါတယ်ဆို၊ တုတ်ထိုး သွား
စားရအောင်”

“ဟာ”

“ဒါမှမဟုတ်လည်း လမ်းထိပ်မှာ မာလံကာသီးရှိတယ်၊
သွားဝယ်စားမယ်”

“ပြဿနာပဲ”

“ဟော ဟော... ဟိုမှာ ဒိန်ချည်သည်လာပြီ၊ ဒိန်ချည်ပဲ
သောက်တော့မယ်၊ ဒိန်ချည်သည် လာပါ...”

“လာပါဦး” ဟု ခေါ်သံမဆုံးမီ တန်တန်က ခုန်ထ၍
ထိုက်ထိုက်ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ အတင်းဖိပိတ်လိုက်သည်။

ထိုက်ထိုက်က ဂူးဂူးဝါဝါနှင့် လက်ကို ပြန်ဖယ်ချနေ၏။

“နင် တော်တော်ငတ်ကြီးကျပါလား၊ မိထိုက်၊ ဒီမှာ
ပိုက်ဆံပါ မပါ မမေးဘဲနဲ့”

လက်ကိုဖယ်ချ၍ တန်တန်က ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်ချလိုက်
သည်။

“ဪ... နင်ပဲ ခုနကတော့ ငါသေဖို့ Beauty Saloon

သစ္စာမွန်စာပေ

ကို လိုက်ပို့ဦးမယ်ဆို၊ ပိုက်ဆံပါတယ်ဆို”

“နင်က သေလို့လား”

ထိုက်ထိုက်က မျက်စောင်းကြီးရွယ်၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။

တန်တန်က ဟက်ခနဲရယ်၍ ခေါင်းကုတ်၏။

“နင်ကလည်း စိတ်ညစ်တယ်လည်း ဆိုသေးတယ်၊ စား

မယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“စိတ်ညစ်လို့ အငတ်ခံသေတဲ့သူ ဘယ်သူရှိလဲ”

“နင်က ငတ်ကိုငတ်ပါတယ်”

“သိရင် ပြီးတာပဲ”

“ငါတို့ ဦးထွန်းခံတို့ခြံထဲမှာ မာလကာသီး သွားခိုးစား

မလား”

တန်တန်က အဖော်စပ်သည်။

ထိုက်ထိုက်က တန်တန်ကို စိတ်ပျက်သလို ကြည့်၍

“တော်ပါ၊ နင့်ပုဆိုးကြီးနဲ့ ဟိုတစ်ခေါက်ကလည်း ပြေးရင်

လွတ်ရဲ့သားနဲ့၊ ပုဆိုးကျွတ်လို့ ပြန်ဝတ်ရ၊ အနားကွဲလို့ ငုံ့ကြည့်ရ

နဲ့၊ အိမ်ကျတော့ အရိုက်ခံရပြန်ရော”

“အထဲမှာ ရှော့ပင်ခံဝတ်ထားတယ်ဟ၊ လာ သွားရ

အောင်”

“ဒါဆို သွားမယ်၊ ဟိုကျတော့ ငါမကြိုက်တဲ့အပင်ကို

နင်တက်ရမှာနော်”

“ရမလား၊ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်တက်မှာပေါ့”

“ဟာ... ငါ အရင်ရွေးမယ်”

“မရဘူး”

“ဒါဆို ခေါင်းပန်လှန်မယ်”

“လှန်”

ထိုက်ထိုက်က အမြဲဆောင်ထားတတ်သည့် ကျပ်စေ့ဝိုင်း

လေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“ခေါင်း”

“ငါက ပန်း”

ထိုက်ထိုက်က ကျပ်စေ့လေးကို အပေါ်သို့ထောင်၍

တောက်ထုတ်လိုက်၏။

လက်ခနဲ လက်ခနဲ လိမ့်တက်သွားသည့် ကျပ်စေ့လေးကို

တန်တန်က ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

လက်ဝါးဖြန့်လိုက်တော့ ... ပန်း

“ဟဲဟဲ... မတူရင် မတူနဲ့လေ...”

တန်တန်က မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ကျပ်စေ့ကို ဟိုဘက်

ဒီဘက် လှန်ကြည့်နေ၏။ ခေါင်းပန်းလှန်လည်း အလကားပါပဲ။

သူ ထိုက်ထိုက်ကို ဘယ်တုန်းက နိုင်ဖူးလို့လဲ။

အခန်း » ၇

“ဟဲ့... တန်တန် နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ”

တန်တန်က ရခိုင်ပုဆိုး ရွှေဝါရောင်၊ နံသာရောင် ရုပ်အင်္ကျီ နှင့် တိုက်ပုံဖြူကို ဝတ်လျက် ရှင်းသန့်သားနားနေသည်။

“မမနိုင်တို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးလေ... အန်တီက ငါ့ကို သွားခိုင်းလို့”

ထိုက်ထိုက်က မြက်ခင်းပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ပြီး ဝတ္ထု စာအုပ်ဖတ်နေရာမှ ဖုတ်ဖက်ခါ၍ ထလာကာ

“ငါလည်းလိုက်မယ်”

“ဟယ်...”

သစ္စာမွန်စာပေ

ဆံပင်က စုပ်ဖွား...

မျက်နှာကပြောင်ပြောင်...

ရုပ်အင်္ကျီပွပွ ဖရိုဖရဲနှင့်။

“နင်က ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ၊ စုတ်ပြတ်နေတာပဲ”

“စားချင်လို့ပေါ့၊ အဲဒီမှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးတာဟာ၊

ငါလိုက်မယ်ဟာ...နင်...”

“ထိုက်ထိုက်ရာ ကိုယ့်ပုံစံလည်း ပြန်ကြည့်ကြည့်ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါအင်္ကျီသွားလဲမယ်၊ မျက်နှာသစ်ပြီး

ပြန်ထွက်လာခဲ့မယ်၊ ခဏလေးစောင့်နော်”

ထိုက်ထိုက်က လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားကာ ရှားရှားပါးပါးရှိ သော အဝါရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးနှင့် ဒူးအောက်စကတ် အကျပ်အညှိပွင့်လေးကိုဝတ်ကာ မျက်နှာပြေးသစ်...

တဘက်စောင်နဲ့ တစ်ချက်နှစ်ချက်ပွတ်တိုက်ပစ်ပြီး ပြန် ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ထွက်သွားတာကို တစ်ဖက်ခြံမှ သိဟာ လှမ်းကြည့်ကာ သက်ပြင်းချနေသည်။

ဪ... ကံတူအကျိုးပေးနှစ်ယောက်...

၁၁၁

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း » ၈

“အ”

ပေါင်ကို ဆွဲဆိတ်လိုက်သဖြင့် တန်တန် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ထိုက်ထိုက်က လိုက်ပွဲခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို မျက်စိပစ်ပြသည်။

အနားမှာရှိသည့် ခေါက်ဆွဲပန်းကန်လည်း ပြောင်ပြီ။ ဘေးမှာရှိသည့် အသားမည်းမည်းဝဝ လူကြီးနှင့် ထိုက်ထိုက်လိုက်ပွဲ တစ်ပန်းကန်ကို နှစ်ယောက်တည်းတီးပစ်တာ လွန်သည်။

ထိုက်ထိုက် နောက်တစ်ပန်းကန်ကို မျက်စိလှမ်းပစ်တော့ ကြားထဲက ယူပေးဖို့ရာ တန်တန် ဘေးဘီကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အားလုံး ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ဖြည့်နေကြတာပဲမို့ ခါးအနည်းငယ်ကိုင်း၍ လိုက်ပွဲပန်းကန်ကို ယူလိုက်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ချပေးလိုက်သည်နှင့် လူကြီးနှင့်ထိုက်ထိုက် တက်ညီလက်ညီ ဆွဲကြပြန်သည်။

တော်တော်အစားကြီးတဲ့ မိထိုက်...

တန်တန်က တစ်ပန်းကန်သာသာ စားလိုက်သည်နှင့် ဝပြီ။

သို့သော် ထိုက်ထိုက်က စားပွဲအောက်မှနေ၍ ပုဆိုးစ ဆွဲထားသဖြင့် သူ့မှာ ထလို့မရ။

“တန်တန်... နင်က ဖြည်းဖြည်းစားလေ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မယ်”

ထိုက်ထိုက်က ကပ်ပြော၍ အကြိတ်ပြနေသေးသည်။

“မြန်မြန်စားပါလား၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အစားကိုပုတ်တယ်”

“မပြီးသေးလို့ပါ၊ နင့်ပန်းကန်ထဲကဟာ အချိန်ဆွဲစားနော်”

တန်တန် နောက်ဆုံးပဲခက်ကျန် တစ်ခွန်းစာလောက်ကို ချန်ထားကာ မွေလိုက်၊ ဇွန်းနဲ့ခပ် ပြန်ချ၊ ဒုက္ခတွေ ရောက်နေသည်။

မိထိုက်ထိုက်... သွားလေရာ ပြဿနာရှာတတ်တဲ့ ဟာလေး...

“ဟာ အဖိုးတန်၊ အတော်ပဲ၊ ဟိတ်ကောင်တွေ... ဒီကို လာကွာ”

လူကြီးကလည်း ထသွားပြီ။

သူတို့လာရင် ထလို့မရသေး။

သစ္စာမွန်စာပေ

ကျောင်းတက်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ သူတို့စားပွဲမှာ
လာဝိုင်းကြသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မည်စိုးသော ထိုက်
ထိုက်အတွက် စုံပြေသွားပေမယ့် အားလုံးရဲ့မျက်လုံးက သူမဆီမှာ
သာ စုပြုံနေသည်မို့ ထိုက်ထိုက်မျက်နှာလေး စူပိုတ်လာသည်။

“မင်းတို့ ဘာလို့ကျောင်းမတက်ကြတော့တာလဲ”

မျိုးမင်းက တန်တန်ကို မေးသည်။

ထက်မြက်က ရောက်လာသည့်စားပွဲတွေကို သူ့ဘက်
ကိုယ့်ဘက် တွန်းပို့ပေးနေရင်းမှ

“ထိုက်ထိုက်... ဘာလို့ကျောင်းမတက်တော့တာလဲ
ဟင်”

တိုးတိုးလေး မေး၏။

ကျောင်းမှာကတည်းက သူမကို စာပေးထားဖူးသဖြင့်
ထိုက်ထိုက်က မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ တင်းပစ်လိုက်၏။

“ကျောင်းမတက်တာ မတက်ချင်လို့ပေါ့၊ သူများကိစ္စကို
စပ်စုမနေပါနဲ့”

ထက်မြက် မျက်နှာလေး နီသွားသည်။

“တို့က တက်စေချင်လို့မေးတာပါ၊ စာတွေနောက်ကျတော့
အားလုံး တို့ကူးပေးမယ်”

“ဪ... ထွက်ပါတယ်ဆိုမှ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြု
နေပြန်ပြီ၊ တန်တန် ငါတို့ပြန်ရအောင်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုက်ထိုက်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပေ။

ပန်းကန်ထဲမှာ ကျန်နေသည့် နောက်ဆုံးတစ်ဖွန်းစာကို
ပြီးအောင် ပါးစပ်ထဲသွင်းပြီးမှ ပါးစပ်ပင်မသုတ်ဘဲ ဝါးနေလျက်နှင့်
ထရပ်လိုက်သည်။

ထက်မြက်ကိုကြည့်၍ သူငယ်ချင်းတွေ ပြုံးကုန်ကြ၏။

တန်တန် အားနာဟန်နှင့် ရယ်ပြကာ

“ငါတို့ ပြန်တော့မယ်နော်”

“အေး... အေး...”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်သွားကြတော့ နေ့စိုးဦးက လည်ဖြန့်
ကြည့်လိုက်ပြီး

“သူတို့က ဘာလဲကွာ၊ မောင်နှမလည်း မဟုတ်၊ သူစိမ်း
လည်း မဟုတ်”

“ဘာလို့ သူစိမ်းမဟုတ်ရမှာလဲ”

“အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ကို မင်း ဘယ်မှာခွဲမြင်ဖူးသလဲ၊

အယ်မှာတွေတွေ နှစ်ယောက်ပူးပဲ”

“ဒါက အိမ်နီးနားချင်းကိုးကွ”

မျိုးဝင်းက ထက်မြက် ထိုက်ထိုက်ကို ကြိုက်နေမှန်းသိ၍

ကြားကနေ မခံနိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။

နေ့စိုးဦးက ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဒါဆို ထားပါတော့၊ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်လာမယ်ထင်

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘာမှဖြစ်ဖို့မရှိဘူး၊ သူတို့က ရိုးရိုးခင်ကြတာ”

“ဒါတော့ သဘာဝမကျပါဘူး မျိုးကြီးရာ၊ ထိုက်ထိုက် လှတာက ပိုးစိုးပက်စက်၊ ဘာမှမပြီးမလိမ်းဘဲနဲ့ကို သူ့မျက်လုံးလေးတွေ၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက လှနေတာ၊ လှတာကိုမမက်တဲ့ ယောက်ျားရှိတယ်လို့ ငါ မကြားဖူးသေးဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်နို့တည်း စို့ပြီး ကြီးလာကြတာ၊ အရမ်းရိုးသားတာ”

“ရိုးသားတာ၊ မရိုးသားတာက နီးနီးလေးပါကွ”

“ကဲကွာ... မင်းတို့ကလည်း ဒီမှာ hot feel ဖြစ်နေရတဲ့ အထဲ၊ တိတ်တိတ်နေကြစမ်းပါ”

“အေး... အဲဒါ မင်းအတွက်ပြောနေတာပဲ၊ ဟိတ်ကောင်... ထိုက်ထိုက်ကို မရရအောင်လိုက်”

၁၁/၁၁

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း » ၉

“ညည်းကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့သမျှ ဒီတစ်ခါတော့ ကျေးဇူးဆပ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပြီး အေးအေးဆေးဆေး ကြည်ကြည်သာသာ လိုက်သွားစမ်းပါအေ”

“ဒီနေ့ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးတာ ထိုက်ထိုက်က မျိုးမြင့်ဦးနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်သွားရမယ်”

မင်္ဂလာမဆောင်ဘဲ ကုန်ကျမည့်စရိတ်စကအတွက် မျိုးမြင့်ဦးတို့ဘက်က ခေါ်ခင်ခင်စိုးတို့ကို ငွေသုံးသိန်းတင်စောင်းကြမည်ဖြစ်၏။

အားလုံးတို့ သူတို့က စီစဉ်ကြပြီးမှ ဟိုက လာကြတော့မည်ဆိုမှ သူတို့က ထိုက်ထိုက်ကို အသိပေးကြသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

သူမအတွက် အလှပြင်ဆရာမနဲ့ အဝတ်အစားကိုပါ
ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က ပို့ထားခဲ့ပြီးမှ...

“အဲဒါ ထိုက်ထိုက်သဘောမတူဘူး”

“မတူလို့ရမလား၊ ဒီမှာ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ၊ မနက်ရှစ်နာရီ
ကတည်းက ညည်းအပြီးအစီး ပြင်ဆင်ထားရမယ်၊ ကိုးနာရီ ရုံးအ
ရောက်”

ထိုက်ထိုက် ဘယ်လိုမှမကျေနပ်နိုင်ပေ။

ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတဲ့...

ဘယ်လိုကျွေးခဲ့သလဲ...

ထိုက်ထိုက်ကို ဘယ်လိုမွေးခဲ့တာလဲ...

ဘာတွေများ ဝယ်ခြမ်းဆင်ယင်ပေးခဲ့ဖူးသလဲ...

ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေက ပြင်းနေသည်။

ဒီကျေးဇူးကို ထိုက်ထိုက်က ဘဝနဲ့ပုံပြီး ဆပ်လိုက်ရမှာ
လား။ တွေးလေ မကျေမနပ်ဖြစ်လာရလေ...

မယူဘူး၊ ဒီလူကြီးကို ဘယ်တော့မှမယူဘူး။

ဘွားအေအရင်း၊ အဒေါ်ရင်းတွေ ဖြစ်ကြပါလျက် သွေးသား
ရင်းချာတစ်ယောက်လုံးကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်မွေးသလောက်
တောင်မှ ယူယပိုက်ထွေးခဲ့ဖူးသည်မရှိခဲ့သော ဒီအမျိုးတွေကို သူမ
စိတ်နာသည်။

ထိုက်ထိုက် အပြင်ကသော့ခတ်ထားသည့် အခန်းပတ်

သစ္စာမွန်စာပေ

လည်ကို လျှောက်၍စမ်းသပ်ကာ အထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ်နေ
မိသည်။

ည ရှစ်နာရီခန့်ရှိတော့မည်။

သူတို့ သူမကို မျက်လုံးဒေါက်ထောင့် ကြည့်နေခဲ့ကြတာ
ကြာပြီ။

အခန်းထဲထည့်ပိတ်၍ သော့ခတ်ထားခဲ့တာက မနေ့ကမှ။
သပေါ်အပါးသွားမည်၊ ရေချိုးဘာသာကျမှ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး အချုပ်
ကျနေသူလို အစောင့်အရှောက် အခြေအရံနှင့်...

မနက်ဖြန် လက်မှတ်ထိုးရမယ်ဆိုတာကျတော့ အခုည
မိုးချုပ်မှ လာပြောခဲ့ကြသည်။

ဘယ်လိုမှ ကြံစည်လှုပ်ရှားချိန်မရအောင် အတင်းအကျပ်။

ထိုက်ထိုက် အားမလျှော့ပေ။

ဘေးဘက်ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ကာ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်
လိုက်သည်။ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အမြင့်ကြီးမို့ အပေါ်ထပ်ခန်းကကြည့်
တော့ အောက်မှာ မှောင်နဲ့မည်းမည်း။

ထိုက်ထိုက် စောင်တွေ တစ်ထည့်နဲ့တစ်ထည့် ဆက်ချည်
လိုက်သည်။ အိတ်စုတ်တွေ၊ စကတ်ထစ်တွေကအစ အားလုံးဆက်
ချည်တော့ ပြတင်းပေါက်က တွဲလွဲခွန်ဆင်းလိုက်၏။

သို့သော် အဝတ်စက ဆုံးသွားတဲ့အထိ ခြေထောက်က
မြေပြင်ကိုမထိသေး။

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုက်ထိုက် လေထဲမှာ ကိုးသိုးကားယားနှင့် တွဲလောင်း
ဖြစ်ကာ ဘယ်လောက်မြင့်နေသေးမှန်းမသိဘဲ... ခုန်လည်း မချရ။

ပြန်လည်း မတက်ချင်။

“ထိုက်ထိုက်”

“ဟင်”

အောက်ဘက်မှ တန်တန်အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
ထိုက်ထိုက် ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားသည်။

“ထိုက်ထိုက် လက်ဖြုတ်ချလိုက်”

“တန်တန်... ငါ့ကို နှင် မိအောင်ဖမ်းနော်”

“အင်းပါ၊ လွှတ်ချလိုက်ပါဆို”

ထိုက်ထိုက် လက်ကိုလွှတ်ချလိုက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး
အေးခဲနေသော နောက်တော့ နွေးခဲ ထိတွေ့ကာ နှစ်ယောက်လုံး
မြေပြင်ပေါ် လုံးထွေးလဲကျသွားလေသည်။

“အ... သေပြီ”

“ငါလည်း နာတာပဲ”

နှစ်ယောက်လုံး အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်ညည်းကြရင်း
ရုတ်တရက် မသုခိုင်ကြပေ။

“တန်တန်... နှင် ငါ့ဆီရောက်လာတာ ကွက်တိပဲ၊
ငါ့ကို မြင်လို့လားဟင်”

“မြင်တာပေါ့၊ နှင် ပြတင်းပေါက်ကနေ တွယ်ဆင်းလာ

သစ္စာမွန်စာပေ

တာကိုမြင်လို့ ငါ ပြေးဝင်လာတာ၊ နှင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“နှင်ဆီလာမလို့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မသိဘူး၊ ငါ နှင်ဆီ ထွက်ပြေးလာတာ”

“ဪ... အိမ်ချင်းက အဝေးကြီးဆိုတော့ အား
ကိုရှာတယ်နော်”

“နှင်ကရော ငါ့ဆီ ဘာလို့ပြေးလာတာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ၊ နှင် ဘာလုပ်မလဲလို့ပေါ့”

“ခု ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“နှင်အိမ်ကလည်း လွန်ပါတယ်ဟာ၊ ယောက်ျားပေးစား
တဲ့ပုံစံက ရောင်းစားတာ ကျနေတာပဲ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်နဲ့ သုံးဆယ့်ငါး
နှစ်ကို ရက်ရက်စက်စက်”

တန်တန်က ဒေါသထွက်နေသည်။

“အသက်ကွာတာက ထားပါတော့၊ ဒီဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်
လေးကို ယောက်ျားပေးစားစရာလား၊ ပတ်ဝန်းကျင် ကဲ့ရဲ့မှာလည်း
မကြောက်ဘူး”

သူတို့ သတိလက်လွတ် စကားပြောနေမိကြဆဲ...

“ဟယ်... အမေရေ၊ ဒီမှာ ထိုက်ထိုက်မရှိတော့ဘူး”

စူးခဲအသံကြားလိုက်သည်နှင့် ပြတင်းပေါက်ကနေ
အောက်ကိုညှို့ကြည့်တော့မှာမို့ တန်တန်က ဖျတ်ခဲနဲ့ ခုန်ထပြီး

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုက်ထိုက်လက်လက်လေးကိုဆွဲကာ မြင်ကွင်းလွတ်ရာကို ပြေးဝင်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ခြေသံတွေကြားလိုက်ရပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ အောက်ဖက်အမှောင်ထဲကို ငုံ့ကြည့်လာကြသည့် မျက်နှာတွေ စုပြုံတိုးဝှေ့လျက်...

“ဒီအပေါက်က တွယ်ဆင်းသွားတာ တွေ့လား”

“ဒုက္ခပါပဲအေ၊ ညည်းတို့ကလည်း ဒီဟာမအကြောင်းသိသားနဲ့၊ သတိလက်လွတ်နေကြရသလား”

“ညမိုးချုပ်ကြီး သူ အဝေးကြီးကို ရုတ်တရက် သွားရမှာ မဟုတ်ဘူးအဘွား၊ သမီးအထင်တော့ တန်တန်ဆီသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ လိုက်စမ်း အဲဒီကို၊ တွေ့တာနဲ့ ဆံပင်ဆွဲခေါ်လာခဲ့၊ သေအောင်သတိဦးမယ် ဒီဟာမ...”

တန်တန် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။

“ပြဿနာပဲ”

ထိုက်ထိုက်က သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ

“ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ပြေးကြရုံပဲရှိတော့တယ်”

“ဘယ်ကိုပြေးကြမလဲ၊ ပိုက်ဆံလည်းမရှိဘဲနဲ့၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံလေး နှစ်ရာပဲပါတယ်”

တန်တန်က သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ စမ်းကြည့်ကာ...

“ငါ့မှာတော့ ထောင့်ငါးရာရှိတယ်၊ အန်တီ ငါ့ကို ခေါင်းရင်းအိမ်ကို ဖုန်းဖိုးသွားပေးခိုင်းထားတာ”

“ဒါဆို သွားရအောင်လေ၊ ဟိုမှာ နင့်ဆီကို သွားမေးကုန်ကြပြီ၊ မိသားစုနှစ်စု ညှပ်လိုက်မှ ငါတို့ပြေးပေါက်မှားလိမ့်မယ်”

“ပြေးရင်မိမှာပဲ၊ သူတို့တွေ ငါတို့ကို မတွေ့ရင် လိုက်ရှာမှာ၊ သူတို့ဘယ်ဘက်တွေကို လိုက်သလဲလို့ နောက်ကနေ အသာကြည့်နေမယ်၊ ပြီးမှ သူတို့သွားတဲ့နေရာရဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်ကို ငါတို့ပြေးမယ်”

တန်တန်က ထိုက်ထိုက်လက်လက်လေးကို ဆွဲ၍ နေရာမှ ပြေးထွက်သည်။

ထိုက်ထိုက်က တန်တန်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်။

အခန်း ၁၀

နှစ်ယောက်သား ကားရဲ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့သည့် မီးတိုင်တွေ၊ အဝေးက မီးပွင့်ကားတွေ၊ အမှောင် ကမ္ဘာနဲ့ လေနှုတ်ကို ငေးကြည့်ငြိမ်သက်နေကြရင်း ထိုက်ထိုက်က ကားပေါ်က လူတွေကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်သည်။

သူတို့တွေမှာတော့ ဘယ်ရောက်ရင် အိပ်မယ်၊ စားမယ်၊ အဖေနဲ့တွေ့မယ်၊ အမေနဲ့ ဘာပြောမယ်၊ မိန်းမနဲ့ ဘယ်လိုတိုင်ပင်မယ်... ယောက်ျားကို ဘာပေးမယ်...

စသော စသည်ဖြင့် ရည်ရွယ်ချက်များ ရှိကြလိမ့်မည်။

သူမနဲ့ တန်တန်တို့မှာတော့ ကားပေါ်ကဆင်းရင် ဘယ်သွားကြမလဲ။

သစ္စာမွန်စာပေ

အိုးထိုက် အိုးတန်

အနောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တန်တန်လည်း ကားရဲ့အပြင်ကို ငေးကြည့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူလည်း တွေးနေလိမ့်မည်။

ဘာတွေ တွေးနေသလဲ။

ထိုက်ထိုက် သိချင်လာသည်။

“တန်တန်”

တန်တန်က သူမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။

“တို့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘယ်သွားကြမလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ ငါနဲ့အရမ်းခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ သူ့အမည်က ရာဇာကျော်”

“သူမိသားစုနဲ့ နင်က ခင်လို့လား”

“သိပ်ပြီးအရင်းအနှီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရာဇာကျော် မိဘတွေက သဘောကောင်းကြပါတယ်”

“သဘောကောင်းတဲ့လူတွေနဲ့ပဲ တွေ့ချင်ပါတယ်ဟာ”

သူတို့နှစ်ယောက်ဘဝအတွက် ခရီးသည် ဘဝဒဏ်ရာ အခက်အခဲတွေနဲ့ မောနေမယ်ဆိုတာတော့ နှစ်ယောက်လုံး သဘောပေါက်ထားလေ၏။

“ထိုက်ထိုက်”

“ဘာလဲ တန်တန်”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့အပူဟာ လူတစ်ယောက်ကို ကူးစက်”

သစ္စာမွန်စာပေ

၄၈

သုဉ်းမူ *

တယ်ဆိုတဲ့စကားက သိပ်ပြီးမှန်တယ်နော်”

“နင်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ခုကြည့်လေ၊ ငါ့ကြောင့် နင် အပူတွေ ကူးစက်နေပြီ
မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ဟာ... ဘဝပေးတူကြတဲ့ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့
ကံတူအကျိုးပေးလို့ သဘောထားလိုက်တော့”

“အင်း... အဲဒီလိုပဲ သဘောထားလိုက်မယ်”

၀၀၀၀

သစ္စာမွန်စာပေ

၂ အစိုးထိုက် အစိုးတန်

အခန်း ၁၁

ဘဝနှစ်စုံဟာ ဘဝတစ်ခုထဲဆိုသို့ ပြောင်းရွှေ့နေရာယူလိုက်
ပြီးလို့ နှစ်ယောက်လုံးရင်မှာ သတ်မှတ်ကြရင်း ရန်ကုန်မြေသို့
ခြေလှမ်းတွေ စတင်ပြီးချနေလေသည်။

“ထိုက်ထိုက်”

“တန်တန် ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် နင် ဘာလုပ်ကိုင်မလဲ”

“ငါ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ရန်ကုန်ဆိုတာ အလုပ်လုပ်ရမှာမရှက်ရင် အလုပ်ဆိုတာ

အစွမ်းအားတဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

မလဲ"

"အလုပ်ရှားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အဓိကက ဘာလုပ်

"အခြေအနေပေါ်ကြည့်ပြီး လုပ်ကိုင်စားကြတာပေါ့ဟာ"

"နှင့်သူငယ်ချင်းကရော ဘာလုပ်လဲ"

"ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကျောင်းတက်နေတုန်း"

"သူ့ဆီမှာ နိကပ်ပြီးစားဖို့ဆိုတာကတော့ မသင့်ဘူးနော်"

"ငါလည်း မှီခိုဖို့ထိ မစဉ်းစားပါဘူး၊ လောလောဆယ် ငါတို့နှစ်ယောက် ခြေချနေထိုင်ဖို့ အကူအညီရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ"

"တကယ်လို့ နင့်သူငယ်ချင်းက မကူညီနိုင်ဘူးဆိုရင် ရော"

"ဒါတော့လည်း တစ်မျိုးစီစဉ်ရတာပေါ့"

"တစ်မျိုးစီစဉ်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်က ယောက်ျား လေးဆိုတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါက မိန်းကလေးဆိုတော့ ပြဿနာ"

သူ့စကားကြောင့် တန်တန် တွေဝေသွားသလို ဖြစ်သွား သည်။

ပြဿနာက သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူနေထိုင်ခြင်းကိစ္စ ပင် မဟုတ်လား။

"နင် ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ တန်တန်"

ထိုက်ထိုက် အမေးစကားကို ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ တန်တန် စဉ်းစားနေဟန်တော့ရှိသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

"ငါမေးနေတယ်လေ တန်တန်၊ နင် မကြားဘူးလား"

"ကြားပါတယ်၊ နင်ပြောတဲ့စကားကို ငါ စဉ်းစားနေ တာ"

"ငါပြောတဲ့စကားဆိုတာ..."

"နင်နဲ့ငါ အတူတူနေဖို့ကိစ္စလေ"

နှစ်ယောက်လုံး ထွက်လာစဉ်က မစဉ်းစားခဲ့မိသော အကြောင်းအရာက သူတို့နှစ်ယောက်ခေါင်းထဲသို့ ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံ မဆင့် ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။

သစ္စာမွန်စာပေ

သျှင်မ *

အခန်း » ၁၂

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးတွက် နေထိုင်ဖို့အိမ်ကလေးက အဆင်
သင့် ရလိုက်သည်။

ဒါကလည်း ရာဇာကျော် မိဘတွေရဲ့ စိုက်ပျိုးရေးခြံလေးထဲ
က အိမ်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။

အိမ်ကလေးဆိုပေမဲ့ ခြံစောင့်တဲလေးဆိုရင် မမှားပေ။

“ငါတို့နှစ်ယောက်ဘဝကို ဒီကနေစရမှာပဲ ထိုက်ထိုက်”

“ဘာလဲ၊ နင်က အားငယ်နေတာလား”

“ဘယ်မှာ စိတ်ဓာတ်ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါကြောင့် ငါ စိတ်ဓာတ်ဘယ်တော့မှမကျဘူး”

“နေဖို့ ထိုင်ဖို့ရတာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ ဗိုက်အတွက်ကရော”

သစ္စာမွန်စာပေ

အပိုထိုက် အပိုတန်

၅၃

“ရာဇာကျော်မိဘတွေကိုတော့ ပြောထားတယ်၊ သူတို့
လည်း သူတို့နဲ့ခင်မင်ရာ ခင်မင်ကြောင်း မိတ်ဆွေဆီမှာ အလုပ်လေး
ဘာလေးရရင် ပြောမယ်တဲ့”

“တန်တန်”

“ဘာလဲဟ”

“နင့်အတွက်ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါ့အတွက်ရော”

“ငါတစ်ယောက်တည်းလုပ်စာနဲ့ နင် ထိုင်စားလို့ရပါတယ်
ဟာ”

“တန်တန်ရယ်... နင်...”

“နင် ဘာမှဆက်ပြီးမပြောနဲ့တော့”

ထိုက်ထိုက်ဆီက ဆက်ပြီးထွက်လာမည့်စကားကို ကြံပြီး
ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သစ္စာမွန်စာပေ

သျှင်မ *

အခန်း ၁၃

ရန်ကုန်မြေကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ခြေချခဲ့တာ ရက်
တစ်ပတ်တိတိရှိနေပေမဲ့ မည်မည်ရရအလုပ်ဆိုတာ မရှိကြသေးပေ။

ရာဇာကျော်မိဘတွေကောင်းမှုကြောင့် ထမင်းလေး နှစ်မှန်
အောင် စားနေရပေမဲ့ နှစ်ယောက်လုံး အားနာလာနေတော့သည်။

“တန်တန်... ဟောကောင် တန်တန်”

အလုပ်မရှိတဲ့အချိန်မှာ ရာဇာကျော်တို့ခြံဝန်းထဲတွင် မြက်
ရှင်း၊ သန့်ရှင်းရေးကိစ္စများကို တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က လုပ်ပေးနေစဉ်
ရာဇာကျော်ခေါ်သံကြောင့် ပေါက်တူးကိုချပြီး အိမ်ဘက်ဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ တန်တန်”

“ခြံထဲမှာ အမြင်မတော်တာတွေ ရှင်းနေတာပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁ အစိုးထိုက် အစိုးတန်

၅၅

“ဟာကွာ၊ ဒါတွေလုပ်မနေပါနဲ့၊ အခု ခြံအလုပ်သမားတွေ
ရှိနေတာပဲ”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ရာဇာရာ၊ မင်းတို့ခြံဆိုတော့
လည်း ငါတို့ခြံလို သဘောထားပြီး တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က လုပ်နေ
တာ”

“ဒါနဲ့ ထိုက်ထိုက်တစ်ယောက်ရော”

“အနောက်ဘက်အခင်းကို သွားတယ်”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“အခင်းက အပင်တွေကို ပေါင်းသင်တာ ဝိုင်းပြီးလုပ်ပေး
နေတာလေ”

“အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာလို့ကွာ”

ရာဇာကျော်က အားနာဟန်ဖြင့် ပြောနေလေတော့သည်။

“အလုပ်မရှိလို့ ရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတာပေါ့ကွ၊ ဒါနဲ့
မင်း ငါ့ဆီကိုလာတာ အကြောင်းကိစ္စရှိလား”

“ကိစ္စတော့မရှိပါဘူး၊ မာမိက မင်းတို့နှစ်ယောက်အခြေ
အနေကို ကြည့်ခိုင်းလိုက်လို့”

“ဟင်”

ရာဇာကျော်စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သလို
ဖြစ်သွားသည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ ရာဇာကျော်”

သစ္စာမွန်စာပေ

၅၆

သျှင်မ *

“တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ စားရေး သောက်ရေး ဘယ်လိုရှိလဲဆိုတာကို သိချင်လို့ မေးခိုင်းတာ”

“ဟင်း”

ရာဇာကျော်စကားဆုံးသည်နှင့် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မောင်နှမအရင်းတွေမဟုတ်တာကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မျက်စိတွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာတော့ ကြောက်နေရတာ အမှန်ပင်။

၁၁၁၁

အိုးထိုက် အိုးတန်

အခန်း ၁၄

“တန်တန်ရေ... တန်တန်”

အပြင်မှပြန်လာသော ထိုက်ထိုက်က လှမ်းပြီးအော်သံကြောင့် တဲအပြင်ကို ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဘာလဲ ထိုက်ထိုက်”

“ငါ နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောလေ”

“ငါ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုတော့ရှိပြီ”

“ဟင်... ဘာအလုပ်လဲ”

ထိုက်ထိုက်တစ်ယောက် တက်ကြွစွာ ပြောနေသောစကားကို နားထောင်ရင်း မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့ တက်ကြွနေတာပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုက်ထိုက်လုပ်မည့် အလုပ်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားမိသည်။

“နင့်အလုပ်က ဘာလဲ”

“ဟို ပန်းရောင်းရမှာ”

“ဘယ်ကပန်းကိုယူပြီး ဘယ်မှာရောင်းမှာလဲဟ”

“ငါတို့ ခုနေတဲ့ခြံရဲ့ တစ်ခြံကျော်မှာ ပန်းစိုက်ခင်းရှိတယ်”

“အင်း... သိသားလဲ”

“အေး... အဲဒီပန်းစိုက်ခင်းက အန်တီကြီးနဲ့ငါက ခု
ဈေးမှာတွေ့ခဲ့တယ်လေ၊ သူက ငါတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို မေး
တော့ ငါလည်း ပြောပြလိုက်တယ်”

“ဟင်... နင် ဘာတွေပြောလိုက်လဲ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်က မောင်နှမပါ၊ မိဘတွေက မရှိတော့
ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ရပ်တည်မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာ
တာလို့”

“ဟူး”

သူမအဖြေစကားကြောင့် တော်သေးသည်။

“ခု ဘာလုပ်ကိုင်စားလဲလို့ မေးတယ်လေ”

“ဒီတော့ နင်က ဘာဆက်ပြီးပြောလိုက်လဲ”

“ဘာပြောရမလဲဟ၊ ဘာအလုပ်မှမရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်
တော့ သမီးဈေးရောင်းရဲလားတဲ့၊ ရောင်းရဲတယ်လို့ပြောတော့ သူ့ဆီ
မှာ ပန်းယူပြီးရောင်းတဲ့၊ တခြားသူတွေဆိုရင်တော့ လက်ဝင်းပဲရောင်း

သစ္စာမွန်စာပေ

တာ၊ သမီးဆိုရင်တော့ ရောင်းပြီးမှပြန်ပေးတဲ့၊ မကောင်းဘူးလား
တန်တန်”

“အင်း... လောလောဆယ်တော့ အဆင်ပြေတဲ့ကိစ္စပဲလေ၊

နင် ဘယ်တော့ရောင်းမလဲ”

“မနက်ဖြန်စပြီးရောင်းမယ်”

“ငါလည်း ရောင်းမယ်”

“တန်တန်... ပန်းရောင်းတာ မိန်းကလေးတွေအလုပ်”

“ရန်ကုန်မှာ ပန်းရောင်းတဲ့ယောက်ျားလေးတွေ မနည်းဘူး
ရှိနေတာပဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် အတူတူရောင်းတာပေါ့ဟာ”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်
ကြည့်ကာ သဘောတူညီမှုရသွားလေသည်။

“ထိုက်ထိုက်... နင့်ကိုပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ တန်တန်”

“ငါတို့ ခုနေတဲ့အိမ်ကို အရင်နေတဲ့လူတွေက ပြန်ပြီးနေ
မယ်တဲ့”

“ဟင်... ဒါဆို”

“ခုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တစ်လလောက်တော့ လို
ဆေးတယ်၊ ငါကတော့ တစ်လအတွင်း ပိုက်ဆံရအောင်စုပြီး ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ် အိမ်ငှားပြီးနေနိုင်အောင် လုပ်ချင်တယ်ဟာ”

“ငါလည်း နင့်လိုအကြံရှိနေတာ ကြာပြီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်နိုင်အောင် ငါတို့နှစ်ယောက် ကြိုးစားကြတာပေါ့”

“အင်း”

ဘဝရဲ့မနက်ဖြန်တွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် အားအကောင်းဆုံးသတ္တိတွေကို မွေးထားလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း ၁၅

“တန်တန်”

“ဘာလဲ ပြော”

“ဟို... ဟို...”

ထိုက်ထိုက်နှုတ်ဖျားမှ စကားတစ်ခုခုကိုပြောရင်း ဆိုနေတာထို တန်တန် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“နင် ဘာပြောချင်လဲ၊ ပြောလေ”

“ရုပ်ရှင်ကြည့်မလား”

“ဟင်”

“ငါတို့နှစ်ယောက်မှာ ရန်ကုန်ရောက်တည်းက ဘယ်မှ သွားရတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

တစ်နေ့တစ်နေ့ ခြံထဲနှင့် ဈေးထဲမှာသာ အချိန်ကုန်နေလေ
တော့သည်။

ထိုက်ထိုက်က မိန်းကလေးဆိုတော့ သွားချင်လာချင်တော့
ရှိနေမှာ ဖြစ်နေပေမဲ့...

“ဘဝကို ရင်ဆိုင်နေတဲ့အချိန်မှာ အပျော်ဆိုတာကိုတော့
ရှောင်သင့်တယ်”

“နင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ စိတ်ရဲ့
ထွက်ပေါက်ဆိုတာတော့ ရှိသင့်တာပေါ့”

“စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာတာပဲ တခြားမရှိဘူးလား”

“တခြားထွက်ပေါက်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ တစ်နေ့လုံး ဈေးဝယ်
နေတဲ့သူတွေနဲ့ ပြောဆိုနေတာတွေက တခြားထွက်ပေါက်လား”

“ငါဆိုလိုတာက ဝတ္ထုလေး ဘာလေး မတ်ပေါ့”

“တန်တန်ရယ်၊ တစ်ခါတလေပါဟာ၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်
မယ်နော်”

ထိုက်ထိုက်တစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့အတွက် စိတ်အား
ထက်သန်နေတာကြောင့် စိတ်ထဲမှာမကောင်းပေမဲ့ သူ့အနေဖြင့်

ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုသောဆန္ဒက မရှိ။

ဒီနေ့လည်း ဈေးရောင်းပြီးအပြန် ထိုက်ထိုက်နှင့်အတူ မြို့
ဘက်ကို တခြားအလုပ်ကလေးရမလားဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ မှာ

နေပြီလို့တောင် ထင်မိသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုက်ထိုက်နဲ့ တန်တန်တို့ကို သွားလေရာမှာ လူတွေ
သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကြ၏။

ယောက်လမ်းမှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်ပြီး ဆက်ထွက်လာ
တော့ ထိုက်ထိုက်က ကားပေါ်ကနေ သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံကို ငုံ့ကြည့်
လိုက်မိပြီး ဆူးလေမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းကြတော့ ရောဂါတက်လေ
သည်။

“ယောက္ခမဆိုတာ တစ်ချိန်တုန်းက သားမက်ပါပဲတဲ့၊
အဲဒီကား အရမ်းရယ်ရတယ်လို့ ပြောတယ်၊ တန်တန်... ငါ့ဆီ
ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံကို အလုပ်မရခင်
တိုင်းထွာသုံးနေရတာ”

“ရုပ်ရှင်တစ်ခေါက်ကြည့်တာနဲ့ပဲ ကုန်မသွားပါဘူး၊
တန်တန်ရာ... လာပါ၊ ဒီကား ငါ့ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဟ... ထိုက်ထိုက်၊ နင် ကလေးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆိုးလှ
ချေလား၊ ရန်ကုန်မှာ ရုပ်ရှင်တစ်ခါကြည့်ရင် ဘယ်လောက်ကုန်
တယ်မှတ်လဲ”

ထိုက်ထိုက်က သူ့ကို ဆတ်ခနဲ စောင်းကြည့်ကာ ရှေ့က
လျှောက်ထွက်သွားသည်။

“ထိုက်ထိုက်”
သူ လှမ်းခေါ်လည်း မရ။

သစ္စာမွန်စာပေ

လမ်းသွားတဲ့လူတွေက တစ်မျိုးအထင်ရောက်ကာ လမ်းကြည့်၍ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြသဖြင့် သူ ခြေလှမ်းတဲ့သွားစဉ် ထိုက်ထိုက်က လမ်းဆုံမှာ မီးပွိုင့်မစောင့်ဘဲ မျဉ်းကျားကနေ ဖြတ်ကူးသွားသည်။

သူ့မှာ ရန်ကုန်မှာ တစ်ခါနှစ်ခါသာ သွားလာဖူးသည့် ထိုက်ထိုက်ကို မျက်ခြေဖြတ်သွားမှာစိုးကာ ပြေးလိုက်ရတော့သည်။

“ထိုက်ထိုက် နေဦး”

ထိုက်ထိုက်က သူ့ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ သုံးဆယ့်သုံးလမ်းဘက်ကို အပြေးတစ်ဝိုင်း လျှောက်ထွက်သွားသည်။

သူ့မှာ မီးပွိုင့်အလွတ်နဲ့မိကာ ကားတွေထွက်လာတော့ လမ်းကူးလို့မရတော့ဘဲ ထိုက်ထိုက်နဲ့ မျက်ခြေဖြတ်သွားတော့သည်။

တန်တန် ထိုက်ထိုက်အတွက် စိတ်တွေလည်းပူ၊ ဒေါသလည်းဖြစ်ကာ ဆက်တိုက်ထွက်နေသော ကားတွေကြားထဲက အတင်းဖြတ်ကူးပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဟိတ်”

“တောက်...”

မျဉ်းကျားမှာနို့ ကားတွေက သူ့ကိုရှောင်ရသည်။

ဆဲသံ ဆူသံတွေနှင့် သံသုံးသံ ထွက်လာ၏။

တန်တန် ဘာကိုမှလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထိုက်ထိုက်ကို ရှာဖွေသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ရုပ်ယှက်ခတ်နေသော လူတွေကြားထဲမှာ ထိုက်ထိုက်ရဲ့ အရိပ်လေးသော်မျှ မတွေ့ပေ။

စိုးရိမ်ကြီးပြီး သူပဲ မျက်စိလျှမ်းနေတာလား...

လမ်းကွေ့ထဲဝင်၊ ပြန်ထွက်နှင့် သုံးဆယ့်ငါးလမ်းကျော်သွားသည်။ ထိုက်ထိုက်ကို မတွေ့။

“တောက်...”

ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ ဒေါသတွေထွက်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ထုရိုက်ပစ်ချင်လာ၏။

ကုန်ကုန်ခမ်းခမ်း ရုပ်ရှင်လိုက်ပြလိုက်ရင် ပြီးပြီ။

ခုတော့...

မိုက်လိုက်တဲ့ ထိုက်ထိုက်...

ရန်ကုန်မြို့မှာများ ဒီလိုမိုက်ရှူးရဲ ထွက်သွားရသတဲ့လား...

သူ့မှာ လူတွေကြားထဲ ခြေစုံရပ်ရင်း ဟိုလူတိုက်သွားလို့ ထန်ကျသွားလိုက်၊ ဒီလူတိုးသွားလို့ ရှေ့မှာငိုက်ကျလိုက်...

ဒေါသဖြစ်ရမှန်းလည်းမသိ...

တောင်းပန်ရမှန်းလည်း သတိမရဘဲ...

သူ့မျက်နှာဟာ အရိပ်လေးမျက်နှာမှာ ချာချာလည်နေသည်။

နောက်မှ တစ်ခုကို သတိရသွားမိသည်။

မျက်လုံးက စားသောက်တန်းဘက်ကို အလိုလိုရောက်

သစ္စာမွန်စာပေ

သွားသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်မိတာနှင့် ထိုက်ထိုက်ကို တန်းခနဲ တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မှာ အကျအန ထိုင်စားနေသည်။

“ထိုက်ထိုက်”

ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်ရင်း သူ ထိုက်ထိုက်ဆီ ပြေးသွား
မိသည်။

သို့သော် ဆီးကြိုနေလိုက်သည်က ထိုက်ထိုက်ရှေ့မှာ
ချထားသည့် တုတ်ချောင်းများ...

ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျပ်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း... ဒီလောက်အချိန်နဲ့များ ဘယ်လိုဘယ်လို
စားပစ်လိုက်သည်မသိ။

ဒါပေမယ့်... မယုံနိုင်ဖွယ်တော့ မရှိပါ။

ပါးစပ်ထဲမှာ ဝါးနေလိုက်တာ ပါးတစ်ဖက်ဟာ ပေါက်စီ
တစ်လုံးလောက် ဖောင်းကားနေသည်။

သူ နံတစ်လုံးဆွဲ၍ ထိုက်ထိုက်နောက်မှာ ထိုင်ချလိုက်
သည်။

ကြိုက်သလောက် စားပစေတော့ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ထိုင်ချလိုက်ပုံမျိုး။

ထိုက်ထိုက်က သူမ ဘာမှမဖြစ်သလို နောက်လှည့်ကြည့်

သစ္စာမွန်စာပေ

တာ

“ဒီမှာ လာထိုင်လေ၊ မစားဘူးလား”

ဟု ခေါ်လိုက်သေးသည်။

သူ့မှာ ချွေးပြန်နေသည့်မျက်နှာကို လက်ဝါးဖိပွတ်လိုက်
ရင်း ခေါင်းခါပြမိသည်။

“လာစားပါလား၊ အရမ်းကောင်းတယ်”

ဟု ထပ်ခေါ်သည်။

တန်တန် ခေါင်းထပ်ခါတော့ ထိုက်ထိုက်က နှုတ်ခမ်းမဲ့၍
ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ဝါးနေရင်း...

“ဒီမှာ... ဒီမှာ....”

လက်ခုပ်တီးခေါ်ရင်း...

“ရေခဲမုန့်တစ်ခုလောက်”

ဘေးက အအေးဆိုင်လေးမှာ လှမ်းမှာ၍ သူ့ကို လှည့်ကြည့်
သည်။

တန်တန် ရေခဲမုန့်ထယူပေးရင်း ပိုက်ဆံပေးတော့ နှစ်ရာ
တန်ကို တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ပဲ ပြန်အမ်းသည်။

ရေခဲမုန့်တစ်ခု တစ်ရာတဲ့...

ဝက်သားတုတ်ထိုးဖိုး ရှင်းရတော့ ငါးဆယ်တန်ဆိုတဲ့
ဝက်မျက်လုံးက ငါးချောင်း... ကလီစာဆိုတာက တစ်ချောင်း
သုံးဆယ်နဲ့ ငါးချောင်း... ရောရာပေါရာက နှစ်ဆယ်တန်

သစ္စာမွန်စာပေ

ဆယ်ချောင်း။

အားလုံး ခြောက်ရာတိတိ...

တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ခုနစ်ရာဖိုးတိတိ ဗိုက်ထဲသွင်းပစ်တဲ့
ထိုက်ထိုက်...

သူ့မှာ ပေးလိုက်ရသည့်ပိုက်ဆံကို နှမြောတသစ္စာ ဖြစ်
မိသော်လည်း မျက်နှာမပျက်မိအောင် နေရသည်။

ထိုက်ထိုက်က စားသောက်ပြီး ပါးစပ်သုတ်ရင်း မျက်
စောင်းထိုးမှာရှိသည့် coffee center ပေါ်မှ တစ်ယောက်ကို
လှမ်းမြင်ကာ ဝါးနေသည့်ပါးစပ်ကို ချက်ချင်းရပ်ပစ်ကာ မျက်မှောင်
ကုတ်ကြည့်၏။

အစိမ်းရင့်မျက်မှန်နှင့် ငါးဆယ်နီးပါးခန့်ရှိနိုင်သည့် အသက်
ကိုမှ အားမနာဘဲ စပိုရှပ်နဲ့ သောင်းဘီရှည်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ထိုက်ထိုက်
မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်တော့ ရယ်ပြ၏။

တုတ်ထိုးစားရင်း မကြာခဏ မျက်လုံးဆုံမိခဲ့သည်။

ဒီလူကြီး သူမကိုသာ တမှိတ်သုန်နေသော မျက်လုံးများ
နှင့် ကြည့်နေခဲ့တာ သေချာသည်။

ဘာကြီးလဲ...

“ကဲ... ဝပြီ မဟုတ်လား၊ သွားမယ်လေ”

“နေပါဦး၊ ငါတို့ စီဒီဆိုရအောင်”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့တော့ဟာ၊ ပျော်ဖို့ လျှောက်လည်

သစ္စာမွန်စာပေ

ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ရှာဖို့က ရှိသေးတယ်”

“မသိဘူးဟာ၊ ဆိုမှာပဲ”

ဘယ်တုန်းက ကြည့်ထားမှန်းမသိ...

ထိုက်ထိုက်က coffee center ဘေးက မှန်နက်တွေ
ကာထားသော ကာရာအိုကေခန်းထဲကို တန်းဝင်သွားသည်။

သူ့နောက်က လိုက်ဝင်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

အိတ်ထဲမှာ ငွေလေးတစ်ထောင်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိတော့
သည်။ ထိုက်ထိုက် ပြဿနာရှာလို့မဆုံးသေး။

ကာရာအိုကေက ဝင်သွားတာနဲ့ တန်းဆိုလို့မရ...

ရှေ့ကဆိုနေတာကို စောင့်ရသေးသည်။

ထိုက်ထိုက်ဆိုတဲ့အလှည့်ကျတော့ ထွက်လာသည့်အထဲက
သူတောင်မှ အုံ့သြယူရတဲ့အထိ... အဖြတ်အတောက်... အဆွဲ
အငင် ကွက်တိ။

တိမ်တွေပျံလာတာ မော့ကြည့်လို့ သီချင်းဆိုတာပေါ့
ဗွယ်... (မင်းကြောင့်မို့)၊ သီချင်းလေးဆိုချင်တယ်...

... မြေပြင်ပေါ် လူတွေအားလုံးပေါ့ ပြုံးပျော်နေသလား
ဗွယ်... (မင်းကြောင့်မို့)၊ ပြုံးလိုက်ကြ ပျော်ရွှင်နေ...

... ရင်ခုန်တဲ့အချစ်ရတာ... အရာရာပြောင်းလဲခဲ့ပါ
တယ်... ဝန်ခံလို့ ချစ်တတ်ပြီ... ဒါဟာ မင်း... မင်းကြောင့်

အို...

သစ္စာမွန်စာပေ

သီချင်းဆိုနေရင်း ရှေ့က မှန်ပြင်ထဲမှာ တံခါးဝက ဝင်လာသည့် အရိပ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဟိုလူကြီး...

ထိုက်ထိုက်နဲ့ ဘေးနားကပ်ကပ်လေးမှာ လာထိုင်လိုက်ကာ တည့်တည့်ကြီး ကြည့်နေလေသည်။

ထိုက်ထိုက် မသိသလိုလုပ်နေလိုက်၏။

... လာပါ လာပါကွယ်... တွေ့ကြဖို့ စောင့်နေတယ်၊ အချစ်ရယ်... (မင်းကြောင့်မို့) တမ်းတတတ်နေပြီကွယ်...

လာ... လာ... လာ... လာ... လာ... လာ...

... မင်းကြောင့် မင်းကြောင့်ပါကွယ်... လွမ်းလွန်းလွန်း... လွမ်းတတ်ပြီ... ရင်ခုန်သံတွေသိပ်မြန်... ကြင်နာပါတော့ကွယ်... အသည်းနှလုံး လှိုက်လှိုက်ခုန်တာက... အားလုံး မင်းကြောင့်ကွယ်...

သီချင်းဆုံးသွားတော့ လက်ခုပ်သံတွေ ထွက်လာသည်။

“တကယ်ပွတ်တယ်”

ဟဲ့ ပြောတဲ့သူက ပြော၏။

သီချင်းသုံးပုဒ်ဆိုပြီး ပြန်ဖို့ကို မနည်းချောခေါ်ရသည်။

ထိုက်ထိုက်က ဘေးမှာရှိသည့်လူကြီးရဲ့ခါးမှာ ထိုးထားသည့် ကြီးမားမောင်းကားနေသော ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို ဝေခနဲ ကြည့်မိ၏။

သူမ မျက်လုံးတွေက တွန့်ကွေးနေကာ လမ်းအပေါ် ပြန်

သစ္စာမွန်စာပေ

အိုးထိုက် အိုးထန်

ရောက်လာတော့ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“တန်တန်... နင် ခဏနေဦးနော်၊ ဒီနားလေးကစောင့်”

“ထိုက်ထိုက်”

သူ့မှာ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ကျန်နေခဲ့ရသဖြင့် ကမ်းစပ်ကာကီပဲ ပြန်ရောက်လာကာ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

၂၀၂၁

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း ၁၆

ထိုက်ထိုက် ကာရာအိုကေရှေ့ကို သုတ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသည်။

“ဟာ”

“အား”

အထဲကထွက်လာသည်နှင့် အင့်ခနဲ ပစ်ဆောင့်ကာ ထိုက်ထိုက် ပုံပျက်ပန်းပျက် လဲကျသွားလေသည်။

“ညီမ... ညီမလေး ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဆောရီးကျယ်”

သူ့အသက်အရွယ်ကြီးနဲ့များ ညီမလေးတဲ့...

ထိုက်ထိုက်က နာကျင်လို့ပဲ ရှုံ့မဲ့သလိုလိုနှင့် နှုတ်ခမ်းရော၊ နှာခေါင်းပါ ရှုံ့တွပစ်လိုက်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ထူမလို၊ တွဲမလို ကုန်းကွလာသော လက်တို့က တို့တို့ထိထိ မဝံ့မရဲဖြစ်နေစဉ် ထိုက်ထိုက် ညည်းတွားရင်း အားယူထရပ်လိုက်သည်။

“အား... သေပြီ၊ သေပြီ၊ ကျိုးပြီထင်တယ်၊ ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် လူတစ်ယောက်လုံးကို မမြင်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး တကယ့်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာမိတာပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

အန်ကယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးဖြစ်ဖြစ် သုံးပါတော့လား...

အစ်ကိုကြီးတဲ့...

ကြည့်လိုက်တဲ့မျက်လုံးတွေကလည်း ထိုက်ထိုက်မှန်းသိလိုက်တော့ ရွန်းရွန်းလက်လက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပုံက ဖုံးဖိမရ။

“ညီမလေးက ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ဟိုမှာ ပိုက်ဆံရစရာရှိလို့ ရှု့ချောက်လိုက်တာ၊ ခုတော့ သွားပြီ”

“ဘယ်သူလဲ... ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ အင်္ကျီအနီကွက် ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး၊ လက်ကိုင်အိတ်အဖြူလေးနဲ့၊ ခင်ဗျားလိုက်ခေါ်ပေးစမ်းပါ၊ သွားပါ၊ ထိုက်ထိုက်ခေါ်နေတယ်လို့”

ထိုက်ထိုက်က တကယ့်ကို မှီအောင်လိုက်ခိုင်းနေသဖြင့်

သစ္စာမွန်စာပေ

သူယောင်ယောင်မှားမှား လိုက်သွားဖို့ဟန်ပြင်ပြီးမှ

“အစ်ကိုကြီးမှ မသိတာ ကလေးရယ်၊ မင်းခြေထောက်ကို အရင်ကြည့်ရအောင်နော်”

ထိုက်ထိုက်က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြစ်နေသည့် လူတွေကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ

“ခြေထောက်ကြည့်တော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သူများ ဒီမှာ ကိစ္စအရေးကြီးနေလို့ပါဆို”

ထိုက်ထိုက် ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် ဆက်လျှောက်တော့ သူ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိပုံနဲ့ ကပ်ပါလာကာ

“အစ်ကိုကြီး ဆွဲမယ်နော်”

ဟုဆို၍ ထိုက်ထိုက်လက်ကလေးကို ထိတာနဲ့ထ၍ပေါက်ကွဲတော့မည့် ငှက်တစ်လုံးလို ရွှံ့လေးလာကိုင်သည်။ ပြီးတော့ လူတွေ မကြားအောင် အသားကပ်၍

“အဲဒီအမျိုးသမီးနောက်ကို မလိုက်ပါနဲ့တော့ ကလေးရာ၊ သူ့ဆီက ဘယ်လောက်ရရမှာလဲ၊ အစ်ကိုကြီးကြောင့်ဖြစ်တာ အစ်ကိုကြီးနိုက်ပေးပါ့မယ်”

“ဘာပြောတယ်”

ထိုက်ထိုက်က ဆတ်ခနဲလှည့်၍ စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။

“အစ်ကိုကြီးက ဘယ်သဘောနဲ့မှ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအခွင့်အရေး အစ်ကိုကြီးကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားတာမို့လို့

သစ္စာမွန်စာပေ

အလျော်ပေးတဲ့သဘောပါ။ လာလေ မုန့်ဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ရအောင်၊ ပြောတာကို နားလည်ပါကွယ်၊ မင်းခြေထောက်နာနေတော့ လူတွေ ကြားထဲမှာ ထော့နင်းထော့နင်းနဲ့ မကောင်းပါဘူး၊ ခဏလေးထိုင်ပြီး ပြုပြင်ကြည့်ရအောင်၊ မသက်သာရင် ဆေးခန်းတစ်ခုခုကို အစ်ကိုကြီး လိုက်ဖို့မယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ကိုဖို့မယ်...”

ထိုက်ထိုက်က သူ့ကို မယုံသင်္ကာသလို မျက်လုံးများနှင့် အကဲခတ်သလို ကြည့်နေပြီးမှ အအေးခိုင်ထဲထိ လိုက်ပါလာသည်။

တကယ်က ကဖီးစင်တာနဲ့ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သည်။

ဘယ်ဘက်အခြမ်းနဲ့ညာဘက်ဖြစ်နေသဖြင့် တန်တန်ရှိနေသည့် နေရာကနေ သူတို့ဝင်ထိုင်လိုက်တာကို မမြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း ခြေထောက်ကလေး ဒီခုံပေါ်လှမ်းတင်ကြည့်ပါဦး”

သူက ခုံတစ်လုံးရှေ့မှာ ဆွဲပေးသည်။

“အို...ခြေထောက်က အဲဒီလောက်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် ‘မ’ လို့ရမှာလဲ”

“အစ်ကိုကြီး ‘မ’ တင်ပေးမယ်”

ထိုက်ထိုက်က သူ့ခြေထောက် ‘မ’ တင်ပေးတာကို ငုံ့ကြည့်၍ မျက်ခုံးပင့် နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။

သူက နှိပ်နယ် ဖိဆုပ်ပေးနေလျက်။

“အဲဒီလို နှိပ်နေတော့ နာလား”

“မနာဘူး သက်သာသလိုပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟုတ်လား”

သူ သဘောကျသွားကာ ထိုက်ထိုက်ခြေဖမ်း ဖြူဖြူ
ပြည့်ပြည့်လေးကို သေသေချာချာ နှိပ်ပေးနေသည်။

“မင်း... အအေးတစ်ခုခု မှာပါလား”

“မသောက်နိုင်တော့ဘူး”

အူက ခပ်ပြုံးပြုံးမောကြည့်ကာ...

“မင်းက အစားလည်းပုတ်တယ်၊ ရန်လည်းတွေ့တတ်
တယ်၊ ဟန်မဆောင်ဘဲလည်း ပြောတတ်တယ်၊ အဲဒီလိုချစ်စရာ
ကောင်တွေ ညီမလေးတစ်ယောက် အစ်ကိုကြီးက လိုချင်တာ”

စလာပြီ။

ဟင်း...

လဲသေလိုက်ပါလား...

ထိုက်ထိုက်မျက်နှာလေးကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုလို
မောလျက်...

ဟန်မဆောင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး...

ခင်ဗျားကြီးကို ညာနေတာ...

ဟု ရင်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါးပြောဆိုနေမိသည်။

“စောစောက ကောင်လေးတစ်ယောက် တွေ့ပါတယ်၊

မင်းနဲ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ထိုက်ထိုက်ရဲ့အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့်

အဲဒီထိုက် အစ်ကိုက

အမွှာမောင်နှမဆိုတော့ သူငယ်ချင်းလိုပါပဲ”

“အမွှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်နေတာ
ကိုး”

ခင်ဗျားကြီးက သိမှာပေါ့။ တစ်ချိန်လုံး လူကိုပဲလိုက်ကြည့်
နေတာကိုး။ ခုလည်း... ကာရာအိုကေးလေးထဲကနေ သူများနောက်
ထွက်လိုက်လာတာ မသိတာမှတ်လို့။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့မည်က ဇော်ထိုက်တဲ့၊ မင်းက ထိုက်ထိုက်
ဆိုတော့ တူနေတယ်နော်”

“ကဲ ကဲ... ခြေထောက်က သက်သာသွားပြီထင်တယ်၊
ဖယ်”

ထိုက်ထိုက်က ခြေထောက်ကို ချ၍ဖိရပ်ကြည့်ကာ...

“ရတယ်... ထိုက်ထိုက် သွားတော့မယ်”

“ဟာ... ခဏနေပါဦး၊ မင်း တစ်ခုခုစားပါဦး”

“မဆုံးတော့ပါဘူးဆိုမှ၊ စေတနာ လာကောင်းမနေပါနဲ့”

ဦးဇော်ထိုက်က ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“မင်း အားရပါးရ စားနေကတည်းက အစ်ကိုကြီးက
ကျွေးချင်နေတာပါ၊ တကယ်ပါ၊ ဒါနဲ့ မင်းအစ်ကိုရော”

“ဒီနားမှာပဲရှိမှာပေါ့၊ ထိုက်ထိုက်ကို မုန့်စားတယ်၊ သိချင်း

ဆိုတယ်နဲ့ ဆူနေလို့ စိတ်ကောက်ပြီးထွက်လာတာ။ အဲဒါ မမမူယာကို လှမ်းမြင်လို့ ထိုက်ထိုက် မုန့်ဖိုးတောင်းပြီး သူ့ကိုပြန်ပေးဖို့ လိုက်လာတာ။

“ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်... မောင်နှမချင်းများ စိတ်ကောက်ရတယ်လို့၊ ဘယ်မှာနေလဲ၊ အစ်ကိုကြီး လိုက်ပို့ပါရစေ”

“မလိုပါဘူး၊ ထိုက်ထိုက်တို့က စွံတွေ ဗွက်တွေပေါ်တဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက အမှိုက်ပုံဘေးမှာနေတာ၊ အရမ်းဆင်းရဲတာ၊ အဲဒါကြောင့် ထိုက်ထိုက် မုန့်တွေတအားစားတာကို တန်တန်က ဆူတာပေါ့”

“ဘယ်လို တန်တန်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

ထိုက်ထိုက်က မကျေမနပ်ကြည့်၍ ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသိချင်တာတွေ များနေပြီ”

“အဟင်း... အစ်ကိုကြီးက ထိုက်ထိုက်ကို မြင်မြင်ခြင်း ခင်မင်မိလို့ပါ၊ လူတိုင်းအပေါ်မှာ ဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုက်ထိုက်က ပေါ်တင်ပဲ မဲ့ပစ်လိုက်သည်။

ဦးဇော်ထိုက်ကတော့ ထိုက်ထိုက် ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ ကလေးဆိုးလေးလို ခွင့်လွှတ်ပြီးနှင့် ကြည့်နေသည်သာ။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ပြောပါဦး၊ တန်တန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို”

“သူ့နာမည်က အဖိုးတန်တဲ့”

“တယ် ဟုတ်ပါလား၊ ဒါဆို မင်းရဲ့ထိုက်ထိုက်ဆိုတာက...”

“အဖိုးထိုက်”

“အားပါး... အလင်္ကာမပါဘဲ နဲ့တဲ့နာမည်တွေပဲ၊ တကယ်လူတယ်”

နာမည်တွေပါကြားကာ အမွှာမောင်နှမဆိုတာကို ဦးဇော်ထိုက် အကြွင်းမရှိ လက်ခံသွားလေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့ရှေ့ကနေ တန်တန် ဖြတ်လျှောက်သွားရာ...

“ဟိုမှာ မင်းအစ်ကို၊ ခေါ်လိုက်လေ”

“မခေါ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတာ”

ဦးဇော်ထိုက်က ပြုံးလိုက်ပြီး ခါးကြားထဲက သူ့ဂိုက်ဆံ အိတ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ရှေ့... တော်ကြာ မောင်နှမကွဲနေဦးမယ်၊ စောစောက မင်း ဟိုတစ်ယောက်ဆီမှာ တောင်းခွင့်မရလိုက်တဲ့မုန့်ဖိုးကို အစ်ကိုကြီးက လျှော်ပေးမယ်”

ဟဲ့ ဆိုကာ ငါးရာတန်ပါးလေးတစ်ထပ် ဆွဲထုတ်၍ ထိုက်ထိုက်ရှေ့မှာ ချပေးသည်။

“လူကို ဘုကြည့်ကြည့်မနေနဲ့လေ၊ အစ်ကိုကြီးက အပြစ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ရှိတဲ့သူမို့ လျှော်ပေးတာပါ။ ပြီးတော့ မင်း မုန့်တွေ အများကြီး ထပ်စားလို့ရအောင်ပေါ့။ ရော့... ယူ”

“ဒါကိုပေးပြီး အပေါင်းအသင်းလုပ်ချင်လို့တော့ မရဘူး နော်၊ ထိုက်ထိုက်က လူတိုင်းကို ခင်တတ်တာ မဲဟုတ်ဘူး”

“ဟ... ပွင့်လင်းလှချည်လား ဟား ဟား...”

သူက ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သည်။

“မင်းက သိပ်ကိုခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ကလေးပဲ၊ ရော့ပါ... ယူပါ။ နောက်တစ်ခါဆုံဖြစ်တဲ့အခါ ကြည့်လေ၊ ခင်ဖို့မကောင်းရင် မခင်နဲ့ပေါ့”

“ပြီးရော”

ထိုက်ထိုက်က ပိုက်ဆံကိုယူ၍ စလွယ်သိုင်းလွယ်... သည့် အိတ်လေးထဲ ထည့်လိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပဲ တန်တန် အပြေးအလွှားပြန်လျှောက်လာ တာ မြင်လျှင်...

“တန်တန်... ငါ ဒီမှာ”

တန်တန် ချာခနဲပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ထိုက်ထိုက်က ပျက်ကြီး တစ်ယောက်ကိုမြင်လျှင် မျက်နှာက တင်းခနဲပဲ ပြောင်း၏။

“ထိုက်ထိုက်သွားမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ”

သူ့ကို နှုတ်ဆက်နေဆဲ တန်တန် မျက်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်

အစိုးထိုက် အစိုးတန်

လေ၏။

ဆောင့်ဆောင့်ဆောင့်ဆောင့်...

212121

သျှင်မ *

အိုးထိုက် အိုးတန်

၈၃

အခန်း » ၁၇

“အဲမယ်... သုံးသောင်းသုံးထောင်တောင် ကြည့်စမ်း၊
ဟား ဟား...”

ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်၍ သဘောကျနေသော ထိုက်
ထိုက်ကို ဘန်တန်က မကျေမနပ်ကြည့်သည်။

“နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ထိုက်ထိုက်၊ နင်
လုပ်နေတာ ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်သွားသလဲ သိလား”

“မလိုပါဘူးဟာ... နင်က ငါ့ကို မသိထားလို့ ငါတတ်
နိုင်သလိုပဲ လုပ်ယူတာပေါ့၊ ရော... နင့်ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ကုန်
သွားလဲ ပြန်ယူ”

“ထိုက်ထိုက်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘာလဲ”

“နင့်ကို ငါက မသိထားလို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်
ပူလို့ ပြောတာ၊ နင့်အတွက်ပြောတာ၊ မပြည့်စုံသေးခင် ငတ်ကုန်
ကြမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

ထိုက်ထိုက်က နားရွက်အောက်နားလေးအထိသာ တိတိ
ရိရိလေးကျ၍ ပျော့အိနေသော ဆံပင်ပါးပါးလေးတွေ လှုပ်ခါသွား
အောင် မျက်နှာကို မော့ပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဆင်မပြေတော့ ငတ်မှာစိုးရတယ်၊ အဲဒီ
တော့ ငါလည်း အလုပ်ထွက်ရှာမယ်”

“ဘာ”

“နင့်ကို ငါ ရန်စနေတာမဟုတ်ဘူး တန်တန်၊ နင်က
တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း သွားလာနေပြီး အလုပ်လုပ်ရကိုင်ရ၊ ပြေး
လွှားရနဲ့၊ ငါလေ...”

ထိုက်ထိုက်နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးတွေက ဆက်ပြီးထွက်
မလာပေ။

“ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ လွယ်တယ်များမှတ်လို့လား
ထိုက်ထိုက်”

“ဒါဆို ပညာမတတ်၊ ဘွဲ့မရတဲ့လူတွေ ထမင်းငတ်ကုန်
ပြီပေါ့”

ထိုက်ထိုက်ရဲ့စကားတွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါ်ထွက်

သစ္စာမွန်စာပေ

နေလေပြီဖြစ်သည်။ ထိုက်ထိုက်ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ်ရဲ့စေတနာပိုင်း ပါနေတာတော့ သဘောပေါက်သည်။

ထိုက်ထိုက်စိတ်ကို တန်တန် သဘောပေါက်သောကြောင့် အတင်းအဓမ္မတော့ အတိုက်အခံမလုပ်ချင်။

နှစ်ယောက်သား ရာဇာကျော်တို့ခြံလေးတွင် နေထိုင်စဉ်က ယန်းရောင်းရငွေလေးနဲ့ အဆင်ပြေမယ်ကြံတုန်း ကံကြမ္မာက အဆင်ပြေမှုကို ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး ခုလိုအခြေအနေမျိုးကို ပြန်ပြီးရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်ဘဝကို အလျော့မပေးဘဲ ရုန်းကန်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ အပြင်ထွက်ပြီး လုပ်ကိုင်နေတာကို ထိုက်ထိုက် အားမရဖြစ်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“ခက်တာပဲ ထိုက်ထိုက်ရာ၊ နင် အဲဒီလောက် ပြောဆိုရ ခက်မယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး”

“နင်ကရော ဘယ်လောက်လိမ္မာနေလို့လဲ”

“ဒါပေမယ့် နင်လောက်တော့ မခိုက်ဘူး၊ အခု ဒီလူကြီး နင့်ကို ဒီလောက်နဲ့ပြီးသွားမယ်ထင်လို့လား၊ နင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကြိုးစားဦးမှာပဲ”

“ဒါက ကိုယ်ပါမှဖြစ်တာပါ၊ ခုတောင် ငါလှည့်စားခဲ့တာ သူမသိဘဲနဲ့”

“မသိဘူးလို့ နင်ထင်လား”

“ဘယ်လို”

“နင်က သူ့အတွက်ဆို သမီးလောက်ပဲရှိသေးတာ၊ နင် လှည့်စားတာကို ခံသွားရလောက်အောင် မအနိုင်ပါဘူး ထိုက်ထိုက်ရာ၊ အချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အလှည့်စားခံလိုက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟင်”

ထိုက်ထိုက် ရုတ်တရက် မဖြေတတ်တော့ဘဲ ရှိကာ...

~~~~~

သျှင်မ *

၁. အပိုးထိုက် အပိုးတန်

၈၇

အခန်း ၁၈

“ခါးပိုက်နှိုက်ဟေ့... လိုက်... လိုက်”

အသံတွေကြားသဖြင့် လျော့ရီလျော့ရဲ မှီထိုင်နေရာမှ တန်တန် ကိုယ်ကို မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူထိုင်နေသည့် တိုက်ရဲ့ထောင့်ချိုးမှ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည် စပို့ရှပ်အနီနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကာ...

“ဟိတ်... ဒါလေး ခဏယူထား”

လက်ခနဲအရာတစ်ခု သူရင်ခွင်ထဲ လွင့်ကျလာကာ လူရွယ်က အားသွန်ခွန်စိုက် ဆက်ပြေးသွားလေသည်။

ဘုရားရေ...

ခါးပိုက်နှိုက်ရဲ့ပစ္စည်း သူလက်ထဲရောက်နေပြီ။

သစ္စာမွန်စာပေ

ခိုးထုပ်ခိုးတည်နဲ့သာ အမိခံလိုက်ရလို့ကတော့...

ထိုစဉ်...

ဝေါ်ခနဲ ပြေးလိုက်လာသည့် လူအုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရကာ ရင်တွေခုန်ကာ ကြက်သေသေသွားမိဆဲ...

လူအုပ်ကြီးက သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခါးပိုက်နှိုက်နောက်ကိုသာ ညာသံပေး၍ လိုက်သွားကြလေသည်။

အားလုံး အသံတွေရော၊ လူတွေပါ ပျောက်ကွယ်အေးချမ်းသွားလေမှ ပေါင်ကြားထဲထိ ဝင်ကျနေသော အရာလေးကို ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဆွဲကြိုး...

အနည်းဆုံး နှစ်ကျပ်သားရှိနိုင်သည်။

ကြိုးက ပါးပါးပေမယ့် ဆွဲသီးက နင့်နေသည်။

ခုနေ သူ ဆွဲကြိုးကိုယူ၍ တခြားက လှည့်ထွက်သွားလိုက်မိရသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်က အရင်းအနှီးများစွာ ပေးအပ်ပြီးယူလာခဲ့သော ပစ္စည်းကို သူခိုးလက်က သူဝှက်လု မလုပ်ချင်။

စောစောကလူရွယ်ဟာ လူတွေမိသွားခဲ့လျှင် ပစ္စည်းကို ဆွဲခွဲမခံနိုင်၍ သူ့ထံ ပစ်ထည့်ကာ ရင်ဆိုင်ဖို့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

တန်တန် အချိန်အတန်ကြာအောင် ထိုင်နေရင်း ခါးပိုက်နှိုက်အောက်ကို စောင့်နေမိသည်။

နောက် တစ်နာရီကြာမှ...

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟာ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

မျက်နှာမှာ အညှို့အမည်းအရာများနှင့် ခပ်နဲ့နဲ့လျှောက်လာသော ခါးပိုက်နှိုက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ခေါင်းခါပြကာ

“ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ မမိဖို့ပဲလိုတာပါ၊ မင်း ငါ့ကို သစ္စာရှိရှိ စောင့်နေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ၊ ပေး ငါ့ပစ္စည်း”

“သစ္စာရှိတာက ခင်ဗျားကို စောင့်နေတာ အမှန်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတိုင်းပြန်မပေးနိုင်ဘူး”

ခါးပိုက်နှိုက်က နာကျင်နေသော မေးရိုးကို ဟိုဘက် ဒီဘက်ရွှေ့လှုပ်ရင်း

“ဒါဆိုလည်း သုံးပုံတစ်ပုံဖြစ်ယူလိုက်”

“တစ်ဝက်ရမှ ငါကျေနပ်မယ်”

“ဟ... ဒါတော့ ဘယ်တရားမလဲကွာ၊ ငါက အသက်တွေ၊ သိက္ခာတွေရင်းပြီး ပြေးရတာ၊ လူကြားထဲက ဖြတ်ပြေးလာတာ၊ မင်းက ထိုင်ရာကမထာဘဲနဲ့”

တန်တန်က နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ

“နံပါတ်တစ်... မင်းအလာကိုစောင့်ပြီးမှ ငါက တရားသဖြင့် တောင်းယူတာ၊ နံပါတ်နှစ် - ငါက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပေမယ့် ငါမရှိရင် မင်း ဒီပစ္စည်းနဲ့မိပြီး ထောင်ကျနိုင်တယ်၊ အသေရှိက်သတ်ရင် မသေရုံတမယ်ခံရဦးမယ်၊ မင်းသဘောပေါက်တယ်ဆိုရင်

အသာတကြည်ပေး၊ မပေးရင် ငါက လုံးဝပြန်မပေးနိုင်ဘူး”

“ငါက လုယူမယ်ဆိုရင်ကော”

“လုကြည့်လေ”

ခါးပိုက်နှိုက်က သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲဖမ်းဆုပ်ကာ လိမ်ချိုးဖို့ ကြိုးစားသည်။

တန်တန်က ဆွဲကြိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ထားလျက် သူ့လိမ်ချိုးသည့်ဘက်နှင့် ဘာနဲ့ကျင်ဘက်လက်ကို လိမ်ထွက်ပစ်ကာ သူ့ကို ကျောပေးကပ်လို့ ငါ့ပြီး တံတောင်နဲ့ နောက်ပြန်တိုက်ချလိုက်သည်။

“အ...”

ခါးပိုက်နှိုက် ရင်ဝကိုဖိကာ ကုန်းကျသွားသည်။

“ဖောင်း”

“အား”

တန်တန်လက်ပြန်ရှိက်ချက်က သူ့မျက်နှာကို ငုံ့စနဲတိုက်ချသွားသဖြင့် ဖင်ထိုင်လဲကျသွားကာ အလန့်တကြား လက်ကလဲခါသွားသည်။

“တော်ပါပြီ၊ တော်ပါတော့... မင်းကို ငါ စမ်းတာပါ”

သူ လန့်သွားသည်။

စောစောက ဗရမ်းဗဟာ ဝိုင်းချကြသော လူအုပ်ထဲက

သူ့အဖွဲ့စာပေ

လက်သီးတွေထက် ပို၍ပြင်းထန်သော တန်တန်ရဲ့တိုက်စစ်ကိုလည်း အထင်ကြီးသွားကာ

“အဲဒီထဲမှာ မင်းကြိုက်သလောက်ဖြတ်ယူပါ၊ တကယ်က မင်းရိုးသားလို့ ငါရတာပါ”

“ဟင်း... အဲဒီလို စောစောက နားလည်ရင် မင်း ထပ် နာမှာမဟုတ်ဘူး”

တန်တန်က ဆွဲကြိုးကို လက်ဝါးဖြန့်ကြည့်ကာ ခါးပိုက်နှိုက်ရင်ခွင်ထဲ ပစ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ရှော... မင်း အရည်ဖျော်လိုက်၊ ငါ့ကို တစ်ဝက်ပေး”
ခါးပိုက်နှိုက်က ဆွဲကြိုးကို ဖမ်းယူထားကာ နေရာမှ လူးလဲ ပြန်ထသည်။

“မင်းနဲ့ ညီ ဘယ်သူလဲ”

“မင်းနာမည် အရင်ပြော”

“ငါ့နာမည်က ချာလီ”

“ငါက အဖိုးတန်”

“ဟင်”

ချာလီ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်၍

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေလဲ”

“အလုပ်မရှိလို့ ငေါင်နေတာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ငါနဲ့အတူ ခါးပိုက်နှိုက်မလား၊ အန္တရာယ်များပေမယ့် ရေလျှံတယ်”

“အဲဒါမျိုး ငါ သတ္တိမရှိဘူး”

ချာလီက သူ့ကို ပြုံးပြကာ

“ငါက တစ်ကိုယ်တော်လှုပ်ရှားနေတာကွ၊ သူများထက် စိုမောတာပေါ့၊ မင်း ငါနဲ့လုပ်မယ်ဆိုရင် ဖြတ်တာ ပြေးတာက ငါ၊ မင်းက စောင့်ယူထိန်းသိမ်းရုံပဲ၊ မလည်ရင်တော့ ခိုးထုပ် ခိုးထည်နဲ့ ခံရမှာပဲ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ဘယ်လို... မင်းက ခုလို...”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက တစ်ဆင့်ထိန်းပေးရုံပဲ”

“ငါက ဘယ်လောက်ရမှာလဲ”

“တစ်ဝဂ္ဂ”

“မင်းချည်းပဲလွတ်သွားရင် အဲဒီနေ့ ငါက ငုတ်တုတ်မေ့မှာပေါ့”

ချာလီက တဟားဟားရယ်မောကာ

“ခါးပိုက်နှိုက်ပေးမယ့် သစ္စာရှိတဲ့ခါးပိုက်နှိုက်ပါကွ၊ မင်းနဲ့ ငါ ဆိုးတူကောင်းဖက်ပေါ့၊ မရတဲ့နေ့ အတူတူငုတ်မယ်၊ ရရင် အတူတူ”

“ငါ စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဘယ်မှာ ထပ်ဆုံမလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၉၂

သျှင်မ

၈ အပိုထိုက် အပိုးတန်

“ကန်တော်ကြီးပန်းခြံ”

“အိုကေ”

၇၇၈

အခန်း ၁၉

“ဟယ်... ရှစ်သောင်းတောင်ရတယ်၊ ဟား... ပွတာ

ပဲ”

“ဪ... ဪ... ခါးပိုက်နှိုက်လုပ်လာတာကို ပျော်
ရှာတယ်နော်”

ထိုက်ထိုက်က ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲခါထုတ်၍ မော့
ကြည့်သည်။

“ဘဝကို ဖြတ်သန်းခြင်းတစ်မျိုးပေါ့ဟာ၊ ခါးပိုက်နှိုက်ခို
သွားရင်လည်း အလွန်ဆုံး သုံးလ၊ ခြောက်လပေါ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကြည့်စမ်း”

“ပြေးရ လွှားရ ပျော်စရာတောင်ကောင်းသေးတယ်။ နင် ဂျူဒိုကျွမ်းတာ ငါသိပါတယ်”

“ခါးပိုက်နှိုက်လုပ်ရတာ လက်ရုံးချင်းယှဉ်ပြီး လုယူရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဥပဒေကို စိန်ခေါ်ပြီး ပြေးလွှားခိုးရတာ”

“အဲဒီတော့လည်း အသက်ဉာဏ်စောင့်တဲ့ ကိုယ့်အသက် ကိုယ်ရှင်အောင်မွေးပေါ့၊ နင်က ခါးပိုက်နှိုက်၊ ငါက ဖိုးတွမ်တီးလုပ် မယ်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“ဟိုတစ်ခါလိုလေ၊ လူကို သေချာအကဲခတ်ပြီး ပိုင်မယ် ထင်ရင် အချဉ်ထည့်တယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်”

“ထိုက်ထိုက်”

“ဘာလဲ”

“နင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းကလေးဆိုတာရော သတိရသေး ရဲ့လား”

“ရသားပဲ”

ထိုက်ထိုက် သူ့ကို ပြုံးစိစိနဲ့ ကြည့်သည်။

“မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရန်ကုန်တက်လာပြီး ရန်ကုန်ကကျား တွေကို နင်က ဘာထင်လို့လဲ”

“မှော်ဘီနဲ့ ရန်ကုန်က ရန်ကုန်-မန္တလေးလောက် မဝေး

သစ္စာမွန်စာပေ

အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်

ပါဘူး တန်တန်ရယ်၊ အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင်ပါ၊ ငါကဖြင့် မကြောက် သေးဘူး”

ထိုက်ထိုက်ကိုကြည့်၍ သူ စိတ်ညစ်သွားသည်။

နှစ်ယောက်သား ရန်ကုန်ကိုရောက်လာကြတာ အခြေမရှိ၊

အမြစ်မရှိ။

မောင်နှမလည်း မတော်၊ လင်မယားလည်း မဟုတ်။

ဒါကြောင့်လည်း ထိုက်ထိုက်ကို သူ့မှာ နှမလေးလိုလည်း

ဆုံးမလို့မနိုင်...

ကိုယ့်မိန်းမလိုလည်း ချုပ်ကိုင်လို့မရ။

ခက်ပြီ။

ချုပ်ကိုင်မည့် လူကြီးသူကြီးက မရှိ။

အိုးတစ်လုံး၊ ဖျာတစ်ချပ်ဘဝနဲ့ နှစ်ယောက်လုံး ပညာ

မတတ်၊ အလုပ်အကိုင်မရှိ။

ဂျလောဘီလေးတွေဖြစ်ကာ ထင်ရာစိုင်းနေကြလျှင် သူက ယောက်ျား။ ထိုက်ထိုက်ကို သူ လွှတ်မထားနိုင်ပါ။

သို့သော် ပြောလိုဆိုလိုလည်း မရ။

“ထိုက်ထိုက်... နင် အေးဆေးလေးနေစမ်းပါဟာ၊ ရန်ကုန်ကို လိုက်လာကတည်းက ဒီနေ့ထိ နင် မငတ်သေးပါဘူး”

“ဟေ့အေး... ငတ်ငတ်မငတ်ငတ် ငါလည်း အလုပ် လုပ်ချင်တာပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ငါအလုပ်ရှာပေးတော့ နင်လုပ်လို့လား”

“အမလေး... မိုးမလင်းခင်ထ၊ ထမင်းချက်၊ ချိုင့်လေး ဆွဲပြီး တစ်နေ့ကုန် ဖင်ဂျွတ်တက်အောင် ကုန်းကျိုးလုပ်၊ ပြန်တော့ ဆိုမှ ပြန်လား၊ ရတဲ့လခလေးတစ်သောင်းကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အဲဒါကို နင် တစ်လတစ်ခါ အဝတ်ဝယ်ဝတ်ပေါ့၊ ငါ ရှာကျွေးနေတာပဲ”

“တစ်လကို အဝတ်တစ်စုံရဖို့ ငါက ဖင်ဂျွတ်တက်ခံရ ဦးမှာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အပျင်းပြေပေါ့၊ နင်က အလုပ်လုပ်ချင် တာပဲ”

“မသိဘူး၊ အဲဒါမျိုး ငါလုပ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မပြောနဲ့ ဟာ၊ နင်နဲ့ငါ အတူနေတာပဲ၊ နင်က ခါးပိုက်နှိုက်လုပ်နေတာကို ငါက တစ်ပတ်ရှိဆံ့ထုံးထုံးပြီး ထိုင်မသိမ်းဝတ်နေရမှာလား၊ လုံးဝ မနေဘူး”

“ထိုက်ထိုက်”

“ငါလည်း ကလေးကချေလုပ်ချင်တာပဲ၊ ခုကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းလဲ၊ ဆူမယ့် ရိုက်မယ့်သူလည်း မရှိဘူး ဘယ်သူမှလည်း ကြောက်ဖို့မလိုဘူး”

“နင် ယောက်ျားရရင်တော့ နင့်ယောက်ျားက နင့်ကို နာနာရိုက်မှာပဲ၊ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေဖော်ပြီး အထင်သေးမှာပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘယ်သူက ယောက်ျားယူမယ်ပြောလို့လဲ၊ မယူသေး ဘူး”

“ယောက်ျားမယူဘဲ တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်သွားလို့ရမလား”

“နင်နဲ့နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုပဲ တစ်သက်လုံး ရှာ ကျွေးနေရမယ်”

ထိုက်ထိုက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

မျက်နှာလေးမှာ ပြုံးစိစိ စစ်ဖြဲဖြဲဟန်တွေ မရှိ...

“နင်က မိန်းမယူမယ်ပေါ့”

တန်တန်က မျက်နှာကို တင်းထား၍

“သဘာဝအတိုင်းသာ ဖြစ်လာမှာပဲ”

“ဘာလဲ... နင်က ငါ့ကို တာဝန်မယူချင်တော့လို့ ယောက်ျားယူခိုင်းနေတာလား”

“ယူခိုင်းတော့ နင်က ယူမှာမို့လို့လား”

ထိုက်ထိုက်က ဟင်းခနဲ မဲ့ပစ်ကာ

“မယူဘူး၊ နင့်ကို အားရအောင် နှိပ်စက်ဦးမှာ၊ ငါ့ကို ဆော့နာမရှိလို့ကိုပဲ မသထာရေစာကို တစ်ဝကြီးစားဦးမှာ၊ မိန်းမယူ ခိုနိုင်ကြည့်၊ မိထိုက် လိုက်ဖျက်ပြမယ်”

“အေး... အဲဒီလို စိတ်ရင်းလေးကောင်းတော့လည်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

၉၈

သွင်မ *

အစိုးထိုက် အစိုးတန်

ချစ်သူခင်သူ ပေါတာပေါ့၊ ဦးဇော်ထိုက်ကြီးနဲ့ ညားပါစေဗျာ”

“ဟင်... ကြည့်စမ်း၊ သေနာကောင်... ကဲ... ကဲ”

တန်တန် အချိန်မီပြေးဖို့ ပြင်လိုက်သော်လည်း ပြေးချိန်မရ
လိုက်ဘဲ ဘုံးခနဲဆို ကျောပြင်ကြီး ကော့ထွက်ကာ...

“ဦးဇော်ထိုက်ကြီးနဲ့ ညားကိုညားဦးမှာ”

ဟု ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်လေသည်။

၁၁၁၁

အခန်း » ၂၀

... နာမည်လေး ဘယ်သူပါလဲ... မသိသလိုမေး
တယ်...

... ဘာကြောင့်လဲ ပြောဖို့မလိုပါ... သိတယ်... သိ
တယ်...

မျက်လုံးချင်းတော့ တွေ့ဆုံတိုင်း အသည်းလှုပ်ရှားဖွယ်...
ရင်မှာ တစ်မျိုးပဲ မပြောတတ်လည်း...

သိတယ်...

သိတယ်...

... ဗာစီတီက ဖိုင်နယ်လေးတစ်ခုတော့ ဖြစ်မယ်...

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

ဆံပင်ရှည်လေးနဲ့ ဂျင်းဝတ်နဲ့ လမ်းသရဲမဖြစ်နိုင်...
 .... သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့ပုံစံ...
 .... သိပ်မိုက်တယ်...
 ... ဒီလိုဆို အသည်းခိုက် ကြိုက်လိုက်သလား... မမေး
 နဲ့မှားမယ်...
 ... ဆယ့်ခြောက်နှစ်...
 ... ဆယ့်ရှစ်နှစ်...
 ... အသည်းလှုပ်ရှားဖွယ်...
 ... ဒီကမ္ဘာကြီးအား အချစ်အတွက်ဆိုရင် လွှင့်ပစ်ရဲ
 တယ်...
 မိန်းကလေးလည်း အသည်းနဲ့ပဲပေါ့...
 အချစ်ရှိတဲ့သူ...
 ... ဒါပေမယ့် တွေ့သမျှခိုက် မကြိုက်တတ်ဘူးကွယ်...
 ... ဆယ့်ခြောက်နှစ်...
 ဆယ့်ရှစ်နှစ်...
 “ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”
 လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံနေသည်။
 နှစ်ပေပတ်လည် မှန်လေးတစ်ချပ်ပေါ်မှာ မိုက်ပုံစံလေး
 တစ်ခုရေးဆွဲထားသော ကာရာအိုကေခန်းမလေးက ဝါးခြမ်းလေး
 တွေ ပတ်လည်ကာရံကာ အထဲကဆိုသမျှ အပြင်မှာ လျှံထွက်နေ

သစ္စာမွန်စာပေ

သည်။
 အထဲမှာ လူများတော့ တံခါးဝထိ မိုးတိုးမတ်တပ်တွေ
 ရပ်ကြည့်နေကြတာလည်း ပြည့်ကျပ်လို့...
 ထွက်လာသည့် အသံဟာ ထိုက်ထိုက်အသံမှန်းသိကာ
 သူ့ခြေလှမ်းတွေက လူတွေကို တိုးဝှေ့ကာ အထဲကို ချက်ချင်းရောက်
 သွားသည်။
 “ထိုက်ထိုက်”
 “ဟင်”
 ထိုက်ထိုက်က နောက်တစ်ပုဒ်ဆိုဖို့ ဟန်ပြင်နေသည်။
 “လာ... ငါ အရေးကြီးလို့၊ မြန်မြန်ထ”
 “ဟာ... ငါ...”
 “လာပါဆိုမှ...”
 သူ ထိုက်ထိုက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့ရင်း...
 “နင် မရှက်ဘူးလား ထိုက်ထိုက်ရယ်၊ သိချင်းဆိုချင်လည်း
 ခန်းမနဲ့ မှန်လုံခန်းတွေမှာ သွားဆိုပါတော့လား၊ လမ်းမကြီးဘေးမှာ
 ချောက်ပွဲကျနေတာပဲ”
 “ဟင်... နင် ငါ့ကို ညာခေါ်လာတာလား”
 “ဟုတ်တယ်လေ၊ နင့်အစား ငါ့ရှက်လို့ ခေါ်လာတာ”
 “ဘာဖြစ်လို့ရှက်ရမှာလဲ၊ ငါ့အသံကောင်းလို့ လူတွေများ
 ဘာတာ၊ မကောင်းတဲ့အသံကို ဘယ်သူနားထောင်နေမှာလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

** ဘိုး **

နှစ်ယောက် စကားများနေကြဆဲ အနားမှာ ကားအဖြူလေး
တစ်စီးက ကပ်ရပ်လျက်...

** ထိုက်ထိုက်တို့မောင်နှမကို အစ်ကိုကြီးက ဖိတ်ခေါ်ပါ
တယ်၊ ဒီညစာ ဒင်နာကို အစ်ကိုကြီး ကျွေးပါရစေ၊ အရေးကြီးတဲ့
စကားလည်း ပြောဖို့ရှိလို့ပါ **

ထိုက်ထိုက်က တန်တန်ကို မော့ကြည့်သည်။
တန်တန်က ပြုံးစိစိနဲ့ တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။
မျက်နှာထားက 'ငါပြောသားပဲ' ဆိုသော စကားလုံး
များစွာ ထွက်ကျလျက်...

** ဦးဇော်ထိုက်ကြီးနဲ့ ညားပါစေဗျာ **

ဆိုသော မေတ္တာပို့သံကြီးကိုလည်း ပြန်၍ကြားယောင်
ကာ

** ခင်ဗျားနဲ့ ထိုက်ထိုက်တို့မှာ ပြောစရာစကား မရှိဘူး
ထင်တယ် **

** ရှိပါတယ်၊ နားထောင်ကြည့်ကြပါဦး၊ သဘောတူတာ
မတူတာက မင်းတို့မောင်နှမ ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ၊ လာပါကွယ် **

ဦးဇော်ထိုက်က ကားတံခါး လှည့်ဖွင့်ပေးနေသဖြင့်
တန်တန်ကိုလှည့်ကြည့်၍ မေးဆတ်ပြကာ ထိုက်ထိုက်က နောက်မှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

တန်တန်က ဘေးက ဝင်ထိုက်လိုက်လျှင် ကားလေးက
ပေါ့ပါးစွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အခန်း » ၂၁

“နင် တကယ်ဆို အဲဒါကို သဘောမတူသင့်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲဟ၊ သူများဆီမှာ ပိုက်ဆံပေးပြီး လိုက်ဆို နေတာထက်စာရင် အခု သီချင်းလည်းဆိုရမယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ရမယ်၊ နာမည်ရလာရင် တစ်ညကို ရှစ်သောင်း တစ်သိန်းရတယ် တဲ့”

“ဘယ်လောက်ရရ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတာ လူအထင်မကြီးပါဘူး”

“ခုရော ငါ့ကို ဘယ်သူက အထင်ကြီးနေလို့လဲ၊ ကလေး ကချေရာထူးနဲ့ တိုက်ပေါ်ခန့်တက်လို့မရပါဘူးဟာ၊ လုပ်မနေစမ်း ပါနဲ့၊ ဒီလူကြီးကို ငါက စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှန်း လုံးဝမသိဘူး၊ သူက ငါ့အသံကြားပြီး လိုက်နေတာထင်တယ်နော်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“အင်း... အသံကိုလား၊ လူကိုလား ဘယ်သိမလဲ၊ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျားပဲ အချဉ်ဖြစ်မသွားအောင် ကြိုးစားပါဦး”

“ဘယ်တော့မှမဖြစ်ဘူး၊ နင်သာ လက်ကောက်မဝတ်ရ အောင် ကြိုးစား၊ ငါက ရုံးရောက်ဂတ်ရောက်ဆို မလိုက်ဝံ့ဘူး”
တန်တန်က ထိုက်ထိုက်ကို မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကြည့် သည်။

“ကဲ... မျက်စောင်းမထိုးတတ်ဘဲနဲ့ ထိုးမနေပါနဲ့၊ လာ... ငါ ဈေးဝယ်သွားမလို့ လိုက်ခဲ့ဦး”

ဦးဇော်ထိုက်က သူ့ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုဖို့ပြောတာ ထိုက်ထိုက် သဘောတူတော့ အဝတ်အစား ဘာညာဝယ်ဖို့ ငွေ ငါးသောင်းပေးသွားခဲ့သည်။

ပြောမရ ဆိုမရသော ထိုက်ထိုက်တို့လွတ်ပြီ။

~~~~~

သစ္စာမွန်စာပေ

တန်တန် လူတွေကြားထဲကနေ တံခါးဝနီးအောင် အတင်း
ကပ်နေလိုက်၏။

ကားရပ်ပြီးတော့ စပယ်ယာက ဖျတ်ခနဲခနဲဆင်းကာ

“ခဏလေး နေကြပါဦးဗျာ၊ ဆင်းတာကို ခဏလေး
စောင့်ပါ၊ လမ်းမယ်ပေးကြပါ၊ နေဦး... ဟောဗျာ”

တက်မည့်သူတွေက အပေါ်မှာနေရာရအောင် အတင်းလှ
တက်နေကြသဖြင့် ကားအတက်အဆင်းမှာ လူတွေ ကျပ်သပ်ကာ
အမျိုးသမီးတွေ အင်္ကျီပြုတ်လိုပြုတ်...

နာရီနဲ့ ဆံပင်တွေ ငြိတဲ့သူတွေ ငြိကြ...

“အား... ဟယ်... ဆွဲကြိုး၊ ဆွဲကြိုးမရှိတော့ဘူး”

“ဟာ... ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မဆွဲကြိုး ဘယ်သူဖြတ်မှန်းမသိဘူး၊ လုပ်ကြပါဦး”

ရှင်

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကားအောက်ကို ခုန်ဆင်းကာ
ခွေ့ခွေ့ခုန်အော်နေသဖြင့် လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်၏။

“ဟိုလူထင်တယ်၊ ခင်ဗျားနောက်မှာ သူရှိတာ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... သူပဲ”

ကားပေါ်တက်မည့်သူတွေက သူတို့ပြဿနာကိုမကြည့်ဘဲ
အားပေါ်ကိုသာ တိုးကြိတ်တက်ကြသည့်။

“ဟိတ်လူ... မပြေးနဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း » ၂၂

ကားမှတစ်ဆင့်ကနေ ကားတစ်စီးဆိုက်လာတိုင်း သူကြည့်

သည်။

ချာလီပါမလာသေး...

ဟော...

ချာလီ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

မှတ်တိုင်ကို တိုးစင်လာသည့် အဲယားကွန်းဘတ်စ်ကားကြီး

မရပ်ရသေးမီ သူ ကားဆီ ပြေးသွား၏။

ညနေစောင်းပြီမို့ မှတ်တိုင်မှာ လူတွေက ကားဘယ်နှယ်စီး

ဆိုက်ဆိုက် လျှော့ပါးသွားသည်မရှိ။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ အင်္ကျီအကွက်နဲ့ ချာလီကို ယောက်ျား နှစ်ယောက် သုံးယောက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြေးဆွဲကြသည်။

“ဘာလဲဗျာ”

“မင်း အိုက်တင်ကောင်းမနေနဲ့၊ ခါးပိုက်နှိုက်”

လူတွေ ချာလီနား စုအုံသွားကြ၏။

“ခင်ဗျားတို့ လူကို မစွပ်စွဲနဲ့နော်”

“ဘာမဟုတ်ရမှလဲ၊ ဟိတ်... ရှာကြ”

“ရှာနော်... မတွေ့ကြည့်၊ အားလုံးကို တစ်ယောက်

တစ်ချက် ဆွဲထိုးပစ်မယ်”

ကားထွက်လာခဲ့တော့ ချာလီဖြစ်နေခဲ့ပုံကိုကြည့်ကာ

တန်တန် ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဆွဲကြိုး... သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ရောက်နေပြီ။

၁၀၈

အခန်း ၂၃

“မဆိုးဘူးကွ၊ မင်း လုပ်ကီးကောင်းတယ်၊ ငါနဲ့မင်းကွဲမှ တစ်ခါမှ ပြဿနာမရှိသေးဘူး၊ အေးဆေးပဲ”

“ပြောပါဦး၊ ဟိုမှာ မင်း ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့သလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှလဲ၊ ငါ့ကိုယ်မှာ သူတို့ပစ္စည်းမှမရှိတာ၊ ဟင်း... ငါကတောင် လက်သီးလက်မောင်းတန်းပစ်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟိုမိန်းမရော”

“သူ့ကို ရဲစခန်းဘိုင်ဖို့ ဘေးကလူတွေ ဝိုင်းပြောကြတယ် ကွ၊ ဒါပေမယ့် သူလည်းငိုပြီး မတိုင်တော့ပါဘူးတဲ့၊ သူက ဒီက လည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အင်္ဂါကတော့ တော်တော်သန်တဲ့မိန်းမကွာ၊ နားကို အူနေတာပဲ၊ ငါ အဲဒီမိန်းမကိုမြင်လို့ ကားပတ်စီးပြီး လိုက် သွားတာကွ၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူလည်း ပတ်စီးပဲ”

တန်တန် ဆွဲကြိုးကို သေချာစိုက်ကြည့်ကာ

“သူများမျက်ရည်ပေါက်တွေကို မျိုချနေတာ တော်တော်များနေပြီ၊ ငါ စိတ်မချမ်းသာတော့ဘူး”

စိတ်မျက်သံနှင့်ပြောသည်။

“မင်းကလည်း ခါးပိုက်နှိုက်စားပါတယ်ဆိုမှ၊ မသထာရေစာ လုစားတဲ့အလုပ်ကို ကြင်ကြင်နာနာကျွေးတော် မျှော်လင့်နေသေးတယ်”

“ဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ငါတို့ ဒီဘဝမှာလည်း ရင်မောနေရတယ်၊ နောင်သံသရာလည်း မကောင်းဘူးကွ”

“သံသရာမကောင်းရုံမကလို့ ကမ္ဘာ ကမ္ဘာ အထပ်ထပ်တွေထိ မကောင်းလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ... လာကွာ၊ ဟော့ပေါ့ သွားစားရအောင်”

“မင်းသွား၊ ငါမစားတော့ဘူး၊ ရော... ဒါပါယူသွား၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ဆုံနေကျမှာ ဆုံမယ်”

ချာလီက ဆွဲကြိုးကို လက်ခံယူကာ

“မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခုနကတော့ ဆာလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ထိုက်ထိုက်ကို သွားကြိုရဦးမှာ”

“အစောကြီးရှိသေးတယ်ကွာ၊ သူတို့တွေ ဆယ်နာရီ၊ ဆယ်တစ်နာရီမှ ပြီးတာပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မဟုတ်ဘူး၊ ထိုက်ထိုက်ကို ညဉ့်နက်ချိန်မှာ ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှစ်နာရီဆို ပြီးပြီ၊ ငါသွားမယ်ကွာ”

သူ ချာလီကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း » ၂၄

“ဘယ်နှယ့်လဲ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“ဟေ့ ဘယ်နှယ့် ပြန်ဖို့ချည်းတာစုနေရတာလဲ၊ ထိုင်ပါ”

“မထိုင်ချင်ပါဘူး၊ တန်တန်ကို မျှော်နေတာ”

“တန်တန်မလာလဲ မင်းကို အစ်ကိုကြီး လိုက်ပို့မှာပါ”

“ခင်ဗျားပို့ပေးတာကိုလည်း မခံချင်ပါဘူး၊ တန်တန်မလာ

ရင် ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ကိုယ် ပြန်လို့ရပါတယ်”

“ခက်ပါလား”

ဦးဇော်ထိုက်က သူ့စားပွဲကနေ ထလာကာ ထိုက်ထိုက်

က ဆန့်ကျင်ဘက်မျှော်နေသည့် တံခါးဝနားမှာ လာရပ်သည်။

အခန်းစာပေ

အစိုးထိုက် အစိုးတန်

၁၁၃

“ထိုက်ထိုက်... မင်းအခု ဒီဆိုင်မှာ အစ်ကိုကြီး ဘယ်လို နေတယ်ဆိုတာ မြင်မှာပါ၊ မင်းကလွဲပြီး မိန်းကလေးဆို ဘယ် အလုပ်သမားကိုမှ အစ်ကိုကြီး မျက်နှာသာပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ထိုက်ထိုက်ကလည်း ယောက်ျားဆို တန်တန်ကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ခင်ခင်မင်မင်ဆက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုက်ထိုက်က တစ်ခွန်းမကျန်ခံပြောသည်။

ဦးဇော်ထိုက်က အပြုံးမပျက်။

“အဲဒါကြောင့်လည်း မင်းကို အစ်ကိုကြီးက အရမ်း ပတ်သက်ချင်တာပေါ့၊ တုတ်ထိုးဆိုင်မှာ မင်းပလုပ်ပလောင်း စားသောက်နေတာ မြင်ကတည်းက မျက်စိခွာလို့ကို မရတော့တာ၊ မင်းက ရုပ်လည်းချောတယ်၊ အသံလေးကလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ စရိုက်လေးကျတော့ မြတ်နိုးစရာလေး”

ထိုက်ထိုက်က ဦးဇော်ထိုက်ကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။

အိတ်ထဲမှာ ပူပူနွေးနွေးကြီးရှိနေသည့် ငွေငါးသောင်းကို အားနာ၍ သည်းခံနေရသော်လည်း ဦးဇော်ထိုက်ကြီးနဲ့ ညားပါစေချင် ဆိုဆော့ မေတ္တာပို့သံကြီးကို သတိရတိုင်း အဲဒီလူကြီးကို ကြည့်မရ။

သီချင်းဆိုပြီးလို့ ပြန်ဆင်းလာတိုင်း ခေါ်တွေ့၊ စကားပြောတတ်တာကိုလည်း မကျေနပ်ပေ။

သမ္မာမုန့်စာပေ

တန်တန်ကလည်း လာကြိုတိုင်း စောတဲ့အခါဆိုတာမရှိ။
သူမမှာ အဲဒီလူကြီးနဲ့ချည်းပဲ စကားပြောနေရသည်။

“ဟော ထိုက်ထိုက် မပြန်သေးဘူးလား”

ခင်သက်ဆက်တို့နှစ်ယောက် နောက်ပေါက်ကနေ ထွက်
သွားကြရင်း သူမကို နှုတ်ဆက်သွားကြသည်။

ခေါင်းသာခါပြမိလျက်၊ ကျောပိုးအိတ်လေးကို လက်မနဲ့
ပြန်ချိတ်ထားကာ ထိုက်ထိုက် ဦးစော်ထိုက်ဘက်ကို လှည့်မကြည့်
တော့ပေ။

ဦးစော်ထိုက်က သူမကြည့်နေရာကို လိုက်ကြည့်ကာ

“တန်တန်ကိုစောင့်ရင်း တစ်ခုခုစားမလား ထိုက်ထိုက်၊
အစ်ကိုကြီးမှာလိုက်မယ်”

“မစားချင်ပါဘူး”

ဦးစော်ထိုက် မျက်နှာညိုသွားသည်။

“ထိုက်ထိုက်က ဒီမှာ အလုပ်ဝင်လာမှ အစ်ကိုကြီးကို
စိမ်းလိုက်တာကွာ၊ အစ်ကိုကြီးက မင်းကို ခိုင်းချင်လို့ခေါ်ထားတာ
မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့မောင်နှမ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ရုန်းကန်နေရတာကို
ကူညီချင်လို့၊ ပြီးတော့ မင်းဆိုးတာနဲ့တာကို ခံချင်လို့၊ မင်း အစ်ကို
ကြီးကို မင်းအစ်ကိုလို သဘောထားပြီး စားချင်တာကောပြော၊ လို
ချင်တာတွေ ပူဆာပါလား၊ အစ်ကိုကြီးက မေမေမွေးပေးခဲ့တာ
လည်း တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ကောင်ကြွက်၊ ခုလည်း တစ်

ယောက်တည်း မင်းလို ညီမလေးမျိုး သိပ်လိုချင်တာ”

“ခင်ဗျားကို ဆိုးနွဲ့ရအောင် ခင်ဗျားက ထိုက်ထိုက်အစ်ကို
မှ မဟုတ်တာ”

“အဲလို သဘောထားကြည့်ပါလား”

“မထားချင်ပါဘူး”

ဦးစော်ထိုက်က မိတ်ကပ်ပြေပြေလေးခြယ်လျက် လိုယ်
ကျပ်ကို အနက်ရောင်ရှပ်ပါးပါးလေး ထပ်ဝတ်ထားသည့် ထိုက်ထိုက်
တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်သည်။

“မင်းက စိမ်းပေမယ့် အစ်ကိုကြီးက မင်းရဲ့ဆေးတစ်နေရာ
ရာမှာတော့ နေရာယူထားချင်နေတယ်”

ထိုက်ထိုက် မျက်နှာလေး ချာခနဲ ပြန်လှည့်လာသည်။

ရွှန်းလဲ့ရှိဝေနေသော ဦးစော်ထိုက် မျက်လုံးတွေကို မြင်လိုက်
ရလျှင်ရှိထားခဲ့သည့် ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ထိုက်ထိုက်ရေ ကြိုတဲ့လူလာပြီ”

အပြင်ဘက်က တံခါးစောင့်ရဲ့ပြောသံပေါ်လာပြီး...

“ကဲ...ဒေါသဖြစ်သွားရင် နောက်မှာရန်တော့နော်၊ ဟိုမှာ
မင်းအစ်ကို လာနေပြီ”

မဲ့သလို ဘယ်လိုအမူအယာပြပြ...

စကားပြောပြော မျက်နှာမပျက်ဘဲ ရှိနေတာကိုလည်း
ကြိုက်ပါ။

သူမ မကျေမနပ်ထွက်လာရင်း လှမ်းကြည့်တော့ တန်တန်က ဂျင်းဘောင်းဘီအသစ်၊ စပို့ရှပ်ကြည်ပြာရောင်နှင့် အမှောင်ထဲမှာ ရပ်နေပေမယ့် ထင်းနေသည်။

“နင်က ဘာကိစ္စ အထဲဝင်မလာတာလဲ”

“မဝင်ချင်ပါဘူး၊ နင့်နားက အဆိုတော်ကောင်မလေးတွေ ဟိုဇယား ဒီဇယားနဲ့”

“အဲမယ်... သူကပဲ နာနေသေးတယ်”

ထိုက်ထိုက် မျက်စောင်းထိုးသည်။

တန်တန်က ဘာမှမပြောဘဲ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ဖိထားကာ ဘောင်းဘီထဲလက်နှိုက်၍ သူမဘေးက ယှဉ်လျှောက်လာသည်။

“တန်တန်”

“အင်း...”

တန်တန်က လက်တစ်ဖက်ထုတ်၍ နှုတ်ခမ်းက စီးကရက်ကို ဖြုတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ သီချင်းဆိုတာ တစ်နေ့ သုံးသောင်းအောက်လျှော့တာမှမဟုတ်တာ၊ နှစ်ယောက်လုံး ပင်ပန်းမခံနဲ့တော့ဟာ”

“ငါက နင့်ကို တားဆီးမရလို့ကြည့်နေတာ၊ နင်က ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်တားနေတာလဲ၊ ရုပ်ကိုသေချာကြည့်ထားဦး၊ မိန်းမ

သီချင်းဆိုကျွေးတာကို ထိုင်နေမယ့် ခပ်တုံးတုံးကောင်လားဆိုတာ”

“နင့်ကိုငါက စေတနာနဲ့ပြောတာ၊ နင်တို့အလုပ်က ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်းနေရတာ”

“နင်ကရော အေးချမ်းနေလို့လား၊ လည်ပင်းခဲဆွဲပြီး အဝီစိတွင်းထဲခုန်ချနေတာ”

“ဒါပေမယ့် ငါ့အလုပ်က သမာအာဇီဝပါ”

“ဘာ သမာအာဇီဝလဲ၊ စင်ပေါ်တက်ပြီး မလုံတလုံနဲ့ ပဲများပြနေတာ”

“တန်တန်နော်...”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းသက်သာပြော”

“မပြောဘူး၊ အခု နင့်ရှေ့မှာ ငါရပ်နေတာပဲ၊ ငါ့ကိုယ်မှာ မလုံခြုံတဲ့အဝတ်အစားရှိသလား”

“ဒါက အစမို့လို့ပါ”

“တန်တန်...နင်... နင်ငါ့ကို ဒီလိုပဲပြောတာပေါ့”

ထိုက်ထိုက် ကျောစီးအိတ်ကိုဖြုတ်ချကာ လမ်းမအလယ်ခေါင်မှာ ဟီးခနဲ ထိုင်ငိုလေသည်။

“ဟာ...မိထိုက် ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ”

“လာလာ... တိုက်တိုက်... သေသေ”

“ထိုက်ထိုက်... ထ”

သူပဲပြော သူပဲ ထိုက်ထိုက်ကို ဆွဲရပြန်သည်။

ထိုက်ထိုက်က သူ့လက်ထဲကနေ ရုန်းကန်ရင်း သူ့ကို
ပြန်ထုနေသဖြင့် ဖြတ်သွားသည့် ကားပေါ်က ရယ်သံတချို့ ပြန်
လွင့်လာသည်။

ပြီးတော့...

“ရအောင်ချောပေ့...”

“မချောနဲ့ကွ၊ အထုခံရတာ ပိုအရသာရှိတာ”

နောက်ကားများမှာ သံစုံမြည်သွားလေသည်။

“ကြားလား ထိုက်ထိုက်၊ သူများတွေ တစ်မျိုးထင်ကုန်
ပြီ၊ လူ့ကို ထုနှက်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“နင် ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးအောင်စလဲ”

“နင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ မတည့်အောင်ပြောလဲ”

“ငါက စေတနာနဲ့ပါ”

“ငါလည်း စေတနာနဲ့ပဲ”

“ဘာစေတနာလဲ သူများမှားကွက်ကို ရှာချင်တဲ့
စေတနာလား”

“ဘာပြောပြော အကောင်းမှမမြင်တာ”

“အကောင်းပြောတာမှမဟုတ်တာ၊ နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့
မှမကျေဘူး သိလား၊ လူ့ကို ပဲများသလေး၊ ဘာလေးနဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ ပြောတော့၊ နင်မများရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်ဘူး
လား”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ မပြောနဲ့... မခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ရင်ငြိမ်နေ၊ မှန်ရင်ခံပြော”

“ကြည့်စမ်း”

“ဟား ဟား ဟား...”

လွဲမြောက်လာသော လက်သီးဆုပ်လေးကို ချိုင်းကြားထဲ
ဆွဲညှပ်ကာ တန်တန်ပြေးလေသည်။

ထုဖို့ ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ထိုက်ထိုက် ရယ်လာသည်။

နှစ်ယောက်လုံး ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်မိကြ
မှ အပြေးကိုရပ်လိုက်သည်။

“အမလေး... မောလိုက်တာ”

ထိုက်ထိုက်က တန်တန်လက်မောင်းကို လက်တစ်ဖက်နဲ့
ဖက်ထားကာ ခေါင်းလေးစောင်းတင်၍ အမောဖြေသည်။

တိတ်ဆိတ်ရှင်းလင်းသော ညဦးလေပြည်နုနုမှာ လင်းတချို့
မလင်းတချို့ မီးတိုင်တို့ကို ဖြေးလေးသော ခြေလှမ်းများနှင့် ဖြတ်
သန်းခဲ့ကြသည်။

တန်တန်သည် ဘောင်းဘီထဲ လက်နှိုက်ရင်း ပခုံးမှာမှီ
နေသော ထိုက်ထိုက်ကိုယ်လုံးလေးကို ထိန်း၍ တစ်လှမ်းချင်း
လျှောက်သည်။

“ထိုက်ထိုက်”

“ဟင်”

“ငါတို့ ဝိုက်ဆံစပြီး တစ်ခုခုရောင်းဝယ်စားရအောင်”

“ဘာလဲ... ပန်းရောင်းဦးမလို့လား”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်မကြည့်ဘဲ ပြောလာကြသည်။

“မရောင်းပါဘူး၊ မနက်ကတောင် မမေတ္တနဲ့နဲ့ တွေ့သေးတယ်၊ ကိုလှမိုးဆိုတဲ့ ဆိုက်ကားသမားနဲ့ယူလိုက်ပြီတဲ့၊ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ နှုတ်ဆက်တယ်”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မနှုတ်ဆက်လို့ ပါးရိုက်စရာ နင်က သူ့ကိုလုပ်ထားလို့လား”

“မတည့်အောင် မပြောနဲ့နော်”

ထိုက်ထိုက်က သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်ပစ်ကာ

“နင်ပြောတာရော ဟုတ်လို့လား၊ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့ဟာ”

“မဆိုင်ပေမယ့် ကိုယ်က သိသိသာသာကြီး ရှောင်ပစ်လိုက်တာဆိုတော့ မျက်နှာပူတာပေါ့”

“ပူစရာမလိုပါဘူး၊ ငါတောင်မှ ဟိုလူကြီးကို လန့်နေရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ မိန်းမပါမှဖြစ်တာ၊ ကိုယ်မပါရင် ဘာမှဖြစ်စရာမလိုဘူး”

တန်တန်က ထိုက်ထိုက်ကို လှည့်ကြည့်၍

“ကိုယ်ပါပါ မပါပါ ဖြစ်သွားကြတာတွေ အများကြီးရှိ

တယ် ထိုက်ထိုက်၊ နင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်မကြီးနဲ့”

“အင်း... ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဦးဇော်ထိုက်က လူကသာ အသက်ကြီးတာ၊ စကားလုံးကတော့ ပြောင်တယ်ဟ၊ ဒီလူကြီးငါ့ကို တစ်ခုခုတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြောလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အဲဒါကို နင်က သိချင်းဆိုရင် စောင့်နေတာလား”

“တန်တန်”

“ဘာလဲ”

“ငါသည်းခံနေတာကို လူပါးမဝနဲ့နော်”

“နင် သိချင်းမဆိုနဲ့တော့”

“မဆိုလို့မရဘူး၊ နင်ရော ငါရော နှစ်ယောက်ရှာမှ ငါတို့ အိမ်လေးတစ်လုံးလောက် ဝယ်နိုင်မှာပေါ့”

“ရန်ကုန်ရောက်တာမှ မကြာသေးဘူး၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ လောဘတွေကြီးနေတာလဲ၊ အဲဒါ ငါ့ကိစ္စ၊ နင်ပူစရာမလိုဘူးလေ”

“မပူလို့ရမလား၊ နင့်ဟာနင် အိမ်ဝယ်တော့ နင်လည်း မိန်းမရရော နင့်မိန်းမက ဒါ ငါ့ယောက်ျားရှာထားတဲ့အိမ်၊ ခုဆင်းသွားဆို ငါက ဘယ်ခွေးခါးထစ်မှာ သွားအိပ်ရမှာလဲ”

“ငါ့အိမ်နောက်ဖေးမှာ အဖီလေးဆွဲချပေးမယ်၊ ကြမ်းခုနစ်ချောင်းနဲ့ ကျူဖြာတစ်ချပ်ပါ ထားပေးဦးမယ်”

ထိုက်ထိုက်က မှီနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကိုမတ်၍ ရှေ့ဆက်လည်း မလျှောက်တော့ဘဲ တန်တန်ကို အံ့ကြိတ်ကြည့်

သည်။

ကိုယ်က ဒီလိုပြောလိုက်လျှင် သူက မိန်းမ မယူပါဘူး။

ဘာညာများ ပြောမလားလို့...

ခုတော့ ပြောလိုက်ပုံက...

“တန်တန်... နင့်ရင်ထဲမှာ ငါ့ကို အဲဒီလောက်လေးပဲ
နေရာပေးထားခဲ့တာလား”

တန်တန်က နှုတ်ခမ်းအစပြုံး၍ ထိုက်ထိုက်ကို ပြန်ကြည့်
သည်။

“နင်ကပြောလို့ ပြောတာလေ၊ နင်ပဲ ငါ့ကိုပေးစားနေတာ
မဟုတ်လား”

“အေးပါ... သိပါတယ်၊ နင်က ချစ်သူခင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်း
လည်နေတဲ့သူပဲ၊ ယူ...”

“ဟုတ်လို့လား၊ ငါ့နားမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိ
တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို ဘယ်မိန်းမကမှမယူဘဲ ထားခဲ့ကုန်ကြရင် ဘယ်
နယ်လုပ်မလဲ”

မျက်ရည်ရောင်လှဲနေသော မျက်ဝန်းလေးများက သူ့ကို
မျက်စောင်းထိုးသည်။

“တကယ်ပြောတာ၊ အခု ငါ့မှာ သူ့နှမကို တုန်နေတာပဲ
ဆိုပြီး မဲတဲ့သူကမဲ့ကုန်ပြီ”

“ဘာတုန်တာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

သည်။

“ဘာမဆို နင့်အတွက်ချည်းပဲ ခေါင်းထဲရောက်ရောက်နေ
လို့၊ မမေထွန်းတို့နဲ့တုန်းကလည်း သူတို့ ဘာတွေပြောကြတယ်
မှတ်လဲ”

“ဘယ်သိမလဲ”

“မသိတာပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟင့်အင်း... ပြောပြ”

“ငါတို့မောင်နှမမဟုတ်မှန်း သူတို့က ရိပ်မိတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“စကားတွေ ဟိုပြော ဒီပြောနဲ့ မေထွန်းက မကျေနပ်
တိုင်း အပေါက်ရှာလာလို့ ငါ အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ”

ဒါတွေကို ထိုက်ထိုက် ဘာမှမသိခဲ့ပါချေ။

“ခုလည်း ချာလီက ပြောလာပြီ”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“သူကတော့ မောင်နှမလို့ပဲ ထင်တာကိုး”

“အင်း”

“မင်းနှမကို ယောက်ျားပေးစားလိုက်တဲ့၊ အဲဒါမှ မင်း
အလုပ်ဖြောင့်အောင် လုပ်လို့ရမှာတဲ့”

“အဲမယ်... အဲဒါ သူ့ကိစ္စလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ သွားလေရာ နှင့်ကြောင့်ပဲ နောက်ဆံ
ငင်နေရတာ၊ မိန်းမယူသွားမှာများ စိုးရိမ်နေသေးတယ်”

ထိုက်ထိုက်မျက်နှာလေး ပြုံးလာသည်။

“ကောင်းတယ်... ငါတို့ အိမ်ထောင်မပြုကြေးနော်”

တန်တန်က နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။

“အဲသလိုတော့ ကတိပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ရပါတယ်လေ၊ အရင်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့သူ
က ကျန်ခဲ့တဲ့သူကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့
ကြေး”

“ဘာ... ဘာရယ်”

“ဟား ဟား ဟား...”

ထိုက်ထိုက်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

တန်တန်က ထိုက်ထိုက်နဖူးကို လှမ်းထုကာ မှီကျလာ
သည့် ပခုံးလေးကို ပခုံးချင်းတိုက်လွှတ်လိုက်၏။

“အမေ”

ထိုက်ထိုက် မိုက်ခနဲ ယိုင်သွားမှ လက်ကလေးကို လှမ်း
ဆွဲထားလိုက်သည်။

သူတို့ရန်ဖြစ်စရာလည်း စကားတွေအကုန်...

အိမ်ရှေ့ ဝါးသုံးလုံးတန်းနဲ့ ဝတ်တားလေးဆီလည်းအရောက်။

တန်တန်ခါးကို ထိုက်ထိုက် အနောက်ကနေ လှမ်းကိုင်ထား

သစ္စာမွန်စာပေ

အစိုးထိုက် အစိုးတန်

၍ ဝါးတန်းလေးကို ကူးဖြတ်လာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲရောက်လာကြလျှင်...

“ထိုက်ထိုက်... ခေါင်းရင်းတံခါး ပိတ်အိပ်နော်”

တန်တန် အိမ်ရှေ့က လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ထိုက်ထိုက်က တံခါးကို အသံမမြည်အောင်ဖွင့်၍ နာခံ

စရာပါသည်။

❖ ❖ ❖

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း ၂၅

သောသောညသွားသည့် လက်ခုပ်သံများကြောင့် ရင်မှာ
ပိတ်တွေ လှိုင်းထသွားသည်။

ဒီဆိုင်မှာ ထိုက်ထိုက်နာမည်က အားလုံးထိပ်မှာ ပြေးနေခဲ့
ပြီ။

ယောက်ျားလေးတွေ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ထိုက်ထိုက်ကို
စိတ်ဝင်စားနေကြပြီဖြစ်၏။

ပန်းကုံးစွပ်၍ ဆုချလိုမရ။

ဆိုင်တွင်းမှာ မိတ်ဆက်ခွင့်မရှိ။

ထိုသို့ စည်းကမ်းထုတ်ထားသောဆိုင်မှာ ထိုက်ထိုက်ကို
သူတို့ ကိကပါး ရိကပါး ပါးစပ်နဲ့ ကျူးလွန်ခွင့်လေးသော်မှ မရပေ။

သစ္စာမွန်စာပေ

အစိုးထိုက် အစိုးတန်

သီချင်းဆိုပြီးတော့လည်း အပြင်ကို ချက်ချင်းမထွက်ဘဲ
တန်တန်လာမှ ထွက်သည်။

တန်တန် မလာမချင်း စောင့်နေသည့်အချိန်များမှာ အပြင်
ကနေ စောင့်နေသူများလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ကုန်ကြလေ
သည်။

“ထိုက်ထိုက်ရေ... နင့်ကိုတော့ သိမ့်က ပေါ်တင်ပဲ
စိန်ခေါ်နေပြီ”

သီချင်းဆိုတဲ့သူချင်းအတူတူ ဒီဆိုင်မှာ ထိုက်ထိုက်ထက်
အရင် ထိပ်ဆုံးကရှိနေခဲ့သည်လည်းဖြစ်၊ လူပျိုကြီး ဦးဇော်ထိုက်ကိုပါ
ချိန်နေခဲ့သော သိမ့်သက်ထားက ရုပ်ရည်ရော၊ အသံသာမက
ဦးဇော်ထိုက်ရဲ့ အရေးပေးခြင်းကိုပါ ရယူထားခဲ့သော ထိုက်ထိုက်ကို
မကြည်မလင်ဖြစ်နေခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

“ခုတော့ နင့်ကို အတိအလင်း မကျေနပ်ကြောင်း ပြော
တာဟ၊ ပြီးတော့ သူက ဦးဇော်ကို မှန်းနေတာ”

“မှန်းမှာပေါ့ဟ၊ ဦးဇော်က အသက်ကသာ လေးဆယ့်
ခြောက်၊ လေးဆယ့်ခုနစ်၊ လူက ချောချောခန့်ခန့်ကြီးရယ်... ဟဲ
ဟဲ... အလတ်ကြီးရှိသေးတာကိုး”

မေလင်းမြင့်က ခေါင်းဖိုးရင်း လှမ်းနောက်သည်။

အသေးလေးပါ လိုက်ရယ်ကာ

“ဦးဇော်က နင့်ကို အရေးပေးတာလည်း အရမ်းသိသာ

သစ္စာမွန်စာပေ

တာပဲဟ၊ နင်ဆိုအလှည့်ဆိုရင် သူ့အခန်းထဲကနေ ဘယ်မှမခွာဘူး။
တိဗီရှေ့မှာလေ၊ ပြီးတော့ နင်သီချင်းတွေကို သူကူးထားတာ အများ
ကြီးပဲ သိလား၊ ခွေပေါ်မှာ အဖိုးထိုက်ဆိုပြီး နင့်ဓာတ်ပုံလေးပါ
တင်ထားသေးတယ်”

“ဟင်... ငါ့ဓာတ်ပုံ သူ ဘယ်ကရသလဲ”

“နင်ဆိုနေတဲ့ ရိုက်ယူထားတာ နေမှာပေါ့၊ နင်ကို သူ
တစ်ခုခုမှ မပြောဘူးလားဟင်”

“ဟင်အင်း”

အသေးလေးက ထိုက်ထိုက်ကို သေချာကြည့်၍

“နင်က သူ့ကို အရမ်းရိုးသားနေလို့ မပြောသေးတာ
ဖြစ်မယ်၊ နင်ကို ချစ်နေတာတော့ သေချာတယ်၊ အင်း... သိမ့်နဲ့
တော့ နင်က ကွာပါတယ်၊ သိမ့်က ဦးစော်ကိုဆို အရမ်းလိုက်လျော
ချင်တာ၊ ဟိုက တည်တည်နေတာတောင်မှ အရမ်းကိုသိသာတာ
ပဲ၊ သူက ချောလည်းချောတော့ ဟိုလူပျိုကြီးကို အပိုင်တွက်ထား
တာလေ၊ နင်ကတော့ သူ့ထက်လည်းချောတယ်၊ နုဖက်ဖက်လေးနဲ့
ချစ်ဖို့လည်းကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ထိုက်ထိုက်ရောက်လာမှ သူ့မျက်နှာကြီး
တအားပြင်ထားတာ ပိုသိသာလာတာ၊ ရွံစရာကြီး... ထိုက်ထိုက်
မျက်နှာက Puff လေးရှိက်ထားရုံနဲ့ကိုလှတာ”

“အမလေး... မျက်နှာတွေပူလာပြီ၊ ဘာမှလည်း ကျွေး

သစ္စာမွန်စာပေ

စရာမရှိဘူး”

ထိုက်ထိုက်က ခေါင်းဖြိုးနေသည့် ဘီးလေးနဲ့ ပါးကိုရိုက်
ရင်း တစ်ခုခုရှာသလိုလုပ်နေသဖြင့် အသေးလေးက ပြုံးကာ

“မုန့်မစားချင်ပါဘူး ယောက်မီရယ်၊ အဖိုးတန်လေးရရင်
တော်ပါပြီ”

“အယ်... တန်တန်ကို”

“အင်း”

“လိုချင်တယ်ပေါ့”

“အရမ်းမိတာပဲ”

“မိသေးသေးနော်... ကျော်မတက်နဲ့၊ ငါ အရင်တောင်း
ထားတာ”

“ဟဲ့... ငါ့အစ်ကိုက အလုပ်အကိုင်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး
နော်”

“အို... သူများ ရှာကျွေးမှာပေါ့၊ အိမ်ကအထွက်၊ အိမ်က
အပြန် သူ့မျက်နှာလေးကို အမောပြေကြည့်ရရင် တော်ပြီ”

“အိုကေ... ဒါဆိုရတယ်၊ နင်က အဲဒီအချိန်တွေယူ၊
ကျန်တဲ့အချိန်တွေ ငါ့ကိုပေးထား”

“မိသေးသေးနော်... လက်ချင်းပဲယှဉ်ရယှဉ်ရ၊ ဓားချင်း
ပဲ ယှဉ်ရယှဉ်ရ... သူ့ကိုထိရင် ငါမခံဘူး”

“ငါလည်းမခံဘူး... သူပဲခံလိမ့်မယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ခစ်... ခစ်... ခစ်...”

သူတို့တွေ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ရယ်နေမိကြသည်။

“အဖိုးထိုက်ရေ... သူဌေးက ခဏတု”

အမျိုးသမီးထိန်းက အခန်းဝကနေ လှမ်းပြောသည်။

အသေးလေးက ပခုံးတွန့်ကာ

“သွားလိုက်ဦး ယောက်မရေ... သူ့ကိုတွေ့ရင် ငါတို့ ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ထိုက်ထိုက်ပြန်သွားပြီ၊ တို့နဲ့သာ လိုက်ခဲ့တော့ လို့”

သူတို့ ရယ်မောနောက်ပြောင်သွားတာကို မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ ထိုက်ထိုက် ဦးဇော်ထိုက်ရုံးခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

“ဟင်”

ဦးဇော်ထိုက်က သူမကို ကျောခိုင်းကာ သီချင်းခွေ ကြည့်နေသည်။

ဆိုနေတာက ထိုက်ထိုက်...

မင်းအိပ်မက်ရဲ့မင်းသမီး...

ဘောင်းဘီရှည်အနက်၊ စပို့ရှပ်လည်ဟိုက် အဖြူခံနှင့် ဂျာကင်အနက်ကို ထပ်ဝတ်ထားသော သူမရဲ့ပုံသည် ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားယိမ်းနွဲ့လျက်...

“ဝင်ခဲ့လေ ထိုက်ထိုက်”

လှည့်မကြည့်ဘဲပြောကာ တီဗီကိုပိတ်ပစ်ပြီးမှ ဒီဘက်

သစ္စာမွန်စာပေ

လှည့်လာ၏။

“ဟိုမှာ ခဏထိုင်ဦး ထိုက်ထိုက်၊ ဒီနေ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မွေးနေ့၊ မင်းတို့ လက်ဆောင်ပေးစရာရှိတယ်”

“အို... မွေးနေ့ရှင်က လက်ဆောင်ပြန်ပေးစရာလား”

ဦးဇော်ထိုက်က သူ့အလုပ်စားပွဲနောက်ကို ပြန်သွားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူနေပြီး

“မင်းက အစ်ကိုကြီးရဲ့အလုပ်သမားပဲ၊ မင်းဆီက လက်ဆောင်ကို ပြန်ယူရင် ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူက ထိုက်ထိုက်ဘေးမှာ ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲထိုင်လိုက်သည်။

“မငြင်းနဲ့နော်၊ စေတနာရှိလို့ပေးတာကို ယူရတယ်” ဘာမှန်းမသိသေးဘဲ ပိတ်ကာပြောလိုက်သည်။

ပြီးမှ သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ဗူးကလေးကို ထိုက်ထိုက်ရှေ့မှာ ဖွင့်လိုက်၏။

“အယ်”

ထိုက်ထိုက် ဟန်မဆောင်နိုင်၊ ဂဟိဗီပါရဲ့ရဲပေါ်မှာ တဖျတ် ဖျတ်လက်နေသည့် လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း။

ဒါ...

ဒါ စိန်အစစ်များလား။

တရားလွန်အောင် ဖျတ်ဖျတ်ခါလက်နေသည့် လက်စွပ်

သစ္စာမွန်စာပေ

လေးက မီးရောင်အောက်မှာ မျက်စိကျိန်းလောက်ပါ၏။

ဦးဇော်ထိုက်က ထိုက်ထိုက် မျက်စိမခွာနိုင်ဖြစ်သွားတာကို ကြည့်၍ ကျေနပ်သွားသည်။

လက်စွပ်ကလေးကို ဘူးထဲက ထုတ်ယူလိုက်ပြီး

“မင်းလက်ကို စိတ်နှုတ်ပြီးလုပ်ထားရတာ၊ တော်ရဲ့လားမသိဘူး။ ဝတ်ကြည့်ပါဦး”

ထိုက်ထိုက် ကြောက်လာသည်။

ဒီလူကြီးပေးတာ တန်ဖိုးသေးသေးတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

အို...

ဘာဖြစ်လဲ...

ငါ ခိုးယူတာမှမဟုတ်တာ။

“ထိုက်ထိုက်... ယူလေကွာ”

ဦးဇော်ထိုက်က ထိုက်ထိုက်လက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကိုင်၍ သူ့ကိုယ်တိုင်စွပ်ပေးသည်။

ဖြူနုသွယ်လျသော ထိုက်ထိုက်ရဲ့လက်သူကြွယ်လေးမှာ လက်စွပ်က အံဝင်ခွင်ကျ။

“လှလိုက်တာ ထိုက်ထိုက်ရယ်”

သူက ထိုက်ထိုက်လက်ကလေးကို ဖျစ်ဆုပ်လိုက်တော့ ထိုက်ထိုက် ချက်ချင်း ပြန်ရုန်းလိုက်သည်။

ဦးဇော်ထိုက်က အတင်းလိုက်မဆွဲပါ။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ထိုက်ထိုက်ရယ်... သင့်တော်တာ၊ မသင့်တာတော့ အစ်ကိုကြီး မသိတော့ဘူး၊ မင်းကို အစ်ကိုကြီးချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးအသက်က မငယ်တော့ဘူးလေ၊ အချိန်သိပ်မဆွဲချင်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးမှာ မိဘအစဉ်အဆက်က ထားခဲ့ကြတဲ့ အမွေတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မင်းကို တစ်ကိုယ်လုံး စိန်တုံးလေးဖြစ်သွားအောင်ဆင်ပြီး တစ်နေကုန် ထိုင်ကြည့်နေချင်တယ် သိလား”

သူ တကယ် လှိုက်လှိုက်ခါခါပြောနေတာမို့ ထိုက်ထိုက် ပက်ခနဲ ပြောချလိုက်မည့်စကားလုံးတွေ ထစ်အကုန်သည်။

“အစ်ကိုကြီး မင်းစိတ်ကြိုက် အားလုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးမယ်၊ မင်းအစ်ကို ကျေနပ်လောက်အောင် ပုံပေးမယ်၊ မင်းကို ဘာနဲ့ပဲ လဲယူရ၊ လဲယူရကွာ၊ မင်းသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီး ဘက်က မလိုက်လျော့၊ မစွမ်းဆောင်နိုင်တာ ဘာမှမရှိစေရဘူး”

ထိုက်ထိုက်က ဦးဇော်ထိုက်ကို တည်တည်ကြည့်၍

“ဒါဆို ထိုက်ထိုက် စိတ်ရှိလက်ရှိသုံးချင်တယ်၊ အခု ချက်ချင်း ဆယ်သိန်းလောက်ထုတ်ပေးပါလား”

ဦးဇော်ထိုက်က ထိုက်ထိုက်မျက်နှာကို သေချာကြည့်နေပြီးမှ

“အစ်ကိုကြီးက မပေးရဲဘူးလို့ မင်းထင်နေလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့လမ်းကြောင်းကို ထိုက်ထိုက် ပြောတာပဲဟာ၊ ကိုယ့်အတွက် မသေချာဘဲ ဘယ်ယောကျ်ားက

သစ္စာမွန်စာပေ

ပေးမှာလဲ"

"ဒါ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း အစ်ကိုကြီးရဲ့ငွေတွေကို ဆုံးပြီးပြီဆိုရင်တော့ သက်ဆိုင်မှုတစ်ခုခုရှိသွားပြီဆိုတာ မင်းစိတ်ထဲ မှာ လက်ခံပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပါ။ အဲဒီသဘောကို နားလည်ရဲ့ လား"

"နားလည်တယ်၊ လူတိုင်း အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေ လောင်းတာပဲ"

"အစ်ကိုကြီးကတော့ မင်းအပေါ် ခုချိန်ထိ ဘာနဲ့မှ တုပ် နောင်ဖို့ မစဉ်းစားသေးပါဘူး။ မင်းလက်ထဲမှာစွပ်ထားတဲ့ လက်စွပ် ဘယ်လောက်တန်သလဲဆိုတာ ဖွင့်ပြောဖို့မရည်ရွယ်ခဲ့တာကိုက အခု စကားပြောနေတဲ့အချိန်အထိ မင်းကိုတုပ်နှောင်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့သေးဘူး ဆိုတာကို သက်သေထားတာပါ"

ထိုက်ထိုက်ကို လက်စွပ်ကို ပြန်ငုံကြည့်ကာ

"ဒါ ဘယ်လောက်တန်လို့လဲ"

ဦးဇော်ထိုက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"အဲဒီလက်စွပ်ကို ငါးသိန်းနဲ့ မနေ့ညကမှ အစ်ကိုကြီး ဝယ်လိုက်တာ၊ ဒီပြင် စိန်၊ မြ၊ နီလာ၊ ပတ္တမြား ရတနာမျိုးစုံနဲ့ လက်ဝတ်ရတနာမျိုးစုံ အစ်ကိုကြီးမှာရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို အစဉ်အဆက် ဝတ်ဆင်ပြီးခဲ့ကြတဲ့ ပုံတုံးတုံး ဒီဇိုင်းဟောင်းကြီးတွေ၊ မပေးချင်လို့ ဝယ်လိုက်တာ"

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုက်ထိုက် ဝမ်းလည်းဝမ်းသာသွားသည်။

လန့်လည်း လန့်သွားသည်။

ဦးဇော်ထိုက်ကိုလည်း ခပ်လှောင်လှောင် မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ဒီလူကြီးရောဂါ မသေးပါလား။

"ကဲ... နုပြာလေ ထိုက်ထိုက်၊ မင်းလိုချင်တဲ့ဆယ်သိန်း အစ်ကိုကြီး ခုထုတ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဘက်က အစ်ကို ကြီးကို လက်ထပ်ဖို့မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးတဲ့ အချိန်လေးအတွင်း မင်းရဲ့ ချစ်သူ သို့မဟုတ် မင်းအပေါ် ပတ်သက်မှုတစ်ခုခုနဲ့ ဒီထက်ပိုရင်းနှီး ခွင့်ပြန်ပေးရမယ်"

ထိုက်ထိုက်က မျက်နှာမှာ ဝဲကျလာသော ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်၍

"လက်ထပ်ဖို့ လက်ခံတယ်ပဲထားပါဦး၊ ထိုက်ထိုက်က ခင်ဗျားကို ငွေမက်လို့ပဲဖြစ်မှာပဲ၊ ခင်ဗျားဘက်က နစ်နာမှာပေါ့"

ဦးဇော်ထိုက်က ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်ပြီး

"မင်း အဲသလိုပြောရတာလေးကိုပဲ အစ်ကိုကြီး စွဲလမ်း နေတာ၊ မင်းမချစ်လည်း အစ်ကိုကြီးက လက်ထပ်ရဲတယ်၊ အစ်ကို ကြီးက သိပ်ချစ်နေတဲ့အတွက် မင်းဆိုးသမျှ၊ မင်းလုပ်သမျှကို သည်းခံနိုင်မယ့်သူမို့လို့ မင်းအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားမှာပါ၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကနေ တစ်ခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို

သစ္စာမွန်စာပေ

လှမ်းသာယာမယ့် မိန်းကလေး မင်း မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်ခဲ့
တဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ယုံကြည်မှု မှန်ခဲ့ရင်ပေါ့”

ဦးဇော်ထိုက်က စားပွဲမှာ သွားထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ခုရှာ
နေသည်။

ပြီးတော့ ထိုက်ထိုက်ရှေ့ကို ထလာကာ...

“ရော... ဒါ ဆယ်သိန်းတန်ချက်၊ အဲဒီဘဏ်မှာ မင်း
သွားထုတ်ယူလိုက်ပါ”

ထိုက်ထိုက် မျက်လုံးလေးပြူးနေသည်။

ဒီလူကြီး ရူးနေသလား...

ဘာမှမသိတဲ့ မပိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ဒီလောက်ထိ ပေးရသတဲ့လား။

“အစ်ကိုကြီးကို စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လားလို့ မင်းထင်
နေသလား၊ လူတိုင်းဟာ တစ်ချိန်တော့ ရူးတတ်ကြပါတယ်၊ အဲဒီ
တစ်ချိန်ဆိုတာ ချစ်တတ်လာတဲ့အချိန်ပဲ”

“ဒီငွေတွေ ထိုက်ထိုက်ယူပြီး တခြားကို ထွက်ပြေးသွား
မှာ ခင်ဗျား မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ မင်းရဲ့နောက်မှာ အစ်ကိုကြီးက အရိပ်လို
ရှိနေတာပဲ၊ စောင့်ကြည့်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊ မခွာနိုင်တာ၊ မင်းကို
လက်ဝါးပေါ်မှာတင်ပြီး ရွှေယာမင်းလေးလို တစ်စုံစီမံကြည့် မြတ်နိုး
နေချင်တာ၊ အဲဒီလောက်ထိပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

လက်စွပ်ရယ်...

ငွေရယ်...

အားလုံး ဆယ်ငါးသိန်း...

ချက်ချင်းကြီး ရက်ရက်ရောရောချပေးနေသဖြင့် ထိုက်ထိုက်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိပ်မက်မက်နေသလို ထင်မိသည်။

ဆင်းရဲသော ကိုယ့်ဘဝမှာ လက်ထဲထည့်ပေးလာသည့်
ငွေကို ပြန်ပေးလိုက်ဖို့ကျတော့ လောဘက ရန်လိုနေသည်။

ဦးဇော်ထိုက်က စီးကရက် မီးညှိနေရင်း မီးခြစ်ကို ချောက်
ခနဲ ပြန်ချသည်။

“မင်း ခြောက်ခြားမနေပါနဲ့၊ ရဲရဲသုံးပစ်လိုက်ပါ၊ ကြိုက်
တာဝယ်၊ မင်းက လွတ်အောင်ပြေးသွားမယ်ဆိုရင်တောင် အစ်ကိုကြီး
ရဲ့ ငွေကို မင်းသုံးသွားတဲ့အတွက် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ယူသွားပါ”

“ထိုက်ထိုက်ရေ... မင်းအစ်ကိုရောက်နေပြီ”

ထိုက်ထိုက် ဖျတ်ခနဲထလိုက်လျှင် ဦးဇော်ထိုက်က
ထိုက်ထိုက်လက်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွလှမ်းကိုင်ကာ

“ချက်ချင်းကြီးတော့ ထွက်မပြေးဘူးမဟုတ်လား”

ပြုံး၍ပြောသည်။

ထိုက်ထိုက်က မချိုမချင်လေး ရယ်ကာ

“မပြေးသေးပါဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၃၈

သျှင်မ *

အစိုးထိုက် အစိုးတန်

ဦးဇော်ထိုက်က ဟက်ခနဲရယ်ကာ

“သေချာတယ်၊ မင်းထက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပိုချစ်နိုင်မှာ
မဟုတ်တော့ဘူး”

၁၁၁

အခန်း ၂၆

ချက်လက်မှတ်ကို သေချာကြည့်ကာ တန်တန် အကြာ
ကြီး ငြိမ်သက်နေသည်။

ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ

“ထိုက်ထိုက်... နင် အဲဒီလူကြီးကို ကြိုက်လို့လား”

ထိုက်ထိုက်က ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အားရပါးရ စားနေရင်း

“ဖအေလောက်ကြီးကို ကြိုက်ပါ့မလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဒါပေမယ့် ချောတယ်လေ၊ နုနုနဲ့ ခန့်ခန့် လိုက်နေသေးတာပဲ”

ထိုက်ထိုက် ပလုပ်ပလောင်းစားသည့် ပါးစပ်ကို မရမက ဖျစ်ညှစ်မျိုချပစ်ကာ

“ခန့်ရင် နင့်နှမနဲ့ ပေးစားလိုက်ပါလား”

“အခုပေးစားနေတာပဲ၊ ငါ့နှမက နင်လေ”

“ငါက နင့်အစ်မလေ၊ သုံးနှစ်တောင်ကြီးတယ်၊ ဟင်း... နင့်ကို ယောက်ျားလေးမို့လို့ လူရှိန်အောင် အစ်ကိုလို့ ပြောထားတာ၊ မာန်မတက်နဲ့”

ထိုက်ထိုက်က ခေါက်ဆွဲကို လက်စသတ်စားလိုက်ပြီး ရေသောက်သည်။

“အား... ဗိုက်ကို တင်းသွားတာပဲ”

“နင်က စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းသွားဆိုပြီး ငါက ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်ကျွေးရတယ်နော်၊ တရားကျစရာပဲ”

“သီချင်းဆိုတာက ဆိုတာပဲ၊ ဆိုပြီးမှ စားလို့ရတာ၊ စားတာကိုလည်း ပြန်ပေးခဲ့ရတာပဲ၊ အလကားကျွေးတာမှတ်လို့လား၊ ငါ့ကျတော့ ဦးဇော်ကြီးက မစားချင်ပါဘူးဆိုတာတောင် သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ အတင်းကျွေးတာ၊ ဘေးလူတွေ ကဲ့ရဲ့မှာပေါ့၊ မစားချင်ပါဘူး”

“ဪ... ကိုယ့်ကို သားမှတ်မှတ်၊ မယားမှတ်မှတ်

သစ္စာမွန်စာပေ

ပေါင်းဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုက်လျောနေတာဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး”

“တန်တန်နော်”

“ဟ... ဟုတ်တာပြောတာပဲ၊ နင်လည်း သူပေးတဲ့ငွေကို လက်ခံလာခဲ့ပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဆိုင်လို့ကိုမရတော့ဘူး”

“သူရူးလို့ပေးတာပဲ”

“ငွေတွေချပြီး နင်မူးအောင်ပေးတာပါ၊ ပြီးတော့မှ အသာလေး ကောက်ယူမှာ”

“တန်တန်”

“ဘာလဲ”

“နင်တောင်မှ ခါးဖိုက်နှိုက်နေသေးတာ၊ ငါက သူပေးလို့ ယူလာတာပဲ၊ ကျန်တာ သူ့အပေါ် ပတ်သက်ဖို့ မပတ်သက်ဖို့က ငါ့ကိစ္စပါ”

“လွယ်လိုက်တာ မိထိုက်ရာ၊ ယောက်ျားတွေကို နင်က ဘာမှတ်လို့လဲ”

“နင်ကရော ငွေဆယ်ငါးသိန်းတောင်မှ ငါရှာလာတာကို ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပေးဖော်မရက် မတုန်မလှုပ်နဲ့၊ ငါ့ကိုပဲ လင်ပေးစားနေသေးတယ်၊ အဲဒါကောင်းလား”

“ပေးစားမှာပေါ့၊ ဒီငွေကို နင်လက်ခံသင့် မသင့် မစဉ်းစားဘဲ ယူချလာတာကို ငါက ဩဘာပေးနေရမှာလား”

“ဟ... ငါက သူ့ဆီက ခိုးလာတာမှမဟုတ်တာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ခိုးလာတာကမှ မိရင်မိ၊ မမိရင် အေးချမ်းဦးမယ်၊ ဒါက မီးစ”

“မဆိုင်ပါဘူး”

“မဆိုင်ရင်ပြီးရော၊ အမလေးဆိုမှ ငါ့ကို ပြေးမခေါ်နဲ့”
ချက်လက်မှတ်ကို ထိုက်ထိုက်ရှေ့မှာ ပစ်ချကာ တန်တန်က အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲချလိုက်သည်။

ထိုက်ထိုက်က မီးကြမ်းငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို နှစ်ချက်သာ ကိုက်ရုံနှင့် တစ်လုံးလုံးကုန်အောင် ပါးစပ်ထဲ သွင်းပစ်ကာ တန်တန်နားမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟ”

ဝါးကြမ်းခင်းမို့ ဝန်းခနဲမြည်ကာ အိမ်လေးလှုပ်သွားသဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်၍ နဖူးပေါ်လက်တင်ထားသော တန်တန် “ဟ”ခနဲ ဖြစ်ကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အချိန်တစ်ရာလောက်ဝက်ကြီးကို ကြိုးတုပ်ပြီး ပစ်ချလိုက်တာ ကျနေတာပဲ”

“အမလေး... နှိုင်းစရာကုန်ပြီလား တန်တန်၊ သေမှာကောင်”

“မဆဲနဲ့နော်”

“ဆဲမှာပဲ၊ ငါက စကားကောင်းပြောမလို့ဥစ္စာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝက်လို့ပြောလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“နင်ပဲ စားလို့သောက်လို့ကို မဝနိုင်တာ၊ အံ့လည်းအံ့ ပါရဲ့၊ ဒီလောက်ဆိုနေလည်း ကိုယ်လုံးက လှနေသေးတယ်”
ထိုက်ထိုက်က စိတ်မချိုးဘဲ ခပ်ခနဲရယ်သည်။

“မနာလိုဖြစ်မနေနဲ့”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ အဆင်မသင့်တဲ့အခါ လည်ပင်းနင်ပြီး သေမှာစိုးလို့”

“ငါသေတော့ နင် ဖဲဒိုင်လုပ်ပေါ့ဟ၊ ခုနစ်ရက်တောင်မှ မနည်းရမှာ”

“လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ နင် ခုသေသွားရင် ဆပံ့ငါးသိန်းတောင် ရှိနေတာပဲ၊ အလောင်းကို ရုပ်ကွက်ကာ ချပေးလိမ့်မယ်၊ မရှိဆင်းရဲသားပုံလေးနဲ့ ငါက ချက်လက်မှတ်လေးသုတ်ပြီး ထွက်သွားရုံပဲ”

“စေတနာတွေ စေတနာတွေ”

“နင် စပြောတာလေ”

“တန်တန်”

“ဘာလဲ”

“နင် ငါ့ကိုဆို စကားလေးနဲ့တောင် အလျှော့မပေးခဲ့ဘူး၊ မဖြစ်မယ် အတိုက်အခံပြော၊ ရန်လုပ်...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“တစ်ခါတစ်ခါကျ အရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ သိလား၊ ငါ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

သျှင်မ *

အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်

လည်း နင်မချောဘူး၊ စိတ်ကောက်နေလည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်”

“ခက်ပါလား”

“ဘာခက်တာလဲ၊ ငါ့မှာ ယောက်ျားလေးနဲ့နေရတာနဲ့ မတူဘူး၊ မိန်းမချင်း ရန်ဖြစ်နေရသလိုပဲ”

တန်တန်က ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ကာ

“အဲဒီလိုဖြစ်အောင် တမင်နေရတာလေ၊ ဒါမှဖြစ်မှာပေါ့၊ နင့်ကို ငါက အလိုတွေလိုက်၊ စိတ်ကောက်တိုင်း လိုက်ချောနေရရင် ကြာရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ၊ နင်သိလား”

“ဘာမှဖြစ်စရာမရှိဘူး၊ ညီမကိုချစ်တဲ့ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေဆို သူတို့ညီမကို ဘယ်လောက်အလိုလိုက်ထားလဲ၊ ငါ့ကို နင် အဲသလို အလိုလိုက်ခဲ့ဖူးလား”

“အဲဒီလို အလိုလိုက်ရအောင် နင်နဲ့ငါက ဘာမှတော်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြဿနာပဲ၊ ရှင်းရှင်းနဲ့ ရှုပ်ကုန်ပြီ”

တန်တန် ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးသွင်းကာ ဆွဲဖွပ်စ်သည်။

“ထိုက်ထိုက်ရာ... နင်ရင်လည်း ယောက်ျားယူ၊ ငါ ဖြစ်ဖြစ် မိန်းမယူ၊ တစ်ခုခုဖြစ်မှအေးမှာပါ”

“လာပြန်ပြီ၊ နင်က ငါ့ကို ဒုက္ခကြီးလို့ ထင်လာပြီပေါ့လေ၊ သိတယ်... သိတယ်... ငါ့ကို ဟိုလူကြီးနဲ့ ထိုးထည့်ချင်နေတာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မဟုတ်ဘူး”

“နင်က ငြင်းချင်သေးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ငါကတော့ တစ်လောကလုံးမှာ သူတစ်ယောက်ကိုပဲ တွယ်တာစရာရှိတယ်လို့ မှတ်ခဲ့တာ၊ သူကကျတော့... ဟင့်...”

ထိုက်ထိုက်က ကလေးလို့ပဲ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့၍ တစ်ဖက်လှည့် ငိုသည်။

“ထိုက်ထိုက်”

သူ့နောက်နားကို ကပ်ခေါ်တော့ ထိုက်ထိုက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“မငိုပါနဲ့ဟာ၊ ငါက အဲဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ အဲဒီသဘောမဟုတ်ရမှာလဲ၊ နင် ခုပဲ ငါ့ကို ယောက်ျားယူခိုင်းနေတဲ့ဥစ္စာ”

“အဲဒါက”

“မရှင်းပြန်၊ ငါသိတယ်၊ အေး... ငါကလည်း ဆုံးဖြတ် ထိုက်ပါပြီ၊ ငါ့ဝန် ငါထမ်း၊ ငါ့လမ်း ငါလျှောက်မယ်”

ထိုက်ထိုက်က နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထွက်သွားသည်။

“ထိုက်ထိုက်”

ခက်ပါလား...

သူ့မှာ ရှင်းလည်းမပြတတ်။

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၄

သျှင်မ *

! အစိုးထိုက် အစိုးတန်

သုပြောတာလည်း ကိုယ်မဟုတ်ဘဲဖြစ်နေသည်မို့ စိတ်ရှုပ်
တိုင်း ဆံပင်တွေကိုသာ ဆွဲဖွပ်မိတော့သည်။

အခန်း » ၂၇

ထိုက်ထိုက်တို့ ငှားနေတဲ့အိမ်လေးက ရေဝပ်တတ်တဲ့ ချိုင့်
ထဲမှာ ဖြစ်လျက်... လမ်းပေါ်ကို ဝါးတစ်ပြန်စာ တံတားထိုးထား
ရတာ ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှာ မိုးရာသီတွင် ခဏလေး ခြောက်သွားတတ်
ပေမယ့် ထိုချိုင့်ထဲမှာတော့ လုံးဝခြောက်သွေ့ခဲ့သည်မရှိပေ။

“တို့”

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

အိမ်ရှေ့ဘက်မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ထိုက်ထိုက် အပြင်
သို့ လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တော့...

တန်တန်ပြန်လာတာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တန်တန် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်ထဲကို တန်းတန်း
မတ်မတ် ဝင်လာခြင်းမရှိတာကြောင့် ဆက်ပြီးကြည့်လိုက်တော့
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုက်ထိုက်ထက် ငယ်မယ့်ပုံတော့ ပေါ်သည်။

တန်တန်...

နင် ဘာတွေပြောနေသလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်ပေမဲ့
နှစ်ယောက်လုံးမျက်နှာတွင် ပြုံးရွှင်လျက်ရှိနေကြ၏။

စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခဲတော့ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

ထိုက်ထိုက်၏ ဒေါသထွက်မှုသည် အကြောင်းအရာ
ခိုင်လုံခြင်းမရှိသော ဒေါသထွက်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုရင် ထိုက်ထိုက်နှင့် တန်တန်ကြားမှာ နှလုံးသား
အရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိကြသူများ
မဟုတ်လား။

တန်တန် အိမ်ပေါ်သို့ရောက်တော့...

သစ္စာမွန်စာပေ

“ထိုက်ထိုက်”

“ဘာလဲ”

ထိုက်ထိုက်ထူးသံက မာကြောနေသည်။

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါ့ကိုပြောပြဦးလေ”

“ဘာမှမပြောချင်ဘူး”

“မပြောချင်လည်းနေဟာ၊ တကယ်တည်း... အပြင်က
ပြန်လာရင် စိတ်ချမ်းသာရတယ်လို့ မရှိဘူး”

“ဟင်”

တန်တန်နှုတ်ဖျားမှကြားလိုက်ရသော စကားနှင့်အတူ...

“နင်လည်း ယောက်ျားယူ၊ ငါဖြစ်ဖြစ် မိန်းမရမအေးမှာ”

ဟု ပြောသံကို ကြားယောင်လာသည်။

“သူက ဒီမိန်းမကိုယူချင်လို့ငါ့ကို ကန်ထုတ်ချင်တာ၊
ယူချင်လည်း ပြောပါလား၊

သစ္စာမွန်စာပေ

ငါက သူ့ကို ဘာပြောမှာမို့လို့လဲ...
 သဘောမတူလို့ တားတော့ ဘာဖြစ်လို့....
 သူကရော မယူဘဲနေမှာမို့လို့လား...
 အသိကိုမပေးဘဲ ထားရလောက်အောင် ငါက ဖြိုလဲ
 ကောင်မ ဖြစ်နေပြီလား။

ထိုက်ထိုက် အိမ်ရှေ့က စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံများ
 ကို ကြားလေ မျက်ရည်က ပိုများလာလေ...
 ဟင်း...

သူကတော့ ပျော်လို့...
 ပျော်မှာပေါ့၊ သူ့ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်လှလှလေးကိုး။
 ငါကတော့ ဟိုလူကြီးကို ချစ်လို့လည်းမရ၊ ကြိုက်လို့လည်း
 မရ။

ဒါကြောင့်လည်း ငွေဆယ်သိန်းထုတ်ထားပြီးကတည်းက
 ဦးဇော်ထိုက်ကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း ရှောင်ရှားနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်ဆိုရင်ပဲ ဝယ်ထားတဲ့မြေကွက်ထဲမှာ ဆောက်နေ
 တဲ့ အိမ်လည်း ပြီးပြီမို့ ပြောင်းရတော့မည်။

ငွေဆယ်သိန်းနဲ့ ဝိုင်းရော အိမ်ရော ဝယ်လို့ရတာက လူ
 မစည်ကားတဲ့ ရန်ကုန်ရဲ့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်အပြင်က ဘိုးချဲ့မြေယာ
 တွေမှာ မို့လို့ပါ။

အဲဒီမှာ ဆောက်ထားတဲ့ ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်းအိမ်လေးက

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒီထက် အများကြီးသာသည်။

ဒါ့အပြင် ထိုအရပ်ကို ပြောင်းသွားလိုက်တာနှင့် ဦးဇော်
 ထိုက်ကြီးနဲ့လည်း ဝေးပြီ။

တွေ့လိုက်တိုင်း ချစ်တဲ့စကားတွေ စိတ်ပျက်ပြီးငွေစွာ
 နားထောင်နေရတဲ့ ဒုက္ခကလည်း ကျွတ်ပြီ။

ခုတော့...

ထိုက်ထိုက်... မျက်နှာကို စိတ်ကြိုက်ပြင်ကာ ကိုယ်မှာ
 ကျပ်ကပ်နေသော လက်စပ်နဲ့ ခါးစပ်နားမှာ အနက်ရောင်စာလေးတွေ
 ပါသော အသည်းကွဲရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ လက်စကကို ဝတ်လိုက်
 ၏။

အရောင်တူ ထမီစကတ်ကို ဝတ်လိုက်သည်နှင့် နှုတ်ခမ်း
 နီ ပါးနီကအစ တစ်ကိုယ်လုံး ဆင်တူခြယ်ထားသည်။

ထိုက်ထိုက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ရှေ့မှာ ကျေနှပ်အောင်
 ကြည့်နေမိသေးသည်။

အုန်းခွံရောင် ရောင်ပြေးမျက်မှန်ရှည်လေးကို ကောက်
 တပ်ကာ စတီးကြိုးတပ်ထားသည့် ကြိုးသိုင်းအိတ်ရှည်လေးကို
 လွယ်လိုက်၏။

"ဟင်... ထိုက်ထိုက်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ"

ထွက်လာသည့် ထိုက်ထိုက်တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံး
 ခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ တန်တန် မျက်စိမျက်နှာပျက်လေသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၅၂

သျှင်မ *

ထိုက်ထိုက်က သူတို့ကို တစ်ချက်မှမကြည့်ဘဲ အိမ်ရှေ့
တောက်လျှောက် ထွက်လာခဲ့ရင်း...

“ငါဟာငါ ဘယ်သွားသွားပါ၊ နင့်ဧည့်သည်ကို နင်
ဧည့်ခံ”

“ဟာ... ထိုက်ထိုက်၊ ခဏနေဦးလေ၊ နင်... ဟာကွာ၊
ဒုက္ခပါပဲ”

နောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ ထိုက်ထိုက် လုံးဝလှည့်
မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကိုယ့်လမ်းထဲက ထွက်လိုက်သည်နှင့် အငှားကားတစ်စီး
တားကာ မြို့ထဲဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

အအအ

သစ္စာမွန်စာပေ

အစိုးထိုက် အစိုးတန်

အခန်း ၂၈

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူးကွာ”

ကားမောင်းနေရင်း အသက်က သက်ပြင်းလေးချ၍ လှည့်
ကြည့်သည်။

“ကိုကိုက ညီမကို တော်တော်ချစ်တာပဲနော်၊ ဟိုကလည်း
ဆိုးမယ့်ပုံပဲ”

“ချစ်တာပေါ့ အသက်ရယ်... တို့က ငယ်ငယ်ကတည်း
က မိဘမဲ့တွေပဲ၊ တစ်လောကလုံးပြေးကြည့်မှ တို့နှစ်ယောက်မှာ
တို့နှစ်ယောက်အပြင် ချစ်ရမယ့်သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

အသက်က ရယ်သည်။

“ဝတ္ထုထဲက စာသားတွေ ရွတ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊
ကိုကိုရော သူရော အိမ်ထောင်မပြုကြတော့ဘူးတဲ့လား”

သစ္စာမွန်စာပေ

တန်တန်က အသက်ကိုမကြည့်ဘဲ လက်ပိုက်၍ ပင့်သက်
ရှိုက်သည်။

“ဒါဟာ လွန်ဆန်လို့မရတဲ့ သဘာဝပဲ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်
တော့ မလွယ်ပါဘူး၊ ထိုက်ထိုက်နဲ့တို့က စွယ်တော်ရွက်လေးပဲလေ”

“ကိုကို”

အသက်က ကားကို လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲ ကျွေဝင်၍
ဘေးကပ်ရပ်သည်။

“ဟာ... ဘာဖြစ်လို့ရပ်လိုက်တာလဲ အသက်၊ မင်း
မအားရင် တို့ကိုခွင့်ပြုပါ၊ ထိုက်ထိုက်ကို တို့ မှီအောင်လိုက်မှဖြစ်
မယ်”

တန်တန်က ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ပြင်၏။

“နေပါဦး ကိုကိုရယ်၊ အသက် လိုက်ရှာပေးပါ့မယ်၊
ကိုကိုညီမ ဒီအရွယ်ကြီးမှ မသွားဖူး၊ မလာဖူးတဲ့ နေရာတွေလည်း
မဟုတ်ပါဘူး”

သွားဖူး လာဖူးနေပေမယ့် ထိုက်ထိုက်က အဆိုတော်ဆို
သည့် နာမည်စလေး ရှိထားတဲ့သူ...

ရုပ်ရည်ရူပကာကျတော့လည်း မပြင်မဆင်ဘဲနေတာ
တောင်မှ သူများထက် ပို၍ပေါ်လွင်နေတဲ့သူ...

သီချင်းဆိုတဲ့အခါ မိတ်ဆက်ဖို့ကြိုးစားတဲ့သူတွေ...

ခေါ်ပြောပတ်သက်ဖို့ ချည်းကပ်ချင်သူတွေ...

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ အပြင်မှာသွားဆိုလိုက်ကြည့်ပါလား...

စိတ်ရှိတိုင်း ပြင်ဆင်ထွက်သွားသည့် ထိုက်ထိုက်ပုံစံကို
ပြန်မြင်လေ သူ့မှာ နေလို့မရ။

ပြီးတော့ သူ မပါဘဲ ထိုက်ထိုက်ဘယ်မှ မထွက်ခဲ့ဖူးပေ။

“ကဲ... ဘယ်ဘက်ကိုလိုက်ပေးရမလဲ ကိုကိုပြော”

“မလိုက်နဲ့တော့ အသက်၊ တို့ဘာသာပဲ သွားလိုက်တော့
မယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုက်ထိုက် သူ့ကို အသက်နဲ့ကိစ္စ မကျေနပ်တာမှန်း
သိထားသည်မို့ အသက်ကို သူ ထိုက်ထိုက်ကိုတွေ့တဲ့အထိ ဆက်
ဆွဲထားလို့မဖြစ်။

“အသက်ကို အားနာလို့ပါ၊ နေခဲ့တော့နော်၊ ပြီးတော့
အသက်ရဲ့အိမ်က တို့နဲ့တွဲမြင်သွားရင်လည်း မကောင်းဘူးလေ”

ပြော၍ -သူ- ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်သည်။

အသက်ကို စတွေ့ခဲ့တုန်းကလည်း ဒီပုံစံပဲဖြစ်သည်။

သူ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားရမှန်းမသိခဲ့တာ
ခုချိန်ထိ။

အသက်ကတော့...

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း » ၂၉

“ခါးပိုက်နှိုက်...ခါးပိုက်နှိုက်...လုပ်ကြပါဦးရှင်...
အသက်ပိုက်ဆံအိတ်ပါသွားပြီ”

လူတွေ အံ့အံ့ကျွတ်ကျွတ် ပြေးလွှားလိုက်လာကြတာ
မြင်သားပဲ။

ရှေ့ဆုံးကပြေးလာသည့် ခါးပိုက်နှိုက်က သူ့နားမှာရပ်နေ
သည့် တစ်ယောက်ဆီကို တန်းခနဲ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ပိုက်ဆံ
အိတ်လှလှလေးတစ်လုံး..

သူ့မျက်နှာရှေ့က ကပ်ဖြတ်သွားကာ..

“ဟ...သူတောင်းစား”

သစ္စာမွန်စာပေ

သူ့နားက တစ်ယောက်က လွှတ်ခနဲဆဲကာ ပိုက်ဆံအိတ်
ကို အူယားဖားယား ခုန်ဖမ်း၍ ဆက်ပြေးသွားသည်။

တကယ်ဆို သူ့ဖမ်းယူထားလိုက်လျှင် ပွဲကပြီးပြီ။

သူ့ဖမ်းလိုက်မှာစိုး၍လည်း အနားကတစ်ယောက် ပျာ
သွားတာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် တန်တန် ကားကိုမှီရပ်လျက် လက်ပိုက်ထားတာ
ကိုပင် မဖြေခဲ့ပေ။

ပြေးလိုက်သွားကြသူတွေရဲ့ ဒေါသမျက်လုံးများ...

တာဝန်မသိတဲ့လူအဖြစ် အထင်သေး မုန်းတီးစွာ ကြည့်
သွားကြသည့်အကြည့်များ...

အားလုံးကိုလည်း သူ ဂရုမစိုက်စွာ နေခဲ့သည်။

လူတွေအားလုံး လွန်မြောက်သွားကြသည့်အချိန်တွင် သူ
ဘေးနားကို လွန်စွာလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒေါသ
လေပွနှင့် ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ”

သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတော့ မိန်းကလေးက အနည်းငယ်
ချ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

ပြီးမှ ရောက်လာကာစကလောက် မတင်းတော့သည့်
မျက်နှာနှင့်...

သစ္စာမွန်စာပေ

“ရှင် ဒီလောက်ထိ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ကင်းမဲ့တာကို အသက် တကယ်အံ့ဩတယ်။ အမြင်မတော်တာကို ကူညီဖို့ စိတ်ကူး မရှိဘဲ လက်ပိုက်နေနိုင်တယ်။ မြန်မာပြည်ထဲမှာ ဒီလိုလူမျိုးရှိနေသေး တာ ဝမ်းနည်းစရာပဲ”

“ဟုတ်လား”

တန်တန်က မိန်းကလေးကို ပြုံးပြု၍ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဘယ်နိုင်ငံပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုးနဲ့လူကောင်းဆိုတာ တွဲလျက် ရှိနေမှာပဲ။ တို့က လူကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်အံ့ဩဖို့ မရှိလောက်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူဆိုးတောင်မှ သူဆိုးတဲ့နေရာမှာ ဆိုးနေမှာပေမယ့် အမြင်မတော်ရင် ဝင်ကူညီတတ်ကြတာပဲ။ ရှင်က တော့ ခါးပိုက်နှိုက်ကိုယ့်နားမှာ ကပ်နေတာတောင် မသိသလိုနေ တယ်”

“နေတယ်လေ၊ မင်းမကြားဖူးဘူး ထင်တယ်၊ မုဆိုးချင်း သစ္စာထားရမယ်ဆိုတာ”

“ဘာ...”

“တို့ကလည်း ခါးပိုက်နှိုက်ပဲလေ၊ ဒါကြောင့် သူ့လင် ကြောင်းကို မနောက်ယှက်ခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီအတွက် မင်းနစ်နာသွား တာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရှင်က ခါးပိုက်နှိုက်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟုတ်တယ်”

“မယ့်ပါဘူး”

စတိုင်ဘောင်းဘီအညို နဲ့သာရောင် စပိုရှပ်ပွပ္ပနှင့် အဖြူ စွတ်စွတ် လျှာထိုးဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် တန်တန်ကို ဝေါလ် ကင်းရှူးစီးထားသည့် ခြေဖျားအထိ အစအဆုံးကြည့်ကာ ခေါင်းခါ ချ

“တကယ်ပြောတာ၊ တို့က ခါးပိုက်နှိုက်ပဲ”

“ခု... ဒီကားနားမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အင်း...ခုကတော့ ခါးပိုက်နှိုက်မလို့ ကြံစည်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ နားတယ်လေ၊ တစ်နေရာရာမှာ စားကြသောက် ကြမလို့ သူငယ်ချင်းကိုစောင့်နေတာ”

“သူငယ်ချင်းလား... ရည်းစားလား”

အသက်ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို သူစေ့စေ့ကြည့်၍ ထပ် ပြုံးပြမိပြန်သည်။

“ယောက်ျားလေးလေ၊ ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်ပဲပေါ့”

“လာပြီးမနေပါနဲ့၊ ဘယ်သူခိုးကမှ ခိုးပါတယ်လို့ ဝန်မခံ ဘူး”

“ဟား...ဟား...”

အသက်နဲ့ခင်သွားခဲ့သည်။

အသက်က တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသမီး။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒါပေမယ့် မိဘမဲ့ကလေးဖြစ်လေ၏။ တစ်ဦးတည်းသာ ဘိုးအေးနေတာဖြစ်၏။

မြေးကို တုန်နေအောင်ချစ်သော ဘိုးအလုပ်သူက အားလုံး မြေးက ဖြူဆိုဖြူ။ မည်းဆိုမည်း။

အသက်ကို သူခင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် အသက်သူ့အပေါ်တွယ်တာသလိုမျိုးတော့ မတုံ့ ပြန်နိုင်ပါ။

အသက်က သူ့ကို အိမ်အထိခေါ်၍ သူ့အဘိုးနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးခဲ့သေးသည်။

ဦးထွဋ်တင်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးက သူ့ကို ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ အင်တာဗျူးခဲ့ပါသေးသည်။

သူ့မှာ မဆီမဆိုင် ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အစစ်ခံရသဖြင့် စိတ်လည်းပျက်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်နှင့် အားလုံးအမှန်တွေချည်း ပြောခဲ့တော့ ဦးထွဋ်တင် မျက်နှာပျက်လာသည်။

သူ့မြေးလေးကို အလိုလိုက်ထားသဖြင့် အမြင်မတော်တာ ရှိလျှင် ဆုံးမဖို့၊ ရူးမိုက်တဲ့အရွယ်မို့ မတော်တလျှော်တာတွေနဲ့ တွေ့ သွားမှာစိုးကြောင်း သွယ်ဝိုက်သောအားဖြင့် သူတို့မြေးနဲ့ မတူမတန် ကြောင်း တားဆီးခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် အသက်က သူ့ကို မျက်ခြေပြတ်မခံခဲ့ပေ။ သူသွားလေရာ အတော်များများမှာ အသက်ရောက်နေ

သစ္စာမွန်စာပေ

အစိုးထိုက် အစိုးတန်

တတ်ပြီး နောက်ကပါလာတတ်တာမျိုးက မကြာခဏ။

ခုတော့ အိမ်အထိပါလိုက်လာခဲ့သည်အထိ....

သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုပဲမြင်သွားသွား အသက် စိတ်ပျက် အထင်သေးသွားတာမျိုးလည်းမရှိ။

ကိုကိုဆိုတာလည်း သူမကိုယ်တိုင်ပဲ ကင်ပွန်းတပ်ပစ်လိုက် တာ ဖြစ်သလို ကိုးတန်းဖြေထားရုံပဲရှိသေးသည့် အသက်ကို သူ ဘာမှမပြောဖြစ်ခဲ့ပေ။

“ဟိတ်ကောင်... အသက်ဆိုတာလေးက စိန်တုံး စိန်ခဲ လေးကွ၊ မင်း တစ်သက်လုံး ထိုင်စားသွားရမှာ၊ ပြီးတော့ သူ့အဘိုး ကြီးက မြေးသဘောကို ဘာမှလွန်ဆန်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဓိကက ကိုယ့်ခါးပိုက်ထဲ ဝိုက်မိဖို့ပဲ၊ ကောင်မလေးက ဒီလောက် ဇွတ်လိုက် နေတာကွာ၊ ငါနဲ့များ နေရာချင်းလဲလိုက်ချင်တယ်”

ချာလီက လက်ဝါးတပွတ်ပွတ်နှင့် မကြာခဏ ပြောနေ တတ်သည်။

အသက်ကလည်း သူ့မှသူ့...

ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဇွတ်။

“ကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိလားဟင်”

“ကိုကိုက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို သဘောကျတာ

လဲ”

အခါအခွင့်ကြုံလာတိုင်း မေးတတ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

သူ့အလုပ်လုပ်စရာရှိ၍ ပြန်လွှတ်တိုင်းလည်း

“အလုပ်က ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ခါးပိုက်နှိုက်အလုပ်လား၊

မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်... ရော... အသက်လက်ကောက်ယူသွား
ပါ၊ အသက်ပစ္စည်းကို အဘိုးက လျော့တာ တိုးတာ ဘာမှမသိဘူး၊
စစ်လည်း တစ်ခါမှမစစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ယူပါ”

သူ့မပစ္စည်းကို ထုတ်ပေးတတ်ပြန်သည်။

ဒါမျိုးတော့ တန်တန် ဘယ်တော့မှမလုပ်ပါ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ပစ္စည်းကို ညာစားလှည့်ဖြားရလောက်

အောင် သူဟာ ယောက်ျားပိုင်းလုံးမှမဟုတ်ဘဲ။

ထိုအကြောင်းများကြောင့်လည်း အသက်က သူ့ကို

အထင်ကြီး စွဲလမ်းနေရတာ...

၁၆၂

အခန်း ၂၀

မှားပြီဆိုသောအသိကို နောက်ကျခြင်းများစွာနှင့် လက်ခံ
ရရှိခဲ့သည်။

ထိုက်ထိုက် ခြေလှမ်းတွေ မှားကုန်လေသည်။

“ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် စကားပြောပါရစေ အစိုးထိုက်ရယ်၊

မင်းကို တို့က နာမည်လေးကြားကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေတာ၊

သိချင်းဆိုနေတော့လည်း တကယ့်ကိုခိုက်သွားတာ၊ စကားပြောဖို့

ဘယ်လိုမှကို ကြိုးစားမရလို့”

ထိုက်ထိုက်နောက်က ဆွဲတော့မတတ် ထိကပ်လိုက်ပါလာ

တာ စူပါမားကတ်ကြီးထဲက ထွက်လာခဲ့တဲ့အထိ...

မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံဗလပွနှင့် စတိုင်က မိသည်။

ရွှေတွေဝတ်ထားတာ လက်တွေ့မှာရော၊ လည်ပင်းမှာ
ခဲနေသည်။

မြိုင်ကြည့်လျှင်တော့ သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့ပုံက မိတော့မိသည့်
သို့သော် ရဲတင်းဗရတ်ကျမည့်ပုံလည်းပေါက်လျက် သူ့
တုံ့နောက်မလိုက်လျှင် ဆွဲခေါ်တော့မည်အတိုင်း...

“အဖိုးထိုက်... တို့ပြောတာကို ကြားပါတယ်နော်”

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲဟင်၊ လူကို ဘယ်လိုမိန်းမစား
အောက်မေ့နေလို့လဲ”

“ပစ်စလက်ခတ်ကို တန်ဖိုးထားဖို့ကောင်းတဲ့ ရင်ထဲက
အဖိုးထိုက်လေးပါ။ မင်းကို တို့က အထင်သေးလို့ခေါ်တာမဟုတ်
ဘူး၊ မင်းကို စွဲလမ်းနေတာတွေ ပြောချင်လို့၊ မင်းကို တို့ ဘယ်
လောက်ထိ ရည်ရွယ်ထားတယ်ဆိုတာ သက်သေပြချင်လို့၊ တကယ်
ပါ။ မင်းကို တို့ တကယ်ချစ်တာ၊ မင်းမှာ အိမ်ထောင်မရှိသေးဘူး
ဆိုတာ တို့သိတယ်၊ ခဏလေးလိုက်ခဲ့ပါ အဖိုးထိုက်ရယ်၊ ပြောချင်
တာလေးပြောပြီးရင် မင်းကို တို့ပြန်ပို့ပေးမှာပါ”

“အို... ဘာလုပ်တာလဲ”

လူကျပါးသည့်နေရာရောက်သည်နှင့် သူက ထိုက်ထိုက်
လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲသည်။

ထိုက်ထိုက် “ပြန်ဆောင့်ရုန်းတော့ မရ။

လူလယ်ခေါင်မှာ ရှက်စိတ်မွန်ကာ ထိုက်ထိုက် အသားရူး

ပင် တုန်လာသည်။

“မိန်းကလေးကိုလွှတ်လိုက်ပါ ငါ့ညီ၊ အစ်ကိုကြီးက
မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ရုတ်တရက် ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိသော ဦးဇော်
ထိုက်က ဆက်နေသည့်လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းကိုင်၍ ဆွဲ
ဖြုတ်သည်။

“အား”

လူငယ်က မလွှတ်ဘဲ အံ့ကြိတ်၍ ဖိကိုင်လို့ကသဖြင့်
ထိုက်ထိုက်မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့အော်လိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာဖို့လို့ ကျုပ်ကိစ္စကို ဝင်ရှုပ်တာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးက သူ့အလုပ်ရှင်ပါ၊ ‘လမင်းလင်း’
ရပ်စတော့ရင်ပိုင်ရှင်ပေါ့၊ ငါ့ညီက သူ့သီချင်းဆိုတာကို သဘောကျ
ခဲ့တာဆိုတော့ အစ်ကိုနဲ့ဆိုင်ပါတယ်၊ စကားပြောမယ်ဆိုရင် အေးဆေး
ရအောင် ဆွေးနွေးပေါ့ကွာ၊ လက်ပါတာက မကောင်းပါဘူး၊
မိန်းကလေးလည်း သရုပ်ပျက်ပါတယ်”

“အပျိုနဲ့လူပျို ရည်းစားစကားပြောတာ သရုပ်ပျက်စရာ
ဘာမှမရှိဘူး၊ သဘောကျတာ မကျတာ သူ့အပိုင်းပါ၊ ခင်ဗျား
ဘေးဖယ်နေ”

“ရှင်ကို ဘယ်သူက သဘောကျပါတယ်လို့ ပြောနေလို့
လဲ၊ လွှတ်... လွှတ်”

ကာ

ဟဲ... ဟဲ

ထိုက်ထိုက် အတင်းရုန်းပေမယ့် သူက မလွှတ်ဘဲ ရယ်နေ

“တို့လို့လူကို မင်း ဘာငြင်းစရာရှိလို့လဲ အဖိုးထိုက်ရယ်...

“ငြင်းတာက မကြိုက်လို့ပေါ့ကွဲ့...”

တန်တန် ရောက်လာသည်။

ထိုက်ထိုက်ကိုကိုင်ထားသည့် လူရွယ်လက်ဖမိုးကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်၏။

“အ...”

လူရွယ် ခပ်အုပ်အုပ်ညည်းသံနှင့်အတူ လက်နောက်လူပါ ကျောကော့ပါသွား၏။

သို့သော် သူလည်း ပညာတတ်ပါ။

တန်တန်စိုက်ကို နောက်ပြန် ခြေကန်ချက်နဲ့ ပတ်ကန်သည်။
တန်တန်က ဝမ်းစိုက်ကို ကျုံ့၍ ခါးကုန်းရှောင်ကာ လိမ်ထားသည့် လက်ကုပ် အားထည့်ဆွဲလှန်၍ ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ဟေ့...”

“ဟာ... မလုပ်ကြနဲ့လေ”

လူတွေ ပြေးလာကြသည်။

အင့်ခနဲ ပစ်ကျသွားသည့် လူငယ် ဒေါသတကြီး ခုန်ထ လိုက်သော်လည်း တန်တန်ကို တုံ့ပြန်ခွင့်မရတော့ပေ။

သစ္စာမွန်စာပေ

လူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းဆွဲထားကြပြီ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“သူ... သူ ထိုက်ထိုက်ကို အတင်းအဓမ္မလိုက်ဆွဲတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့မြင်တယ်”

လူငယ် မချင့်မရဲ တောက်ခေါက်လျက် လူတွေကြားထဲမှာ ကျန်နေခဲ့သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ထိုက်ထိုက်၊ အစ်ကိုကြီး လိုက်ပို့ပေး မယ်လေ”

တန်တန်က ထိုက်ထိုက်လက်ကိုဆွဲထားကာ...

“ငါ နင့်ကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမလို့”

ဦးဇော်ထိုက်က သူ့ကို အစ်ကိုမို့ လေးစားသည့်အပြုံးနဲ့ ခုတ်ဆက်ကာ

“ဒါဆို အစ်ကိုကြီးသွားလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ညကျတော့ ထိုက်ထိုက် အလုပ်ဆင်းမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခုတလော ထိုက်ထိုက် တစ်ရက်ဆင်း၊ သုံးရက်လောက်နား ခြစ်နေတာကို ဦးဇော်ထိုက် ပြောချင်၊ မေးချင်နေပုံရလေသည်။

သို့သော် သူ ပြုံး၍ပဲ လှည့်ပြန်သွားပါ၏။

“ထိုက်ထိုက်”

“ဘာလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၆၈

သျှင်မ

“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်”

“မကြည့်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သွားမလဲ”

“ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ပြန်တော့မယ်”

ထိုက်ထိုက် သူ့ကို စကားတစ်လုံးမှမပြောတော့ဘဲ ကား

လှမ်းတားသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ဟုအထိ သူ့ဘာပြောပြော ပြန်မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲ တိုက်ရိုက်ဝင်ကာ ဆလင်းဘက်အိတ်ကိုပစ်ချ၊ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချကာ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျနေ၏။

“ထိုက်ထိုက်”

“သွား... လာမခေါ်နဲ့”

“အသက်နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် မပြောနဲ့လို့ပြောနေတယ်နော်”

သွား...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပါ၊ ကောင်မလေးက ငါ့ကို...”

သူ ဘာဆက်ပြောရမုန်းမသိဘဲ ခေါင်းကုတ်မိပြန်သည်။

“တကယ်ရိုးရိုးပါ ထိုက်ထိုက်ရာ”

“ဘာရိုးတာလဲ၊ ကိုကိုတွေ၊ အသက်တွေဖြစ်နေတာ နဲ့

တာလား”

“သူ့နာမည်ကိုက အသက်တဲ့၊ တကယ်...”

သစ္စာမွန်စာပေ

“နင်တို့ဟာ နင်တို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ခုဟာက နီတာမှနစ်ယောက်တည်းဟာကို၊ ရည်းစားထားတာတောင် ငါ့ကို အသိမပေးဘဲ ဖုံးထားတဲ့အဖြစ်၊ ငါ အဲဒါကို ဝမ်းနည်းတာ၊ မခံချင်တာ၊ နင် ရည်းစားထားတာ ငါသိတော့ ငါက ဖျက်မှာစိုးလို့လား၊ ငါမသိအောင် မိန်းမခိုးပြေးဖို့ အကြံရှိလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“နင်ဘာပဲလုပ်လုပ် ငါ တားပိုင်ခွင့်မရှိမပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဖုံးထားရတာလဲ”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ၊ ဇွတ်စွပ်စွဲနေတာပဲ၊

ဆိုက်ထိုက်... ငါ စိတ်တိုလာပြီနော်”

“အဲမယ်... စိတ်တိုတော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

ထိုက်ထိုက်က ဝုန်းခနဲထရပ်ကာ သူ့ကို ပခုံးနဲ့ပြေးတိုက်သည်။ သူ ဘေးကို အထိန်းအကွပ်မရှိ လဲကျသွားကာ ထရံပျော့သွားလေး ကာထားသည်က ဗြဲခနဲ ပွင့်ထွက်သွား၏။

“အယ်”

ထရံနောက် လူပါ ရောထွေးကျတော့မည့်အဖြစ်ကို ဆိုက်ထိုက် ကမန်းကတန်း ပြန်ဆွဲထားသဖြင့် တန်တန် သက်သာရခဲ့လေသည်။

“ဟား ဟား...”

“ဟယ်... ဟိုအိမ်ပွင့်ထွက်သွားပြီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟိုမောင်နှမ သတ်ကြတာထင်တယ်”

ဘေးအိမ်က ရယ်သံတွေထွက်လာသဖြင့် တန်တန် ထိုက်ထိုက်ကို ရန်တွေ့မနေအားဘဲ ပွင့်ကျသွားသည့်ထရိုကို အသည်းအသန် ပြန်ဆွဲကာ ဖြစ်သလိုပဲ ချည်ရတုတ်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေက ဗလပွ...

သူ ထရိုတုတ်ပြီးတော့ နေရာမှထရပ်ကာ ထိုက်ထိုက်မေးရိုးလေးကို လက်သီးဆုပ်ကြီးနဲ့ ဖိကပ်ကာ...

“နင် တော်တော်ဆိုး သိလား၊ ထိုးမိတော့မယ်”

အံကြိတ်၍ကြိမ်းသည်။

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ကြည့်စမ်း... ငါ့ကိုများလက်သီးကြိမ်းကြိမ်းလို့၊ ကံဟာ...”

“အောင်လေးဗျာ”

လက်မောင်းကို ထိုက်ထိုက် တအားထိုးချလိုက်သဖြင့် အောင့်တက်နာကျင်သွားကာ တန်တန် ဒေါသလည်း ထွက်သွားသည်။

“မိထိုက်”

“ဘာလဲ”

“နင် ထော်တော်ရိုင်းပါလား၊ အလိုလိုက်မှန်းမသိ၊ အလျှော့ပေးမှန်းမသိ၊ ဘာမှန်းမှ နားမလည်တဲ့မိန်းမ”

“နင်က လူကိုများ မိန်းမလေး ဘာလေးနဲ့၊ အလိုလည်း

သစ္စာမွန်စာပေ

မလိုက်နဲ့၊ အလျှော့လည်း မပေးနဲ့၊ လာပါ... နင် ငါ့ကို ထိုးစမ်းပါ၊ မနိုင်တဲ့လူက ရှုံးမှာပဲ၊ ဝမ်းနည်းဖို့မလိုပါဘူး၊ လာ... ချ”

တန်တန် ထိုက်ထိုက်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်သည်။

“တန်တန်... ဒါ... ဒါ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ နင်... လွှတ်နော်”

“အလိုလိုက်ထားမှန်းမသိတဲ့အတူတူ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

“အို... မသိဘူး၊ မနောက်နဲ့နော်... လွှတ်...”

ထိုက်ထိုက် ဘယ်လိုမှ ရုန်းလို့မရ။

မျက်နှာနှစ်ခုသည် စက္ကန့်များစွာ နွေးထွေးစေခဲ့ပြီးမှ...

“တန်တန်... သေနာကျ... ကံ”

ရိုက်ချပစ်သည့်လက်ကို တန်တန်က ဖမ်းဆုပ်ထားကာ

“ဒီထက်အဆင့်တွေ ပိုကုန်မယ်နော် ထိုက်ထိုက်၊ လက်

မပါနဲ့”

“မပြောနဲ့၊ ဘာမှလာမပြောနဲ့နော်၊ ငါ့ကိုလွှတ်လို့ ပြော

နေတယ်”

တန်တန်က မချီမချည်လုပ်၍ ထိုက်ထိုက်မျက်နှာလေးကို လိုက်ငဲ့ကြည့်သည်။

ထိုက်ထိုက်က တစ်ဖက်လှည့်ပစ်၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

“မိထိုက်”

“... ..”

“စိတ်ဆိုးသွားပြီလား”

“စိတ်ဆိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ ပါးရိုက်ချင်တာ”

သူက ထိုက်ထိုက်ကို အသာလွှတ်၍

“ဒါဆို ရိုက်လေ၊ နင်က ရိုက်ပေါ့၊ ပါးကို တစ်ချက်

ရိုက်ရင် နင့်နှုတ်ခမ်းကို တစ်မိနစ်နမ်းမယ်”

“ခွေး”

ထိုက်ထိုက် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ပြေးတော့ တန်တန်က ဖမ်းဆွဲ

ထားကာ

“ထိုက်ထိုက်”

“တန်တန်... နင် ငါ့ကိုလွှတ်နော်”

“နင့်ကို ဒီနေ့ဟစပြီး ငါ သည်းခံမယ်၊ ချောမယ်၊ ဘာဖြစ်

လို့လဲ သိလား၊ ငါ နင့်ကိုချစ်လို့”

“အဲဒီမှာ ဆယ်သက်လောက် လဲသေလိုက်ဦး”

ထိုက်ထိုက်က အတင်းရုန်း၍ အခန်းထဲ ဝင်ပြေးသွားလေ

သည်။

“ဟား ဟား ဟား...”

တန်တန်က အိပ်ရာထဲ လှဲချလိုက်တော့ နွေးကျန်ခဲ့သည်။

နှလုံးသားက သက်ပြင်းချသံကို နားစွင့်နေမိသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

မပြောသာခဲ့ပေမယ့် ထိုက်ထိုက်ကို သူ တိတ်တခိုးချစ်ခဲ့
မိတာ ကြာပြီပဲ။

အစကတည်းက နင်နဲ့ငါ့ကို ဘဝက တွဲလျက် ရှင်သန်ခွင့်
ပေးလိုက်တာပဲ ထိုက်ထိုက်ရယ်...

တကယ်ဆို ငါဟာ နင့်အတွက်ပါ။

~~~~~

အခန်း ၂၁

“ထိုက်ထိုက်”

“ဘာလဲ”

“မထသေးဘူးလားဟာ၊ ဒီမှာ ပြစရာရှိလို့”

“မပြနဲ့”

ထိုက်ထိုက်က ခေါင်းပြီးခြုံမဖွင့်ဘဲ လှမ်းအော်သည်။

မနေ့က သူတို့ အိမ်သစ်လေးကို ရွှေခဲ့ကြသည်။

လုံးချင်းပျဉ်ထောင်အိမ်လေးက မီးဖိုချောင်အပြင် အခန်းခွဲ နှစ်ခန်းပါသည်။ အိမ်ရှေ့မှာလည်း ဧည့်ခန်းက အကျယ်ကြီးဖြစ် သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ချက်ချင်းကြီး ထဆောက်ရတာမို့ ငွေအတော့်ကုန်သွားခဲ့ ဆဲမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းလေးဖြစ်သည်။

ဟိုအိမ်စုတ်စုတ်လေးမှာလိုမဟုတ်ဘဲ ထိုက်ထိုက် အခန်းထဲ ခင် ဂျက်ချ၍ စိတ်ကောက်ဖို့လည်း လွယ်သွားသည်။

“ထိုက်ထိုက်... ငါ ဒီမှာ ထိထိုးလာတယ်ဟ၊ လက်ကုန် တစ်အုပ်လုံးပဲ ဆွဲချလာတာ၊ ရော... သိမ်းထားလိုက်ဦး”

“သွားလွင့်ပစ်လိုက်၊ မိုးပြိုမှာမျှော်ကြည့်ပြီး ဖိလ်ဖြစ်နေ ရင် ထမင်းစားပျက်သေရုံပဲရှိမယ်၊ ဒီလောက်ကံဆိုးနေတာ ဘာထိ လာပေါက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ထိုက်ထိုက်... နီးနေသာနဲ့ ထွက်ခဲ့ပါဟာ၊ ငါ ချာလို့ အကြောင်း ပြောမလို့”

တအောင့်လေးကြာတော့ ချောက်ခနဲအသံမြည်ကာ ထိုက်ထိုက် အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်။

အိပ်ရာကထလည်း ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေ့ဖြစ်ဖြစ် ထိုက်ထိုက်ဆံပင်လေးတွေက ကော့ယုံကောက်လန်သည် မရှိပေ။

ခပ်ပါးပါး ပျော့အိအိလေးက မွေးရာပါမို့ အမြဲစင်းကျ၍ ထင်းနေသည်သာ။

အိပ်ရာထ၊ လက်နဲ့ တစ်ချက်နှစ်ချက် သပ်ချလိုက်ရုံနဲ့ ချင်းလင်းထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်သွားသည်ပင်။

အမြဲတမ်း မဲနက်ကော့ညွတ်နေတတ်သည့် မျက်တောင်

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၇၆

သျှင်မ *

ရှည်တွေ ကာရံထားသော မျက်ဝန်းလေးတွေကို သူ စိုက်ကြည့်
ငိုက်ပြီး

“မြန်မြန်လုပ်၊ ငါတို့ အပြင်မှာ မုန့်သွားစားရအောင်
စားရင်း စကားပြောမယ်”

ထိုက်ထိုက်က သူ အတင်းနှစ်လိုက်ပြီးကတည်းက သူ့ကို
စကားကောင်းကောင်းမပြောပေ။

မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် မေးတာတောင် ဖြေချင်မှဖြေ
သည်။

ထွက်လာတော့ကြည့်...

ရှပ်အင်္ကျီအကွက် လက်ရှည်ပွပွကို ထမီစကတ် အနက်
ရောင် ဘိုတိုကျပ်ကျပ်လေးနဲ့ဝတ်ကာ...

ဆံပင်တိုတိုလေးတွေကို အလယ်ခွဲ၍ သားရေးကြိုးနဲ့
ဖြစ်သလိုစုချည်ထားတာ...

သူမကတော့ ရွဲ့လုပ်လာတာပဲ...

ဒါပေမယ့် ဘေးနားသယ်ဆံစပ်လေးများနှင့် နဖူးစောင်း
မှ ဖရိုဖရဲသေး ပြန့်ကျနေသည့် ဆံစများကြောင့် စတိုင်ထွင်ထား
သလိုဖြစ်ကာ ဖိုရိုဖားလျားလေးနဲ့ ပို၍ချစ်စရာလေးဖြစ်နေသည်။

ဟန်မဆောင်တော့ဘူးဆိုသည့်နောက်မှာ သူ ထိုက်ထိုက်
ကိုမြင်တိုင်း ရင်ထဲမှာ မြက်နီးမဝ။

သူ့တွက်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း...

သစ္စာမွန်စာပေ

အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်

၁၇၇

ထိုက်ထိုက်အချစ်ကိုရဖို့ သူ အတင်းဖြားယောင်းရဦးမှာ
ပါ။

သူငယ်ချင်းကနေ ရည်းစားဖြစ်ဖို့အတွက် မည်သည့်ခုံရုံး
မှာ လျှောက်လွှဲချက်တင်ဖို့ လိုပါသနည်း။

တိမ်မယောင်ယောင်နှင့်နက်သည့် သဘောတစ်ခုလား...

“နင် ဘာစားမလဲ”

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ”

တန်တန်က အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲမှာလိုက်ပြီး အိတ်ထဲက
ထိလက်မှတ်တစ်အုပ် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ရှေ့... နင် ဒီကပြန်ရင် ယူသွားပြီး သိမ်းထားလိုက်ဦး၊
ငါ ချာလိုဆီ သွားဦးမယ်”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ချာလီ အချုပ်ထဲရောက်နေတယ်၊ သူ့ခမျာ တစ်ကောင်
ကြွက်ရယ်”

“နင်ကရှေ့ ဘယ်နှစ်ကောင်တောင်ရှိလို့လဲ၊ သွားမနေနဲ့၊
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

မုန့်ပွဲတွေ လာချပေးတော့ တန်တန်က ထိုက်ထိုက်ရှေ့သို့
ခန်းကန်လှမ်းပေး၍

“ဒီလိုတွက်လို့ ဘယ်ရမလဲဟာ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းပဲ၊
အကျမနာအောင် ထိန်းပေးရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါပြောဦးမယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုက်ထိုက်၊ ဦးဇော်ထိုက်ကြီး နင့်ကို လိုက်ရှာနေတယ်”

“ဟင်”

ထိုက်ထိုက် ခေါက်ဆွဲတစ်ဇွန်ခပ်၍ ပါးစပ်ထဲထည့်ခါနီး

မှ

“နင် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ငါ ချာလီနဲ့ တစ်နေ့ကတွေ့သေးဇာယ်၊ ကိုစန်းတို့ဝပ်ရှော့ထဲမှာ ငါထိုင်နေတုန်း သူက ရေခဲမုန့်သည်နဲ့ စကားပြောလာတာလေ၊ ငါ ထွက်စကားပြောတော့ အဲဒါကို သူပြောသွားတာ”

ချာလီက ထိုက်ထိုက်နဲ့ စကားမပြောဖူးပေမယ့် တန်တန်နဲ့ သွားလာတိုင်း မကြာခဏမြင်ဖူးသည့်အပြင် ဦးဇော်ထိုက်နဲ့ သူတို့ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်ကိစ္စတွေကိုလည်း သိထားတဲ့သူဖြစ်သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ရင်းနှီးခဲ့ကြပေမယ့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို တန်တန်က သူနဲ့တိုင်ပင်ပြောဆိုနေကျ။

“ငါတို့ပြောင်းသွားတဲ့အကြောင်း သူသိတော့ တော်တော်ပျာသွားသတဲ့၊ သူက ငွေကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကို လိုချင်တာတဲ့၊ ချာလီတောင် အကဲခတ်မိတယ်”

ထိုက်ထိုက် မျက်နှာလေးပျက်နေကာ အုန်းနှိုးခေါက်ဆွဲပင် မစားနိုင်တော့ပေ။

“ထိုက်ထိုက်... ငါတို့ ဒီအိမ်နဲ့ဝိုင်းကို ခုနေပြန်ရောင်ရင် ဆယ်သိန်းကျော်ကျော်တော့ ကျိန်းသေပြန်ရမှာပဲ၊ ပြန်ရောင်

သစ္စာမွန်စာပေ

လိုက်ရအောင်”

“ခုဆောက်၊ ခုပြန်ရောင်း... နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူ့ငွေ ပြန်ပေးလိုက်မှာပေါ့၊ နင့်ကို ငါ အစကတည်းက တားသားပဲ၊ ဒီငွေကိုသုံးမိရင် နင် နောင်တရမှာပဲလို့”

“အို... ဘာဖြစ်လဲ၊ အိမ်ရောင်းဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ကြောက်စရာလည်း မလိုပါဘူး၊ သူ့ပိုက်ဆံကို ငါက တောင်းယူတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ သဘောတွေကောင်းပြီး ဇွတ်ထည်ပေးတာ၊ နေပဲစေ”

“ထိုက်ထိုက်... နင် ဇွတ်တရွတ်မပြောနဲ့၊ သူ တစ်ခုခု ကြံလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူ လူကြီးလူကောင်းပဲ”

“ကြီးကြီး ကောင်းကောင်း၊ ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်တဲ့၊ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် လူကြီးလူကောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ တေလေဂျိုဗိုး ဖြစ်ဖြစ် ဘာမဆိုလုပ်ရဲကြတာပဲ”

“ငါ မကြောက်ပါဘူး”

“ကြောက်လို့ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ စိုးရိမ်လို့ပြောနေတာ၊ အခုဟာက နင် သူ့ငွေကို လိမ်ယူခဲ့သလိုဖြစ်နေတာ၊ မတော်ဟဆ မျက်နှာချင်းသွားဆုံလိုက်ရင် နင် ဘယ်လိုရှောင်မလဲ၊ သူကရော သူ့ဆီမှာ နင် ဝင်ထွက်သွားလာနေတုန်းကလို ပြုံးပြုံးလေး လှည့်ပြန်သွားမယ် ထင်သလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုက်ထိုက် အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲကို တစ်ဝက်ခန့်သာစားပြီး
ဘေးဖယ်ထားလိုက်သည်။

တန်တန်က တစ်ဇွန်း နှစ်ဇွန်းသာစား၍ ကော်ဖီနှစ်ခွက်
မှာ၏။

“ထိုက်ထိုက်... နင် ဘယ်လိုလဲ၊ ငါက အခု ဝပ်ရှော့
သင်နေတာ၊ အစကတော့ အလုပ်အားနေလို့၊ နင် ဒီအိမ်ကိုရောင်းဖို့
ကြေညာလိုက်၊ ရှိတဲ့ငွေကို ဘာမှမဝယ်ခြမ်းနဲ့တော့၊ ငါ...”

“ဘာလဲ... ခါးပိုက်နှိုက်ဦးမလို့လား”

“မနှိုက်ပါဘူး၊ ဝပ်ရှော့မှာ ဝင်လုပ်မှာပေါ့၊ အစကတည်း
က ငါ နည်းနည်းပါးပါး သင်ခဲ့ဖူးတာပဲဟာ၊ ဒါမှမလောက်ရင်
နေ့စားဝပ်ရှော့လုပ်မယ်၊ ညကျ ဆိုက္ကာနင်းမယ်”

“တော်ပါဟာ၊ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ပြီးတဲ့ငွေကို ပြန်ပေးဖို့
မလိုပါဘူး၊ သူ ငါ့ကို ငွေပေးတာ ဘယ်သူသိလို့လဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်
က လိမ်သွားရင်တောင် ကျေနပ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့သေးတာ၊ သူ
ငါ့ကို တစ်ခုခုတုံ့ပြန်ကြည့်ပါလား၊ ဥပဒေဆိုတာ ရှိတယ်”

တန်တန်က မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ အဝေးကိုလှမ်းကြည့်
၍ ငြိမ်သက်နေသည်။

ထိုနေ့က တစ်နေ့ကုန် စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ တန်တန်
က အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဆောင်းနေကျ လျှာထိုးဦးထုပ်အဖြူ
လေးကို ဆောင်း၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ထိုက်ထိုက်... အပြင်တွေ လျှောက်သွားမနေနဲ့နော်”
ဟု မှာသွားလေ၏။

PAZA ZA

သစ္စာမွန်စာပေ

သျှင်မ *

အိုးထိုက် အိုးတန်

၁၈၃

အစကတည်းက ဒီမိန်းကလေးမျှော်လင့်စရာ သူ ဘာ
မျှော်လင့်ချက် အမူအရာ စကားမျှ ပြောမထားခဲ့ဖူးပါ။

“ကိုကို”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး အသက်ရယ်၊ မင်းလိုချင်တဲ့စကား
မျိုး တို့ ပြောမပေးနိုင်ဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ သံယောဇဉ်ကြောင့်ဖြစ်ရ
တယ်ဆိုရင် တို့မှာ သိပ်ကိုမြတ်နိုးစွဲလမ်းလောက်တဲ့ သံယောဇဉ်
ရှိခဲ့တယ်၊ ခုချိန်ထိ တို့ သူကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်
နိုင်ဘူး”

“သူက အသက်ထက် ဘာတွေသာနေလို့လဲ ကိုကို”

တန်တန်က အသက်ကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။

“သာတာကို ရှာချစ်ထားတာမှမဟုတ်တာ အသက်ရယ်၊
အချစ်ဟာ သင်္ချာတစ်ပုဒ်ဆိုရင်တောင် တို့သင်္ချာက နှလုံးသား
result အဖြေထွက်မှာပဲ”

အသက်က ဒေါသဖြစ်ဟန်လေးလည်းရှိလျက် ကျောခိုင်း
မသွားနိုင်ဘဲလည်းရှိကာ...

“ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အချစ်ဗလာတစ်ခုကို အသက်
လိုချင်တာပါ”

“မင်းပြောတာနှစ်ခုလုံးက မဖြစ်နိုင်တာတွေချည်းပဲ
အသက်၊ အချစ်နဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းက တွဲလျက်ပဲ၊ ချစ်ရင် ပိုင်ချင်ကြ
တာပဲလေ၊ အချစ်ဗလာဆိုတာ တို့မှာမရှိတဲ့အတွက် မင်းကိုပေးလို့

အခန်း ၂၂

“တစ်ခုခုတော့ပြောပါ ကိုကို၊ အသက် ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်
ပြီး အခု အသက်ချစ်တဲ့ မြန်မာပြည်ကို ခွဲရတော့မယ်၊ ကိုကိုနဲ့ချစ်
နေတယ်ထင်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ မတင်းကျပ်ခဲ့တဲ့ အဘိုးက နိုင်ငံခြား
ကို ပြောင်းဖို့ရွှေ့ဖို့ထိ စီစဉ်နေပြီ၊ အဲဒါ ကိုကိုကြောင့် အသက်နစ်နာ
ခဲ့ရတာတွေပါ၊ အဲဒီအတွက် ကိုကို တစ်ခုခုပြောပါ”

အသက် မျက်ရည်တွေကျနေတော့ တန်တန် ခေါင်းခါ
မိသည်။

သူမမျက်ရည်တိတ်စေဖို့စကား သူ့ဘက်က ပြောစရာ
မရှိပေ။

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

လည်း မရဘူး၊ ကံမဆုံကြလို့လို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ။”

ရင်ထဲမှာ သည်ကစွဲနေပြီးသား...

တန်တန် အသက်ရဲ့မျက်ရည်စက်တို့ကို စာနာပါသည်။

ဒါပေမယ့် အနစ်နာမခံနိုင်ပါ။

အချစ်မှာ ငွေကြေး၊ ဂုဏ်ဓန၊ အဆောင်အယောင်တွေ
မပါဘူးဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး မင်း သဘောပေါက်သွားမှာပါ
အသက်...

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒုက္ခ၊ သောကတွေနဲ့ လုံးထွေးနေခဲ့
ရလည်း ငါ့ဘဝထဲမှာ ငါနဲ့အတူ လုံးထွေးရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့ ထိုက်ထိုက်
ပဲရှိတယ်...

ငါအလိုချင်ဆုံးဟာ စိန်ခြုံတဲ့ ကျောက်သလွန်မဟုတ်ဘူး။
မြက်ဖုတ်ခင်းပြီး သားမွေးခပ်စုတ်စုတ်အုပ်ထားတဲ့ အိပ်ရာတစ်ခု
ရယ်...

ငါသိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမရယ်...

ပြီးတော့...

စိတ်ချမ်းသာ အေးချမ်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုရယ်...

~~~~~

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း » ၃၃

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့ ပြင်ဆင်ထားတာလဲ”

“အပြင်ထွက်မလို့ပေါ့၊ ငါ အိမ်ထဲမှာချည်းပဲနေရတာ
ကိုယ်ကိုယ်ကို မီးနေစော်တောင် နံလာပြီ”

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ အမွေးမသင်ရတော့ဘူး
ပေါ့”

“တန်တန်... နင် မညစ်ပတ်နဲ့နော်”

“ခဏထိုင်ပါဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပြောစရာရှိလို့”

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုက်ထိုက် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တန်တန်
က အနားတိုးလာကာ

“ထိုက်ထိုက်”

“ဘာလဲ”

“ငါ အကြံတစ်ခုရတယ်”

“ဘာအကြံလဲ”

“ကိစ္စတွေအားလုံးရှင်းသွားအောင် နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်
လိုက်ရအောင်”

“အဲမယ်... လက်ထပ်တာတောင် ကိစ္စတွေရှင်းရအောင်
လိုတဲ့ ဟင်း...”

ထိုက်ထိုက်က နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်လည်း ဦးဇော်ထိုက်ကြီးကို
ရှောင်ရှားမနေရတော့ဘူးပေါ့”

“နင် နစ်နာနေဦးပယ်”

“နစ်နာပါစေ... အချင်းချင်းတွေပဲ”

ထိုက်ထိုက်က ရယ်ချင်တာကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ထား၍ ထိန်း
ရင်း တန်တန်ဗိုက်ကို လိမ်ဆွဲသည်။

“အား... သေပြီ”

တန်တန်က ထိုက်ထိုက်လက်လေးကို ဆွဲချုပ်၍ ဖက်
ထားလိုက်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“တကယ်ကွာ... ဘာမှန်းမသိဘဲ ဘာလိုလိုကြီးနေခဲ့ရ
တာ ကြာပြီ၊ ငါတို့ လင်မယားတော်ရအောင်နော်”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“နင့်ကို ငါ ချစ်နေတာကြာလှပြီ”

“စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မရှိဘူး၊ ဖယ်စမ်းပါ၊ တန်တန်
နင့်လက်ကို ငါ ကြိုးနဲ့တုပ်ထားရတော့မယ် ထင်တယ်”

“ဘာနဲ့တုပ်လို့မှမရဘူး၊ အချစ်နတ်မင်းကြီးက နှလုံးသား
ထဲမှာ ဒိန်းတပ်တပ်ဒုစုကိုကပြီး ကောင်မလေးကို ဖက်ထားလိုက်၊
ဖက်ထားလိုက်၊ ပခုံးကိုဖက်လို့မရရင် ကိုယ်ကိုဖက်၊ ခါးကိုမရရင်
လက်ကိုဆွဲ၊ အဲဒါမှ ရန်းနေသေးရင် တစ်ကိုယ်လုံးဆွဲဖက်ပြီး ဟို
တစ်ခါ ငါသင်ပေးထားတဲ့အတိုင်းတဲ့... ဟဲ ဟဲ...”

“ကြည့်ပါလား”

ငဲ့ကျလာသည့် မျက်နှာကြီးကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး ထိုက်
ထိုက်က ထရပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ရွှေတိဂုံဘုရားသွားမလို့၊ ငါတို့ သူခိုးလိုလို၊ ခါးပိုက်နှိုက်
လိုလို လိမ်ညာစားနေရတဲ့ဘဝဒုက္ခတွေထဲက လွတ်ပါစေတော့လို့
သွားဆုတောင်းမလို့”

တန်တန်ကပါ ထရပ်လိုက်ပြီး

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ အပျိုဆို အန္တရာယ်များတယ်၊

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၈၈

သျှင်မူ

ငါ့ကိုယူလိုက်၊ ဒီကောင်က ပခုံးတွေ လက်ရုံးတွေနဲ့ ဦးဆောင်
ရှာကျွေးမယ်၊ အားလုံးအေးချမ်းသွားမယ်ဆိုတာ တာဝန်ယူတယ်။”

တန်တန်က လက်မောင်းကြွက်သား ထောင်ပြလိုက်...
ပခုံးပုတ်ပြလိုက်နှင့် နောက်နေသဖြင့် ထိုက်ထိုက်က ရယ်ကာ

“အားကိုးချင်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ လက်မောင်းကြွက်သား
ကြီးနော်၊ ဖားပေါင်လေးကျနေတာပဲ၊ ဟား ဟား...”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“ဪ... အားကိုးမလို့ စဉ်းစားမယ့်အကြောင်း ပြော
တာပါ”

“မိထိုက်နော်... နင် သတိကျပ်ကျပ်ထား”

တန်တန် ထိုက်ထိုက်နဖူးလေးကို လှမ်းထုလေသည်။

ထိုက်ထိုက်က ရယ်၍လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ လွင့်ပစ်မေ့ထားလိုက်လို့ရတာမှ မဟုတ်

တာ။

အစကတည်းက တန်တန်ဟာ သူမအတွက် တစ်ဘဝလုံး
မှာ အချစ်ဆုံး...

❖❖❖

သစ္စာမွန်စာပေ

! အပိုးထိုက် အပိုးတန်

အခန်း » ၃၄

“ကိုကို”

အနားမှာကပ်ခေါ်လိုက်သည့် အသံကြောင့် သူ မော့ကြည့်
လိုက်မိသည်။

“အသက်ပါလား... လာလေ ထိုင်”

အသက်က တန်တန် ဆွဲထုတ်ပေးသည့်ခုံမှာ ရွရွလေး
ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“အသက် ကိုကိုကို နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်
ပြီး နေခဲ့တာပါ၊ ဒီနေရာမှာ လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့ ဝင်လာတာ”

ဒီလိုပြောမှ အသက်ရဲ့နောက်က ကျောပိုးအိတ်လေးကို
သတိထားလိုက်မိသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

အသက်က ပြုံး၍ လမ်းဘေးမှာရပ်ထားသည့် စူပါဆလွန်း
အဖြူလေးကို မေးငေါ့ပြကာ...

“ဟိုမှာလေ ကိုကို၊ ကားပေါ်မှာ အဘိုးလည်းပါတယ်၊
ပစ္စည်းအိတ်တွေကတော့ လေယာဉ်ကွင်းရောက်ကုန်ကြပါပြီ”

မျက်ရည်တွေလည်နေသော အသက်ကိုကြည့်၍ ယူရင်ထဲ
မှာ တုန်ခါသွားခဲ့လေသည်။

တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုတာ ဒါမျိုးလား...

အသက်တို့မိသားစု နိုင်ငံခြားကို ပြောင်းရတော့မည့်အဖြစ်
ဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်နေသည်။

တကယ်ဆို အစကတည်းက အသက်ရဲ့ခင်မင်ဖော်ရွေမှု
တွေအပေါ် သူ့ အလိုမလိုက်ဘဲ ဆင်ခြင်ခဲ့ရမှာဖြစ်သည်။

အသက်က သူ့ထက် အသက်ငယ်တဲ့သူ...

သူ့ မစဉ်းစားခဲ့မိလို့...

“တို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အသက်ရယ်... တကယ် လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲ တောင်းပန်တာပါ၊ မင်းကို ခုလို တကယ်သွားတော့မယ်ဆို
တာမျိုး မြင်လိုက်ရတော့ တို့ တကယ်ခံစားရတယ်”

“ကိုကိုရယ်... အသက်အတွက် ကိုကို တကယ်ခံစား
ရတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ အသက်ခံစားခဲ့ရသမျှတွေအတွက် အလျော်ပြန်ရ
လိုက်သလိုပါပဲ”

အသက်က ပြောရင်း မျက်ရည်တွေကြွေလေသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုက်ထိုက် ခြေလှမ်းတွေ တို့သွားသည်။

ကြေးအိုးသောက်ကြရင်း ရေခဲမုန့် ထဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြန်လှည့်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်သား ကပ်ကပ်လေး

ထိုင်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ငေးလျက်...

ကြည်ပြာရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံလေးဝတ်ထားသည့်
အသက်ရဲ့မျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည်တွေ တလက်ပက်စိုစွတ်နေ
သည်။

ငုံမှီးစိုက်ကြည့်နေသည့် တန်တန်မျက်နှာကလည်း ပြိုတော့
မည့်မှီးနှယ်...

ထိုက်ထိုက် လက်ထဲက ရေခဲမုန့်ကိုလွှင့်ပစ်ကာ နေရာမှ
ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အသက်သွားတော့မယ်နော် ကိုကို”

အသက်က ကားဆီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူ့ကို နှုတ်
ဆက်သည်။

သူ ခေါင်းညိတ်ပေးလိုက်ရတာကိုပဲ စိတ်က မလုံခြုံ။

“ဟင်”

ထိုက်ထိုက်...

သူ နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

ထိုက်ထိုက်က ဝဲခါနေသော စကတ်လေးကို ဘယ်ညာ
ခုံမကာ လမ်းတစ်ဖက်ကို ဖြတ်ကူးသွားပြီ။

သစ္စာမွန်စာပေ

သူ အသက်ရဲ့ကျောပြင်လေးကိုငေးကြည့်ကာ ကားပေါ်
တက်ပြီး သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်တဲ့အခါ လက်ဖြန့်ဆက်ဖို့
အစီအစဉ်တွေလည်း ပျက်ကုန်သည်။

နေရာမှ ထိုက်ထိုက်နောက်ကို အမှီပြေးလိုက်သော်
လည်း...

“ဟာ... သွားပြီ၊ ဟေ့... နေဦး”

ထိုက်ထိုက်ရဲ့ဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်တာ ဦးစော်ထိုက်ရဲ့

ကား...

ထိုက်ထိုက်... တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတာကိုလည်း သူ မြင်
သည်။

“ထိုက်ထိုက်... နေဦး”

သူ တအားလှမ်းအော်ကာ ပြေးလိုက်သည်။

ထိုက်ထိုက်နဲ့ သူ အတော်အလှမ်းဝေးနေသည့်အဖြစ်က

အခြေအနေကို ခိုးဝါးအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်သည့်နယ်...

ထိုက်ထိုက်သည် သူရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှာသည်။

သို့သော်...

ကားထဲက လက်တစ်ဖက်သည် ထိုက်ထိုက်ကို ကားထဲ
သို့ ဆွဲသွင်းခေါ်သွားခဲ့သောအခါ...

“ဟာကွာ”

တန့်တန့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲခါထုတ်ကာ တက်

ခေါက်လိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျားကြီး ဒီလိုလုပ်သွားလို့ရမလား”

အရူးတစ်ယောက်လို သူ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး အနားရောက်
လာသည့် ကားတစ်စီးကိုတား၍ ပြေးတက်သည်။

“ရှေ့က မာစီဒီးကို အမှီလိုက်ပေးဗျာ”

ကားသမားက သူ့ကို ကြောင်လိုက်တာဆိုသော မျက်လုံး
များနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုရိုလာက မာစီဒီးကို မှီအောင်လိုက်နိုင်မလားဗျာ၊ ဆရာ
သမားကလည်း”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောသည်။

“ဒါဆိုလည်း မျက်ခြေမပြတ်အောင်လိုက်ပါဗျာ၊ အရေး
ကြီးလို့ပါ”

“ခင်ဗျားကောင်မလေး ပါသွားလို့မဟုတ်လား”

သူ ဒေါသဖြစ်သွားသဖြင့် မျက်လုံးတွေက စကားလုံး
များစွာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သူ့ကိုကြည့်၍ ကားသမားက တောင်းပန်သလို လက်ကာ
ပြသည်။

“ဟဲ ဟဲ... ကျွန်တော်က ဆရာသမား လမ်းမဘေးမှာ
ဖြစ်နေပုံကို မြင်လိုက်လို့ မှန်းပြောတာပါ၊ မကြိုက်ရင် မပြောတော့
ပါဘူးဗျာ”

၁၉၄

သျှင်မ နှစ်

အစိုးထိုက် အစိုးတန်

ဟန်တန် ညွှန်ကြားနေသမျှ ကားလေးက ကြိုးစားပမ်းစား
ပြေးသွားကောကောက်ရင်း ကားတွေတစ်စီးပြီးတစ်စီးကို ကျော်တက်
နေလေသည်။

အခန်း » ၃၅

“ဦးဇော်ထိုက်... ရှင်ဟန်ဆောင်ပြေးရယ်ခဲသမျှ ယုတ်မာ
တာ ဒါအကုန်ပဲလားဟင်”

ဦးဇော်ထိုက်က ထိုက်ထိုက် ကိုယ်လုံးဝှေးကို လက်
ကလေးနှစ်ဖက်ပါ သိမ်းဖက်ချုပ်ကိုင်ထားကာ ဖွေးနုနေသာ ပခုံးစွန်း
ပြည့်ဖြည့်လေးကို ငုံ့နှမ်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ယုတ်မာတာမဟုတ်ပါဘူး ကလေးရယ်၊
မင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဘယ်လိုမှကို သဘောထားကြီးကြည့်လို့
မရလို့ပါ။ ဒီတစ်ချက်ကို အစ်ကိုကြီး အဓမ္မဆန်ခဲ့မိပေမယ့် နောက်ပိုင်း
ကျန်တာအားလုံး မင်းစိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

“အဲဒီကတိတွေ ထိုက်ထိုက်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကြီး ထိုက်ထိုက်ကို ငွေနှဲ့သိမ်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊ ခင်ဗျားငွေနှဲ့ဝယ်ထားတဲ့ ဝိုင်းနဲ့ အိမ်ဂရီ အခုယူသွားလိုက်၊ ပိုနေတဲ့ငွေပါယူသွား၊ ထိုက်ထိုက်တို့က ဆင်းရဲမှာကို လုံးဝမကြောက်ဘူး”

“ငွေကို စကားထဲထည့်မပြောနဲ့ ထိုက်ထိုက်၊ မင်း အစ်ကိုကြီးကို မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိလျက်နဲ့ အစ်ကိုကြီး ရက်ရက်ရောရောပေးခဲ့တာ မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ မျှော်လင့်ခဲ့တာက လက်ရှိအဆင့်ထက် ပိုပြီးရင်းနှီးပတ်သက်ချင်ခဲ့တာ၊ မင်းက လုံးဝရှောင်ထွက်သွားလို့ ကြိမ်ကြိရာကြုံခဲ့ရတာ၊ ငွေကို ခုရော၊ နောက်ရော ဘယ်တော့မှထည့်မပြောနဲ့၊ မင်းကို တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးခဲ့မိတာ၊ ဘာနဲ့ထပ်တူပါလို့တောင် အစ်ကိုကြီး နှိုင်းပြစရာမရှိဘူး၊ အဲဒါတကယ်ပြောတာ”

“ဟင့်”

ထိုက်ထိုက်က အကျဉ်းတန်သွားအောင် မဲ့ပစ်ကာ...

“ကိုယ့်ပြောတဲ့စကားတွေနဲ့ ကိုယ့်အသက် တန်ရဲ့လား၊ ပြန်ကြည့်ဦး ဦးဇော်ထိုက်”

“တန်ပါတယ် ထိုက်ထိုက်၊ အစ်ကိုကြီးအသည်းနှလုံးက ဒီနေ့ထိ နုနုဖတ်ဖတ် အသက်စက်စက်ကလေးရယ်ပါ၊ မင်းနဲ့ အမျှကြီး လိုက်ဖက်ပါသေးတယ်”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအကြံအစည်တွေကို ဖျက်မယ့်သူထ

နောက်မှာပါလာပြီလေ၊ ခင်ဗျားမြင်ရဲ့လား”

ဦးဇော်ထိုက်က သူမကိုဖက်ထားရင်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲကို ခပ်ပြုံးပြုံးလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မြင်တာပေါ့ ထိုက်ထိုက်ရယ်၊ မြင်တာမှ မင်း ရေခဲမုန့်ထမဝယ်ခင်ကတည်းက မြင်ပြီးသား”

“ဟင်”

ဦးဇော်ထိုက်က ခပ်အက်အက်ရယ်ကာ ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းကြည့်၍

“ချစ်ထွန်း... နောက်ကားကို ပြတ်မကျန်ခဲ့စေနဲ့နော်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမောင်း”

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမှာထားတဲ့အတိုင်း တသဝေမတိမ်း မောင်းလာတာပါ”

ထိုက်ထိုက် မျက်လုံးပြုံးရလေပြီ။

ဘာတွေ မှာထားတာလဲ...

ဘာတွေလုပ်ကြမလို့လဲ...

ဦးဇော်ထိုက်ဟာ ဒီလိုအကြံကြီးမည့် လူတစ်ယောက်ရယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘဲ လျှော့တွက်ခဲ့မိတာ မှားလေပြီ။

“ဦးဇော်ထိုက်... ခင်ဗျားကြီးက ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငါးစာချပြီး မျှားယူလိုက်တာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာပါလား”

“ငါးစာမချပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ကို မင်းဘက်က ထည့်ပြော
မနေနဲ့ ထိုက်ထိုက်၊ အစ်ကိုကြီးခေါင်းထဲမှာ မင်းကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့က
လွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး၊ အိမ်ထောင်ကို မင်းယူတော့”

“ခင်ဗျားက ပိုပြီးပိုင်ချင်သွားမှာပေါ့၊ ဘယ်တော့မှမရဘူး
သိလား၊ ခင်ဗျားကို ထိုက်ထိုက် ဘယ်တော့မှမယူဘူး”

“ခုပဲ မင်းကို အစ်ကိုကြီးက သိမ်းပိုက်တော့မှာ”

“ဟင်း...”

ထိုက်ထိုက်က သူ့လက်ထဲမှာ ကိုယ်ကို အတင်းကြီး
တောင့်မတ်ထားကာ ရုန်းကန်နေသည်။

သူက ထိုက်ထိုက်ကို မရမကချုပ်ထားရင်း နောက်ကို
လှမ်းကြည့်၍

“ကားကွေ့တော့မယ်၊ ဒြယ်ကိုမဝင်ခင် နောက်ကမြင်
အောင် အချိန်နည်းနည်းဆွဲပြီးတော့မှဝင်”

ဆိုကာ ဟန့်ဖုန်းကို ထုတ်၍ ဂဏန်းလေးတွေ နှိပ်လိုက်
ကာ

“အောင်အောင်တို့လား၊ အေး...”

“... ..”

“လူစုံရဲ့လား၊ အေး... ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊
အိုးကေ...”

ဦးဇော်ထိုက် ဖုန်းပိတ်လိုက်သောအခါ ကားလေးက
သစ္စာမွန်စာပေ

မှော်ဘီဈေးကြီးကို ကျော်လွန်လာခဲ့လေသည်။

သွယ် *

အခန်း ➤ ၃၆

ထိုက်ထိုက်တို့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာသာ ကြည့်ဖူးသော တိုက်ကြီး မျိုးဖြစ်သည်။

တိုက်ကြီးရဲ့အောက်ထပ် တစ်ထပ်လုံး ဧည့်ခန်းဖြစ်ကာ ဖြူဖွေးလှပသော ကြောင်လိမ်လှေခါးကြီးက ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ထင်းနေသည်။

တိုက်ကြီးက ဆောက်ပြီးကာစဦးထင်သည်။

ဘီလပ်မြေနှံ၊ ဆေးနဲ့တွေပင် မပြယ်သေးဘဲ ဖြည့်ဆည်း ထားသော ပရိဘောဂပစ္စည်းများကလည်း အားလုံး အသစ်စက်စက် တွေ့ချည်းဖြစ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

အိုးထိုက် အိုးတန်

၂၀၁

အထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ခပ်ပိန်ပိန်၊ ဖြူဖြူ မည်းမည်း ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ လူရွယ်လေးယောက်က ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်လို့တစ်မျိုး၊ မတ်တတ်တစ်မျိုး။

“နောက်မှာပါလာတယ် အောင်အောင်၊ ပညာပေးထား၊ ငါ အမိန့်မပေးမချင်း ဘာမှမလုပ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဦးဇော်ထိုက်၊ ခင်ဗျားကြီး တန်တန်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟင်”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့လို့ ပြောထားတယ်လေ၊ မင်းကြားရဲ့သား နဲ့”

ဦးဇော်ထိုက်က ထိုက်ထိုက်ကို လှေခါးကြီးမှ တောက် လျှောက် ချုပ်ဆွဲခေါ်လာကာ အခန်းတစ်ခန်းထဲရောက်မှ လွှတ်လေ သည်။

အခန်းထဲမှာ မီးတွေ၊ ခလုတ်တွေ တဖျတ်ဖျတ်နှင့် တီဗီ၊ ကွန်ပျူတာတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။

ဘာတွေကို ဘယ်လိုသုံးရမှန်း ထိုက်ထိုက် မသိပါချေ။ ဦးဇော်ထိုက်... ဒီလောက်ထိချမ်းသာမှန်းတော့ မသိခဲ့ ပါ။

သူမအပေါ် ဒီလောက်ထိ အရှုံးအမှူး ကြံစည်လာလိမ့် မည်ဟုလည်း မထင်ခဲ့မိတာ့ အမှန်ပင်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကဲ... ထိုက်ထိုက်၊ မင်း အစ်ကိုကြီးကို လက်ထပ်ဖို့ ဒီစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမလား၊ ဒါမှမဟုတ် တန်တန်ကို အသေခံမလား”

ထိုက်ထိုက်က ခါးလေးနှစ်ဖက်ထောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီနည်းတွေက ရိုးနေပြီ ဦးဇော်ထိုက်၊ လက်မှတ်လည်း မထိုးနိုင်ဘူး၊ တန်တန်ကိုလည်း ခင်ဗျားသတ်လို့မရဘူး၊ ဥပဒေနဲ့ ရပ်ထဲ ရွာထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို ကြက်ငှက်သတ်သလို သတ်ဖို့ လွယ်တာမှမဟုတ်တာ”

“သတ်တာ လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ သတ်ပြီးမှခက်တာပါ၊ အစ်ကိုကြီးမှာ မခက်တဲ့နည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြက်ငှက်သတ်တာထက် လွယ်လွယ်လေး သတ်လို့ရတယ်၊ ပြမယ် ကြည့်...”

ဦးဇော်ထိုက်က ကွန်ပျူတာ ခုံတစ်လုံးရှေ့မှာထိုင်လိုက်ပြီး ခလုတ်တွေကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကစားလိုက်သည်တွင်...

“ဟင်... တန်တန်”

လူလေးယောက်နဲ့ တန်တန်...

သူမတို့ ဖြတ်သန်းခဲ့သော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ နှစ်ယောက်သည် လဲကျမတတ်။

ထိုင်တိုင်လျက်ရှိကာ နှစ်ယောက်နဲ့ရင်ဆိုင်နေရသော တန်တန်သည် လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေနိုင်သော အခြေအနေပေ

မယ့် လေးယောက်ပြန်ဖြစ်သွားလျှင် လွယ်မည်မထင်တော့ပေ။

ကြည့်နေတုန်းမှာပင် ထိခိုက်မိသွားသော နှစ်ယောက်က မတ်မတ်ပြန်ရပ်ကာ တန်တန်ရဲ့နောက်ကနေ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

ဦးဇော်ထိုက်က ကင်မရာလိုင်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဘယ့်နယ်လဲ ထိုက်ထိုက်၊ အနိုင်အရှုံးကို ဆက်ကြည့်ချင်သေးလား”

“ဦးဇော်ထိုက်... ခင်ဗျား တန်တန်ကို ဒီလိုလုပ်ပြနေတာ ခင်ဗျားကို ထိုက်ထိုက်က ပိုပြီးမုန်းတီးလာဖို့ပဲရှိတယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား၊ ဒီလိုအကြမ်းနည်းနဲ့ အကျပ်ကိုင်လို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ရသတဲ့လား”

“မင်းလိမ္မာမယ်ဆိုရင် အားလုံးမေးချမ်းသွားမှာပါ၊ ဒီမှာ ထိုက်ထိုက်... လူတစ်ယောက်ဟာ မင်းထင်သလောက် မအဘူးဆိုတာ သိထားစေချင်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လှည့်စားဖို့ မကြိုးစားဖို့”

“ဘာလှည့်စားခဲ့လို့လဲ၊ ခင်ဗျားကို ထိုက်ထိုက်က ချစ်ရိပ်ချစ်ယောင် ပြခဲ့သလား၊ ခင်ဗျားဆီကငွေကို မူယာမာယာနဲ့ လှည့်စားယူခဲ့သလား”

“ယူခဲ့တုန်းက မူယာမာယာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ အစ်ကိုကြီးက သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ ဒီလူ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပါ၊ ငါလှည့်သလိုရပါတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကုန်နဲ့ မင်း ရှောင်ထွက်သွားတယ်၊

ငွေကို အစ်ကိုကြီးက ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငပေါကြီး အဖြစ် မခံနိုင်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ မင်းကိုလည်း လိုချင်တယ်”

“ခင်ဗျားကိုမှ ထိုက်ထိုက်မချစ်ဘဲ၊ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုမတွေးမိဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မထင်ဘူးလေ၊ မင်းကို အရမ်းဖြူစင်တဲ့ ကလေးလို့ပဲ မြင်ထားခဲ့လို့လေ၊ အစ်ကိုကြီးက မထီရက်၊ မတို့ရက် နဲ့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့၊ ခု ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ မင်းနဲ့ အားပြိုင်မှုတစ်ခုပါပဲ၊ ကဲ... ငွေကိစ္စ ခဏဖယ်ပြီး စောစောကကိစ္စ ကို ပြန်ဆက်ရအောင်”

ဦးဇော်ထိုက်က ရုပ်မြင်ကင်မရာကို ဖမ်းယူလိုက်ပြန်သည်။

“အို... တန်တန်”

နာခေါင်းနဲ့ မေးဖျားတွေမှာ သွေးချင်းချင်းနီကာ ဆိုဖာ တွေကြားမှာ ခွေခေါက်လဲကျနေသော တန်တန်ကို မြင်လျှင် ထိုက်ထိုက် ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။

ဦးဇော်ထိုက်က သူမရှေ့မှာ စာချုပ်နှစ်စောင်နဲ့ ဘောပင် ကို ထိုးပေးလိုက်ပြီး

“မင်း အခုလက်မှတ်ထိုးလိုက်တာနဲ့ မင်းအစ်ကိုကို အိမ် အရောက် ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ နောက်ဆို အဲဒီအိမ်လေးဟာ တိုက်ဖြစ်မယ်၊ မင်းအစ်ကိုကို အစ်ကိုကြီးက လုပ်ငန်းတစ်ဝက်ခွဲပေးဦးမှာ၊ သူလည်း ကျေနပ်မှာပါ၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း မင်းရဲ့ချစ်ခင်မှုရလာအောင်

အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက် အလိုလိုက်သွားမယ်”

“အား”

မလှုပ်နိုင်သည့် တန်တန်ကို အင်္ကျီကနေဆွဲမ၍ တစ် ယောက်က ထိုးချလိုက်တော့ ထိုက်ထိုက် လန့်အော်လေသည်။

“ဦးဇော်ထိုက်... ခင်... ခင်ဗျား တန်တန်ကို မနှိပ်စက် ပါနဲ့”

“သတ်ပစ်ဖို့ထိ စီစဉ်ထားတာ၊ လူကြမ်းလုပ်ရတော့မယ် ဆိုမှတော့ မင်းသားလို နုနု၊ ချောနေလို့မရတော့ဘူးလေ၊ ကဲ... မင်း လက်မှတ်ထိုးမလား၊ သူ့ကိုသတ်ပြီး လက်စဖျောက်ဖို့ အမိန့် ပေးလိုက်ရတော့မလား”

“ဦးဇော်ထိုက်... လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ရင် ခင်ဗျား အဖမ်းခံရမှာပဲ၊ ဒါကိုမေ့ထားသလားဟင်”

“ဘယ်မှေ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် မလွတ်လို့မိသွားတော့လည်း သတ်တဲ့သူပဲ အဖမ်းခံရမှာပါ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့လူတွေက အစ်ကိုကြီး အတွက်ဆို အသက်ပေးရ ပေးရလို့ သစ္စာထားကြတဲ့လူတွေချည်း ပဲ၊ သူ့ကိုသတ်ပြီး မင်းကိုပေါင်းမယ်၊ အမှုမှန်ပေါ်သွားခဲ့ရင်လည်း ကိုယ်က ထောင်ကျပြီး မင်း မုဆိုးမဖြစ်မယ်၊ သေသွားတဲ့ မင်းအစ်ကို ကိုလည်း မင်း အစားပြန်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းစဉ်းစားတတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

ထိုက်ထိုက်က နှိပ်စက်ခံနေရသည့် ဖန်သားပြင်ပေါ်က

တန်တန်အဖြစ်ကို မကြည့်တော့ပါ။

“ထိုးကြိတ်နေကြတာတွေကို ခဏရပ်ခိုင်းပေးပါ။

ထိုက်ထိုက် စဉ်းစားပါရစေ”

ဦးဇော်ထိုက်က ခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်ကာ မိုက်သေးသေးလေး တစ်ခုကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“အောင်အောင်... ခဏနေလိုက်ဦး”

ပြော၍ အားလုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ထိုက်ထိုက်... လက်မှတ်ထိုးဖို့ မဆုံးဖြတ်ခင် အဖိုးထိုက်နဲ့ အဖိုးတန် ဘာမှမတော်စပ်ဘူးဆိုတာကိုပဲ ခင်ဗျား လက်ခံနိုင်အောင် နားဆင်ကြည့်ပါဦး”

“ဘာ... ဘယ်လို”

ဦးဇော်ထိုက် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဘာမှမတော်ဘဲနဲ့ အဖိုးထိုက်၊ အဖိုးတန်ဆိုတဲ့ နာမည်တွေက ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းဆက်ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တူနေကြတာလဲ၊ မင်းတို့က လင်မယားလား”

ထိုက်ထိုက်က အံကလေးကြိတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်လို့ပြောလိုက်ရင် တစ်ခါတည်း ပွဲပြီးမှာပေမယ့် ထိုက်ထိုက်နဲ့ တန်တန်တို့ ဖြူစင်ခဲ့ကြတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို လွှတ်မြောက်မှုတစ်ခုတည်းနဲ့ လဲမပစ်ချင်လို့ ထိုက်ထိုက် အမှန်တရားပဲ ပြောမယ်၊ နာမည်တွေ ဝမ်းဆက်မည့်ထားတာက တန်ခိုးနဲ့

သစ္စာမွန်စာပေ

နေ့ တစ်နေ့တည်းမှာမွေးကြပြီး သိပ်ခင်မင်ကြတဲ့ ခြံချင်းကပ်လျက် ဘဝတူကိုယ်ဝန်ဆောင်နှစ်ယောက်က မွေးကြတယ်၊ အတူနေဖြစ်ကြတာဟာ မိဘတွေ ဆုံးပါးကြတာချင်းလည်းတူ၊ အခြေမဲ့ အနေမဲ့ ခြင်းလည်းတူ၊ ပြီးတော့ ထိုက်ထိုက်နဲ့ တန်တန်ဟာ တစ်ယောက်တည်းနို့ကို အတူစို့ပြီး ကျောချင်းကပ် ကြီးပြင်းခဲ့ကြရတဲ့ စွယ်တော်ရွက်လေးတစ်ရွက်ပါ”

ထိုက်ထိုက်က ထပ်မံဆင်းကျလာပြန်သော မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်၍

“ထိုက်ထိုက်တို့နှစ်ယောက်ဟာ လုံးဝဖြူစင်ရိုးသားစွာနဲ့ အတူနေခဲ့ကြတာပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီဖြူစင်မှုဟာ ဘယ်လိုမှ ဖောက်ပြန်လို့မရတဲ့ ဖြူစင်မှုပဲ၊ ထိုက်ထိုက်တို့ဟာ ဒီပြင်တစ်ယောက်ယောက်ကို ပွေ့ဖက်ပြီးချစ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တန်တန် သေဆုံးခဲ့ရင်လည်း ထိုက်ထိုက် ရင်ကွဲနာကျပြီးသေမှာ၊ သူနဲ့ ထာဝရခွဲရမယ်ဆိုရင်လည်း လွမ်းလို့သေရမှာပါ”

ထိုက်ထိုက်သည် ဦးဇော်ထိုက်ရှေ့မှာ ပုံပုံလေး ထိုင်ချလိုက်ကာ ရှိုက်ငိုလေသည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားစဉ်းစားပေးပါ ဦးဇော်ထိုက်ရယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အဓမ္မလုယူလို့ရသလား၊ မရနိုင်ဘူးလားဆိုတာ ခင်ဗျားက ပိုသိမှာပါ”

ဦးဇော်ထိုက် မျက်နှာအပျက်ကြီးမျက်ကာ လက်သီးဆုပ်

သစ္စာမွန်စာပေ

လေသည်။

“တော်ပြီ ထိုက်ထိုက်၊ ဒီပွဲမှာ ကျုပ် အရှုံးကြီးရှုံးသွားပြီ၊ မင်းပြန်ပါ၊ ပြီးခဲ့တာတွေကို အားလုံးမေ့ပြီး မင်းတို့ အေးချမ်းစွာ ဖေါင်းသင်းကြပါ၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ကျုပ်ကို မကျေနပ်ဘူးဆိုရင်လည်း တရားစွဲပါ”

ထိုက်ထိုက် ဝမ်းသာအားရ ဖျတ်ခနဲထရပ်ကာ ဦးဇော်ထိုက်၏ စကားကိုပင် ဆုံးအောင်နားမထောင်တော့ဘဲ အခန်းထဲက ပြေးထွက်... လှေခါးကြီးကို နှစ်ပတ်လည်အောင် ကွေ့ပတ်လျက် တအား ပြေးဆင်းခဲ့လေသည်။

ဦးဇော်ထိုက်သည် ပြေးထွက်သွားသည့် ထိုက်ထိုက်ရဲ့ ကျောပြင်လေးကို ရီဝေကျပ်ခဲသော မျက်ဝန်းများနှင့်လှမ်းကြည့်ကာ စပိကာကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

❖ ❖ ❖

သစ္စာမွန်စာပေ

၁ အစိုးထိုက် အစိုးတန်

အခန်း » ၃၇

“တန်တန်... တန်တန်”

ထိုက်ထိုက် ဧည့်ခန်းကြီးထဲရောက်လာတော့ အခန်းထဲမှာ ဒီပြင်လူတွေ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘဲ ဒဏ်ရာများနှင့် လဲကျနေသော တန်တန်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“တန်တန်”

ထိုက်ထိုက် မျက်ရည်တွေကျကာ တန်တန်ကို အတင်းဆွဲထူ လှုပ်ခေါ်မိသည်။ သို့ကြောင့် တန်တန် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပေါင်းတွေများလေပြီ။

ဒီခရီးကို စခဲ့တာလည်း သူမပဲဖြစ်ကာ...

တန်တန်ကိုဆို အနိုင်ယူဗိုလ်ကျ ထင်ရာလုပ်ခဲ့သမျှ တန်တန်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်ချည်းပင်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ခုလည်း သူမကြောင့်ပဲ သွေးအလူးလူး...

“တန်တန်”

“အင်း... ကျွတ် ကျွတ်”

အများနဲ့တစ်ယောက်မို့ ခံလိုက်ရသည့် ဒဏ်ရာတွေက မနည်း...

တန်တန် လူးလွန်သည်ညူကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၏။

“ဟင်”

ထိုက်ထိုက်ကိုမြင်တော့ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဝေကြည့်၏။

“ထိုက်ထိုက်... ဦးဇော်ထိုက်ရော၊ ဟိုလူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

ထိုက်ထိုက်က တန်တန်မေးဖူးက သွေးတွေကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ ပွတ်သုတ်ပစ်၍

“သူ အမြင်မှန်ရသွားပြီဟ၊ အားလုံး ငါပြောပြလိုက်တယ်၊ နင်နဲ့ငါ့ကို ပြန်သွားကြဖို့ လွှတ်ပေးလိုက်တယ်”

လွှတ်မြောက်ပြီဆိုတော့ တန်တန် မျက်လုံးတွေ ပြန်လျှော့ကျကာ မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားပြန်၏။

သူ့မှာ အများကို ရင်ဆိုင်နေရတဲ့အထဲ ထိုက်ထိုက်နောက်မှာ စိတ်ကကပ်ပါသွားသဖြင့် ထိုးသမျှ ရှောင်သမျှ အားလုံးက အလွဲလွဲ အချော်ချော်...

“လာ... သွားရအောင် တန်တန်”

ထိုက်ထိုက် တန်တန်ကိုတွဲထူကာ ခမ်းနားလှပသော တိုက်ကြီးထဲမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ခြံဝရောက်တော့ တိုက်ကြီးရဲ့အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ဦးဇော်ထိုက်သည် မှန်တံခါးတစ်ချပ်ကိုဖွင့်လျက် သူတို့ကို ငေးကာ ကြေကွဲသော မျက်ဝန်းများနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သူဟာ နုငယ်လန်းဆန်း၍ ချစ်စဖွယ် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို မဖြစ်မနေ နမ်းရှိုက်ဖို့ ခူးယူလိုက်ပါသော်လည်း ဝတ်မှုတ်ပေါ်မှ ဖယ်ခွာမပေးခဲ့သော ပိတ်နန်းငယ်လေးတစ်ကောင်ကြောင့် သူ ပန်းကလေးကို မခြွေရက်၊ မနမ်းနိုင်ခဲ့ဘဲ ချထားလှည့်ပြန်ခဲ့ရချေပြီ။

အချစ်ဆိုတာ သူ့အတွက်တော့ ကြေကွဲခြင်း သက်သက်သာ။

၁၁၁၁

သျှင်ပု *

အခန်း ၂၈

“ဘာဖြစ်လဲ တန်တန်ရယ်... ငါတို့ကို သူ လုံးဝ နောင်ယူကတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့ ဒီမှာပဲနေရအောင်ပါ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ ကျောတစ်နေရာရှိဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“တော်ပါတော့”

တန်တန်က ရှိသမျှ အဝတ်တွေကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဝယ်လာသည့် ခရီးဆောင်အိတ်အကြီးထဲ စုပြုံထိုးကြိတ်ထည့်ရင်း လှည့်အော်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

အိုးထိုက် အိုးတန်

၂၁၃

“သူလည်း ယောက်ျား၊ ငါလည်းယောက်ျားပဲ၊ သူများ ယောက်ျား ပိုးကြေးပန်းကြေးနဲ့ သနားသဖြင့် စွန့်ကြထားတဲ့အိမ်မှာ ငါက နေစရာလား၊ ဘာလဲ... နင်က ကလိန်ကကျစ်ယူထားတဲ့ ဒီအိမ်ကို မက်မောနေလို့လား”

“နင် ငါ့ကို ရင့်ရင့်သီးသီး မပြောနဲ့နော်”

“ပြောမှာပဲ၊ နင်တစ်ယောက်တည်း လိုက်ရွပ်နေတာ၊ ဒီကရှာဖွေကျွေးနေတာကို အေးအေးဆေးဆေး မစားချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းမတတ်ကြီးလုပ်ပြီး၊ ဟင်း...”

တန်တန်က ထိုက်ထိုက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောချင်တိုင်း ပြောနေသမျှ ခါတိုင်းလို ပက်ခနဲ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောသံထွက်မလာ တော့မှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်နေသည်။

ထိုက်ထိုက်က သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေသည်။

တန်တန် ကိုင်ထားသည့် ဘောင်းဘီနှစ်ထည်ကို လုံးထွေး ပိုက်ကာ ခြေဖျားထောက်လျှောက်သွားပြီး ထိုက်ထိုက်မျက်နှာကို သာသာလေး ကုန်းကြည့်၏။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ဟ”

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်မို့ ထိုက်ထိုက်အော်လိုက်တော့ လန့်ဖျပ် သွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုက်ထိုက်က သူ့ကို လှန်အော်ပြီးမှ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။

“နင်ဟာ သူများအပြစ်ကိုထောက်ပြီး ခဏခဏ အနိုင်ယူတဲ့ကောင် သိလား။”

“ငါ့ကို ကောင်လို့မပြောနဲ့နော်”

“ပြောတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်က ကောင်မဟုတ်လို့ ကောင်မလား။”

“မရိုင်းစိုင်းနဲ့”

“ရိုင်းမှာပဲ၊ နင်ကရော ဘယ်လောက်ကောင်းလို့လဲ၊ ငါ့ကိုလည်း ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက်ပါတယ်နဲ့၊ ဟိုဟာမကိုလည်း အချစ်နာကျပြီး ရင်ခွင်ထဲပဲ ဆွဲထည့်ထားတော့မယ့်ရုပ်နဲ့၊ ကလိန်ကကျစ်... နာဘူး”

“မိထိုက်နော်... သူက လာနှုတ်ဆက်လို့ ငါတို့ ရိုးရိုးပြောနေတာ”

“ဘာရိုးတာလဲ၊ ခေါ်တော့ ငါးရာအားနဲ့ ဒီလောက်စိုက်ကြည့်နေတာ ရိုးတာလား”

“ခေါ်တော့ ငါးရာအားနဲ့ နင်က အကြည့်ခံရဖူးလို့လား”

“မခံရဖူးပေမယ့် နင့်မျက်လုံးကြီးတွေကို စို့အားကိုမြင်တာနဲ့ ဒါမျိုးပဲနေမှာလို့ တွေးမိလိုက်တာပေါ့၊ နာဘူးမျက်လုံးလေ”

“မိထိုက်နော်... နင်... ငါ...”

တန်တန်က ရှေ့တိုး၍ လက်ရွယ်သည်။

“အဲမယ်... နင်က...”

ထိုက်ထိုက်က ဘေးချင်းပင် တိုက်လိုက်၏။

တန်တန်က လူက မဟန်နိုင်တော့သည်နှင့် ထိုက်ထိုက်လက်ကောက်ဝတ်ကလေးကိုပါ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ရာ နှစ်ယောက်လုံး လဲကျသွားလေသည်။

သူက ရွယ်တာနှင့် ထိုက်ထိုက်တို့က လုပ်ပြီးသား။

တန်တန် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ထိုက်ထိုက်ကိုယ်လုံးလေးကို တအားဖိချုပ်ထားလိုက်၏။

“ထိုက်ထိုက်... အခုနေ နင် ငါ့ကို မလိမ်မိုး မလိမ္မာတစ်ခုခုပြောကြည့်စမ်း၊ ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ သိသွားအောင်”

ထိုက်ထိုက် မျက်လုံးလေးပြူး မျက်နှာလေးတစ်ပြင်လုံး တွတ်တွတ်ရဲကာ တန်တန်ကို တအားတွန်းချသည်။

သို့သော်...

“ရှိသေးလား သတ္တိ”

“တန်တန်နော်... မညစ်နဲ့၊ နင်... ဖယ်ပေး”

“နောက်တစ်ခါ ယောက်ျားကို မရိုမသေ စော်ကားဦးမလား”

“ဘာယောက်ျားလဲ”

“နင့်ယောက်ျားလေ၊ အခု ဒီကထွက်တာနဲ့ ရုံးမှာတက်ပြီး

၂၁၆

သျှင်မ *

လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ အိမ်ငှားပြီးတာနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူကြီးတွေကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား။

“မကောင်းပါဘူး၊ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း။”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုမှ သတိရတယ်၊ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း လမ်းမှာ သွားငှားနေမယ်၊ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်မယ် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း ကလေးတွေမွေးမယ်”

“ဟာ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ သွားစမ်းပါ”

ထိုက်ထိုက်ရယ်တော့ တန်တန်က သေသေချာချာ စိုက်

ကြည့်နေသည်။

“သိပ်လှတာပဲ”

“ဘာလှတာလဲ၊ ခုမှ...”

ထိုက်ထိုက် မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဘာခုမှလဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အစကရော၊ ခုရော ဘယ်မိန်းမ

မှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ နင်မှနင်”

“အသက်ကို နင် စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်ဝင်စားရင် အသက်ကို ငါက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် ရုံနဲ့ ပါလာမှာပါ၊ ငါက မချစ်ဘဲနဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မစော် ကားဘူး”

“ဘယ်လို... ချစ်ရင်တော့ စော်ကားမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခု နင့်ကို ငါ ချစ်လို့...”

သစ္စာမွန်စာပေ

အပိုးထိုက် အပိုးတန်

၂၁၇

“တန်တန်၊ နင့်ကို ငါ ကိုက်ဆွဲပစ်လိုက်မှာနော်”

“တကယ်လား၊ အကိုက်ခံချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ရော...”

ကိုက်”

“ကိုက်လေ”

တိုးလှသော စကားသံကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာ

သည်။

ချစ်ခြင်းနဲ့ အနမ်းဟာ ဘယ်လိုတော်သလဲ...

www.burmeseclassic.com

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း ၁၂

တစ်ယောက်ကို အိတ်တစ်လုံးစီနှင့် စိတ်ကူးယဉ် ရင်တမမ နဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့ကြသော အိမ်ကလေးကို စွန့်ခွာကျောခိုင်းခဲ့ကြသည်။

“တန်တန်... ငါတို့ မှော်ဘီကိုပဲ ပြန်ရအောင်ဟာ၊ ဟိုမှာက ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်မြေ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင် အန်တီတို့ ဘာမှပြောကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်အိုးတစ်အိမ် သီးခြားနေကြတာပေါ့။”

“မပြန်ချင်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ ကြီးစားပမ်းစားနဲ့ စုဆောင်းတတ်ရင် ကြီးပွားဖို့လွယ်လွယ်လေးရယ်၊ နင်သာ ငါ့ကို နေရာတကာ ဘက်မတိုက်နဲ့။”

“နင်ကရော ငါ့ကို မခံချင်အောင် မစနဲ့ပေါ့။”

သစ္စာမွန်စာပေ

BURMESE
CLASSIC

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ မခံချင်အောင် မစတော့ဘူး။”

တန်တန်မျက်နှာက မချိုမချင် ဖြစ်သွားသည်မို့ ထိုက်ထိုက် အိုးတိုးအိမ်တမ်းလေး ဖြစ်သွားကာ တစ်စတစ်စ မျက်နှာလေး နီလာကာ

“အဖိုးတန်... ခွေးကောင်၊ ငါက ရိုးရိုးပြောတဲ့ဟာကို”

“ဟာ... ကြည့်စမ်း၊ ပြောရင်းဆဲပြန်ပြီ၊ ခုပဲ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးတော့မှာ၊ ယောက်ျားနော်... ယောက်ျား”

ထိုက်ထိုက်က ခပ်ခနဲရယ်သည်။

“ငါတို့ဘဝကလည်းနော်၊ ငွေလက်ကျန်တွေရော... မြေဂရပ်၊ ဦးစော်ထိုက်ကိုပြန်အပ်ပြီး ငွေလေးခြောက်သောင်းနဲ့ လမ်းပေါ် ရောက်လာကြပြန်ပြီ၊ ဘယ်အိမ်ငှားလို့ ဘယ်ဖိနပ်ချွတ်မှာ ဖြစ်သလို ထိုးအိပ်ရဦးမယ် မသိဘူး။”

“ဘယ်မှာ ဘယ်လိုပဲ နေရ နေရ၊ ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲပဲ၊ နင် အားငယ်နေလို့လား။”

“မငယ်ပါဘူး၊ ငါက နင် ငါ့နားမှာရှိနေရင် ပြီးတာပဲ၊ ဆင်းရဲမှာ မကြောက်ပါဘူး။”

တန်တန်က ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“အဲဒီလို အဖိုးတန်တဲ့စကားလေးတွေ ပြောနေရင် နင့်မျက်နှာလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။”

“အဖိုးမတန်တာပြောတော့ ဘာပုံပေါက်နေလို့လဲ။”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဖက်နမ်းပစ်ချင်အောင် အသည်းယားစရာကောင်းလွန်း

လို့”

ထိုက်ထိုက်က ရယ်၍ သူ့ကို ပခုံးနဲ့တိုက်သည်။

သူက ထိုက်ထိုက်လက်ဖဝါးလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ

“နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တာပဲ၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုစိတ်တွေ အဲဒီဘက်ရောက်ကုန်မှန်းမသိဘူး၊ နင်ရော”

“မပြောတတ်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ လမ်းမကြီးဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေကြတဲ့တိုင်း...

“ငါ့ကိုချစ်လား”

ထိုက်ထိုက်က ခေါင်းလေးငုံကာ ကျောပိုးအိတ်ကြိုးလေးကို ပြန်ကိုင်ထားရင်း စကားမပြန်...

“ညကျရင် ဖြေရော”

“အင်း”

“ကျောပေါ်ကအိတ် ဖြုတ်လိုက်လေ၊ ငါ ဆွဲခဲ့မယ်”

“နေပါစေ၊ နင့်အိတ်ကြီးက ပိုကြီးတဲ့ဥစ္စာ”

“ရတယ်၊ ဘယ်ဆီလျှောက်ရဦးမယ် မသိဘူး၊ ပေးအိတ်”

“ဟင့်အင်း... ငါ့ဟာငါပဲ လွယ်မယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

တန်တန်က ထိုက်ထိုက်လက်ကလေးကို ဆွဲ၍ လမ်းကူးဖို့ ကားတွေကို စောင့်ကြည့်နေဆဲ သူ့မျက်လုံးတွေက လမ်းတစ်ဖက်က ရွှေလမင်းနဲ့ မြတ်ဆုကုဋေ ထိဆိုင်ကြီးရှေ့က ထောင်ထားသည့် ထိပေါက်စဉ်များဆီ ရောက်သွားလေသည်။

သူ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရင်း...

“ထိုက်ထိုက်”

“ဟင်”

“နင့်ကို ငါလှမ်းပေးလိုက်တဲ့ ငါတို့မှတ်ပုံတင်နဲ့ ဧည့်စာရင်း စာရွက်စာတမ်းတွေထည့်တဲ့ အိတ်ကလေး ဘယ်မှာလဲ”

“ပါလာတယ်လေ၊ ငါ့အိတ်ထဲမှာ”

“ခဏလာဦး၊ ခဏ...”

သူ ထိုက်ထိုက်လက်ကို နောက်ပြန်ဆွဲလာကာ မာလကာသီးသည်ရဲ့ဘေးမှာရပ်၍ ထိုက်ထိုက် ကျောပိုးအိတ်လေးကို ဖွင့်သည်။

“ဒီမှာလေ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ထိုက်ထိုက်က သူမထည့်ထားတာမို့ ကိုယ်တိုင်ရှာ၍ ထုတ်ပေးသည်။

တန်တန်က အိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကိုရှာ၍ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိအုပ်တစ်ထပ်....

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟာ...”

ထိပ်ဆုံးဂဏန်းကပဲ ပြူးပြုထင်ရှားစွာ...

“ပေါက်ပြီ ထိုက်ထိုက်၊ ရှေး... ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

“ဟင်”

နှစ်ယောက်သား လက်တွေ့တုန်ကာ ရုတ်တရက် စကား
မပြောနိုင်ကြပေ။

သိန်းငါးဆယ်ဆု...

ဒါလောက်လေးနဲ့ မရှေးလောက်ပေမယ့် သူတို့အတွက်
တော့ ဝမ်းသာလုံးဆို၍ သေသွားနိုင်ပေသည်။

“ငါတို့က အုပ်လိုက်ကြီးဟ၊ တွတ်တွေ၊ ဒဲ့တွေနဲ့ သိန်း
တစ်ရာလောက်ရမှာ၊ ဟား...”

သူများမကြားအောင်လည်း ထိန်းပြောရင်း သွားတွေ၊ အံ
တွေ ယားလာကာ တန်တန်က ထိုက်ထိုက်လက်ကလေးကို တအား
ဆုပ်ညှစ်ပစ်သည်။

“အား... သေပါပြီ”

“ဆောရီး”

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ကာ လမ်းတစ်ဖက်ကို
ကူးခဲ့ကြသည်။

ဆိုင်းဘုတ်ရှေ့မှာ အထပ်ထပ် အခါခါ တိုက်ကြဖြစ်
သည်။

အကွေရာ၊ ဂဏန်း အားလုံးက ကွက်တိ။

“တန်တန်... နှင် ဒီမှာထိုးတာလားဟင်”

“ဒီလာထိုးတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကားနဲ့ဟာကို ထိုးလိုက်
တာ၊ မိထိုက်... ငါတို့ ဘဝအာမခံချက်ရပြီ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ တန်တန်ရယ်”

နှစ်ယောက်သား ထိဆိုင်ကြီးဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ
ကြ၏။

ထိုစဉ် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်နေသော ဆိုင်ထဲက
အမျိုးသမီးနဲ့ အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်တို့ ထွက်လာကာ...

“လူလေးတို့ ထိပေါက်နေကြတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ သိန်းငါးဆယ်ပေါက်တာ
ပါ၊ အုပ်လိုက်ပဲ”

“ဟေ... အေးကွာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကဲ ကဲ...
အထဲကိုကြွကြပါဦး၊ ဦးတို့ဆိုင်က ပေါက်တဲ့သူအားလုံးကို နည်းတဲ့
သူဖြစ်ဖြစ်၊ များတဲ့သူဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်ပြုနေတာပါ၊ လာကြပါကွဲ့၊
လာပါ...”

“သားတို့ သိန်းတစ်ရာလောက်ရရင် နှစ်ရာလောက်တော့
သေချာပြီ”

ပိုင်ရှင်လင်မယားက ဖော်ရွေစွာ ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။
သူတို့မှာ အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရသည့်အတိုင်း

၂၂၄

သျှင်မ ✽

ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ ကတန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေကြသည်။

“တွေ့လား ထိုက်ထိုက်၊ အဲဒါ ငါတို့ထားကြတဲ့ သစ္စာ မှန်လို့ အချစ်စစ်ရဲ့ လက်ဆောင်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါတို့ဘဝ လမ်းပေါ်မှာပဲလို့ ထင်ခဲ့ မိတာ တန်တန်ရယ်... အိပ်မက်မက်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ”

တန်တန်က ထိုက်ထိုက်ပခုံးလေးကို ဖက်ကာ...

“ကြည့်ထား... မင်းယောက်ျား သိန်းတွေအများကြီး တိုးပွားလာအောင် ကြိုးစားပြမယ်”

“ငါက ပါရမီဖြည့်ဖက်ပေါ့နော်”

ဘဝဟာ သာယာမှုအပေါင်းနဲ့ ပြီးပြည့်စုံခဲ့လေသည်။

သျှင်မ